

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

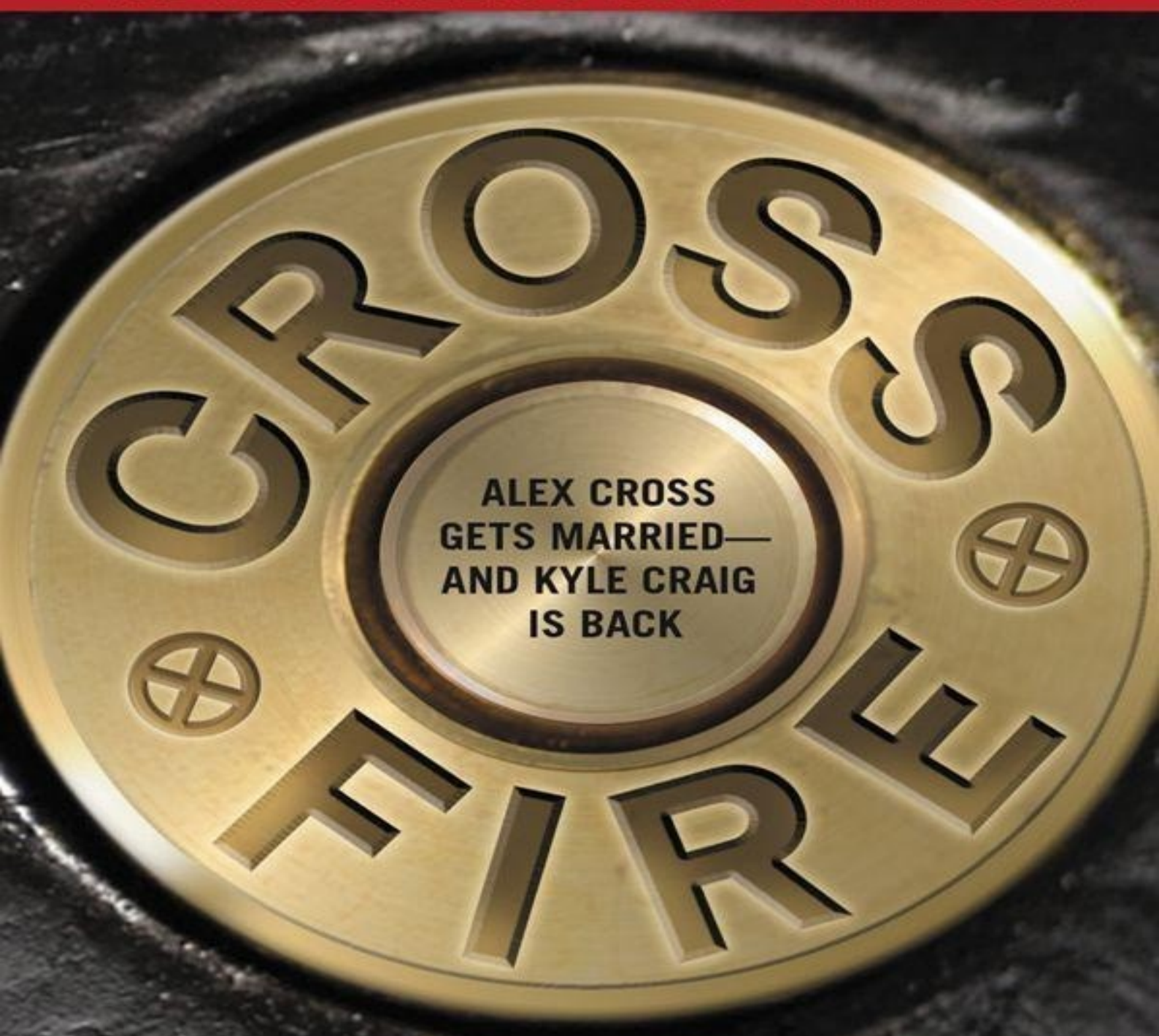
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLER

THE NEW ALEX CROSS THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

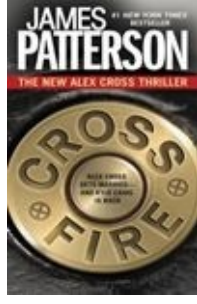
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Cross Fire

James Patterson

L I T T L E. B R O W N A N D C O M P A N Y
N E W Y O R K B O S T O N L O N D O N

[Okumaya Başlayın](#)

[Alex Öldür'ün Önizlemesi](#)

[Cross'u Alex Cross, Koş'un](#)

[Önizlemesi Yazar Hakkında](#)

[James Patterson'ın İçindekiler](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Tulane Üniversitesi Başkanı ve New Orleans kahramanı Scott Cowen'ın ilham verici liderliği ve Herkülvari çabaları, Katrina Kasırgası'nın yıkımından sonra hem Tulane hem de New Orleans için daha parlak bir geleceğin güvence altına alınmasına yardımcı oldu.

Önsöz

BULANLAR, SAKLAYANLAR

Bir

Kyle Craig'in bir adam öldürmesinin üzerinden AYLAR geçmişti. Bir zamanlar, her şeye daha erken olmasa bile dün ihtiyacı olan biriydi. Ama artık öyle değildi. Colorado'daki ADX Florence'da geçirdiği cehennem gibi yalnızlık yılları ona başka bir şey öğretmediyse, o da istediği şey için nasıl bekleyeceiydi.

Avının Miami'deki dairesinin fuayesinde sabırla oturmuş, silahını kucağına almış, limanın ışıklarını seyrediyor ve zamanını bekliyordu. Özel bir acelesi yoktu, manzaranın tadını çıkarıyor, belki de sonunda hayattan almayı öğreniyordu. Kesinlikle rahat görünüyordu; solmuş bir kot pantolon, sandaletler ve üzerinde "BU UYARIYI DİKKATE ALIN" yazan bir tişört.

Saat :12'de kilidin içinde bir anahtar sesi duyuldu. Kyle hemen ayağa kalktı ve sırtını duvara yaslayarak orada bir sanat eseri gibi sessizce asılı kaldı.

Günün adamı Max Siegel içeri girerken ıslık çalıyordu. Kyle melodiyi tanıdı, çocukluğundan kalma eski bir parçaydı. *Peter ve Kurt*'tan. Yaylılar bölümü-Peter'in av teması. İronik bir şekilde.

Bay Siegel'in kapıyı arkasından kapatmasını ve hâlâ karanlık olan daireye doğru birkaç adım daha atmasını bekledi. Sonra Kyle kırmızı lazerini doğrulttu ve tetiğe bastı. "Merhaba Bay Siegel," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elektrik yüklü bir salin solüsyonu Siegel'in sırtına tam isabet etti ve beraberinde elli bin volt taşıdı. Sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. Vücudu tamamen kaskatı kesilmeden hemen önce omuzları tutuldu ve bir ağaç gibi yere düştü.

Kyle bir saniye bile tereddüt etmedi. Hızla Siegel'in boğazına naylon bir ip geçirdi, üç kez doladı ve yerdeki tuzlu su solüsyonunu emmesi için onu küçük bir daire çizerek sürüklemeye başladı, sonra da dairenin içinden geçerek arkadaki ana banyoya doğru çekti. Siegel mücadele edemeyecek kadar güçsüzdü. Toplayabildiği tüm çabayı kordonun kendisine harcadı ve boğulmamaya çalıştı.

"Benimle kavga etme," dedi Kyle sonunda. "Bunun bir anlamı yok."

Banyoda, Kyle onu büyük boy küvetin içine kaldırdı ve kordonun uçlarını krom armatürlerden birine bağladı. Fiziksel olarak gerekli değildi ama Siegel'in başını yukarıda, Kyle'in yüzünü görebileceği bir yerde tutuyordu.

"Muhtemelen bunlardan haberin bile yoktur, değil mi?" dedi, taşıdığı tuhaf silahı havaya kaldırarak. "Bir süredir yeraltında olduğunuzu biliyorum ama inanın bana, çok büyük olacaklar."

Bu şey bir Super Soaker'a benziyordu, ki de. Normal şok tabancaları en fazla otuz saniye dayanabilirdi. Bu bebek ise sırtına bağladığı iki galonluk giyilebilir su torbası sayesinde *koşup* durabiliyordu.

"Ne... istiyorsun?" Siegel bu çılgınlık karşısında sonunda boğuk bir sesle konuştu.

Kyle cebinden küçük bir Canon dijital fotoğraf makinesi çıkardı ve fotoğraf çekmeye başladı. Tam yüz, sol profil, sağ profil.

"Kim olduğunuzu biliyorum Ajan Siegel. Oradan başlayalım, tamam mı?"

Adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra da korku. "Tanrım, bu korkunç bir hata olmalı. Benim adım Ivan Schimmel!"

"Hayır," dedi Kyle, kaşını, burnunu, çenesini çekiştirerek. "Max Siegel'sın ve FBI'dansın. Son yirmi altı aydır gizli görevdeydin. Buenez kartelinde yükseldin, ta ki onlar sana sevkiyat yapacak kadar güvenene kadar.

"Şimdi herkes Kolombiya'yı izlerken siz Phuket ve Bangkok'tan Miami'ye eroin taşıyorsunuz."

Kamerayı indirdi ve Siegel'in gözlerinin içine baktı. "Ahlaki göreceliliği boş verin. Bunların hepsi sondaki büyük vurgun için. Öyle değil mi Ajan Siegel?"

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye bağırdı. "Lütfen! Cüzdanımı kontrol edin!" Tekrar çırpınmaya başlamıştı ama bir doz daha voltaj buna çabucak son verdi. Elektrik, motor ve duyu sinirlerinin peşinden gitti. Siegel'in acıya tahammülü önemsizdi. Ve cephaneye, olduğu gibi, Biscayne Körfezi'ne doğru aktı.

"Sanırım beni tanımadığınız için affedilebilirsiniz," diye etti Kyle. "Kyle Craig' ismi size bir şey ifade ediyor mu? Ya da belki *Üst Akıl*? DC'deki Puzzle Palace'ta bana öyle derler. Aslına bakarsanız, eskiden orada çalışırdım. Uzun zaman önce."

Siegel'in gözlerinde bir tanıma parıltısı belirip kayboldu ama Kyle'in herhangi bir onaya ihtiyacı yoktu. Keşifleri hâlâ kusursuzdu.

Ama bu Max Siegel da bir profesyoneldi. Oyunu vazgeçecek değildi, *özellikle de* şimdi. Sesini yeniden bulduğunda, "Lütfen," diye zırvaladı, "bu da ne? Kimsin sen? Ne istediğinizi bilmiyorum."

"Her şey, Max. Her küçük şey."

Kyle yarım düzine fotoğraf daha çekti ve fotoğraf makinesini tekrar cebine koydu. "Eğer teselli olacaksa, sen aslında kendi iyi işinin kurbanısın. Burada kimse senin kim olduğunu bilmiyor, yerel FBI bile. Bu yüzden seni seçtim. Birleşik Devletler'de çalışan tüm ajanlar arasından seni seçtim. *Seni*, Max. Nedenini tahmin edebilir misin?"

Konuşurken sesi değişmişti. Artık daha genizden geliyordu ve gerçek Max Siegel'in konuşmasını süsleyen Brooklyn aksanının aynı tonlarını taşıyordu.

"Bu asla işe yaramaz! Sen delirmişsin!" Siegel ona bağırdı. "Sen

lanet olası deli!"

"Bazı standartlara göre bunun doğru olabileceğini düşünüyorum," dedi Kyle. "Ama ben aynı zamanda tanıma zevkine erişebileceğin en zeki orospu çocuğuyum." Sonra tetiği bir kez daha çekti ve o şeyin *çalışmasına* izin verdi.

Siegel küvetin dibinde sessizce kıvranıyordu. Sonunda kendi diliyle öğürmeye başladı. Kyle izledi, sonuna kadar her ayrıntıyı dikkatle not etti, öğrenecek bir şey kalmayana kadar deneğini inceledi.

"Umalım da bu işe yarasın," dedi. "Bir hiç uğruna ölmenizi istemeyiz Bay Siegel."

İki

YİRMİ İKİ GÜN SONRA, Max Siegel'a çarpıcı bir benzerlik gösteren bir adam Havana, Küba'nın lüks Miramar bölgesindeki Hotel Meliá Habana'dan çıkış yaptı. Sağlık turistleri burada yankesiciler kadar yaygındı; keten takım elbiseli, geniş omuzlu, gözlerinin etrafında morluklar olan, burnu ve kulakları gazlı bezle kaplı adama lobiden geçerken kimse iki kez bakmadı.

Faturayı mükemmel bir imza taklidiyle imzaladı ve Max Siegel'in yepyeni American Express kartından tahsil etti. Ancak ameliyatlar nakit olarak ödenmişti.

Otelden bir taksiye atlayıp Dr. Cruz'un şehrin neoklasik pasajlarından birinin içine gizlenmiş muayenehanesine gitti. İçeride, Miami ya da Palm Beach'teki yüksek fiyatlı bir plastik cerrahı gururlandıracak tam hizmetli, tam kadrolu modern bir klinik vardı.

"Size söylemeliyim ki, Senyor Siegel, bundan oldukça memnunum." Doktor son bandajları çıkarırken yumuşak bir sesle konuştu. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi işlerden biri olduğunu söyleyebilirim." Tavrı düşünceli ama net ve etkiliydi; son derece profesyoneldi. Müşterilerinin yüzlerindeki deri ve kemiklerle birlikte pek çok etik köşeyi de kesmeye istekli olduğunu asla bilemezsiniz.

Dr. Cruz, başka bir yerde aylar hatta bir yıl sürebilecek yedi ayrı prosedür gerçekleştirmişti. Göz kapakları için blefaroplasti; burun için burun piramidindeki deri ve yumuşak dokunun tamamen yükseltildiği şablon bir rinoplasti; daha belirgin elmacık kemikleri ve çene için yeni MEDPOR implantları; çene kemiğinde kayan bir genioplasti; kaş için küçük bir silikon büyütme; ve son dokunuş olarak çenede güzel bir küçük yarık - tıpkı Max Siegel'inki gibi.

Hastanın isteği üzerine, işlemlerden önce veya sonra hiçbir elektronik görüntüleme alınmamıştı. Dr. Cruz, uygun bir ücret karşılığında, soru sormadan ve biyofiziksel ayrıntılarla ilgilenmeden, basılı kopya halinde bir dizi dijital görüntü üzerinde çalışmaya çok istekliydi.

Şimdi, Kyle'ın yansımaları görmesi için büyük el aynasını kaldırdığında, etki çarpıcıydı. Özellikle implantlar bir değişim mucizesi gibiydi.

Max -Kyle *değil*- aynaya bakarak gülümsedi. Eskisi gibi hareket etmeyen ağzının kenarlarında hafif bir sızı hissetti. Aslında, kendini hiç tanıyamadı. Bu tam bir akıl tutulmasıydı.

mümkün. Geçmişte başka kılık değiştirmeler de olmuştu; bunların arasında onu hapisten çıkaran çok pahalı protezler de vardı. Ama bunun yanında onlar hiçbir şeydi.

"Morarma ne kadar sürecek?" diye sordu. "Peki ya gözlerimin etrafındaki bu şişlik?"

Cruz ona bakım sonrası bilgiler içeren bir dosya uzattı. "Uygun şekilde dinlenirseniz, yedi ila on gün içinde tamamen normal görünmeniz gerekir."

Geri kalan değişiklikleri kendisi yapabilirdi - tıraş olup saçlarını koyu renk bir küt kesime boyayabilir ve basit bir çift renkli lens takabilirdi. Eğer hayal kırıklığı varsa, o da Kyle Craig'in Max Siegel'dan çok daha yakışıklı olmasıydı.

Ama boş . Buradaki büyük resmi düşünmesi gerekiyordu. Bir dahaki sefere, isterse Brad Pitt olabilirdi.

Klinikten mükemmel bir ruh hali içinde ayrıldı ve başka bir taksiye binerek doğrudan José Martí Uluslararası Havaalanı'na gitti. Oradan da aynı gün öğleden sonra Washington DC aktarmalı Miami uçağına bindi. Ana etkinlik için.

Daha şimdiden düşünceleri tek bir fikir etrafında birleşmeye başlamıştı: eski dostu ve bazen ortağı olan Alex Cross'la buluşmak. Alex, Kyle'ın yıllar boyunca ona verdiği sözleri unutmuş ? Bu mümkün görünmüyordu.

Ama bu arada Cross biraz kayıtsız mı kalmıştı? Belki de öyleydi. Her halükarda, "büyük" Alex Cross ölecekti ve kötü bir şekilde ölecekti. Acı olacaktı, ama bundan daha da fazlası, pişmanlık. Beklemeye değer bir final olacaktı, hiç şüphesiz.

Ve bu arada, Kyle biraz eğlenecekti. Ne de olsa yeni ve gelişmiş Max Siegel olarak, başka bir adamın canını almanın birden fazla yolu olduğunu herkesten iyi biliyordu.

Birinci Kitap

ATICI HAZIR

Bölüm 1

Georgetown'da bir başka MANHOLE KAPAĞI patlamış ve yaklaşık kırk metre havaya uçmuştu. Şehrin eskiyen altyapısı bir tür kritik kütleye ulaştığından, bu garip bir küçük salgındı.

Zamanla yeraltı kabloları yıpranmış ve yanmış, sokakların altındaki boşluğu yanıcı gazla doldurmuştu. Nihayetinde -ve bugünlerde daha sık olmak üzere- açıkta kalan teller bir elektrik arkı yaratarak kanalizasyonda bir alev topu oluşturdu ve üç yüz kiloluk bir demir disk daha havaya uçurdu.

Bu Denny ve Mitch'in yaşadığı tuhaf, korkutucu şeydi. Her öğleden sonra, satmak için gazetelerini toplar ve Bölge Ulaştırma Bakanlığı'nın (DDOT) web sitesinden trafiğin en yoğun olduğu saatleri kontrol etmek için kütüphaneye giderlerdi. Sıkışıklıklar onların etiydi.

Sıradan bir günde bile Key Köprüsü, takma adı olan Araba Boğan Anahtar'ın hakkını veriyordu ama bugün M Sokağı yaklaşımı otoparkla sirk arasında bir yerdeydi. Denny trafiğin ortasına doğru ilerledi, Mitch de dış tarafa geçti.

"*True Press*, sadece bir dolar. Evsizlere yardım et."

"İsa seni seviyor. Evsizlere yardım etmek mi?"

Onlara bakınca tuhaf bir çift gibi görünüyorlardı. 1.80 boylarında beyaz bir adam olan Denny.

Kötü dişleri ve çukur çenesini asla tam olarak gizleyemeyen kirli sakalları olan bir adam ve sonra Mitch, çocuksu, koyu siyah bir yüzü, beş altıya boğa gibi bir vücudu ve kafasında buna uygun güdük küçük bebek saçları olan bir erkek kardeş.

"Tam da burada mükemmel bir metafor var, değil mi?" Denny öyle diyordu. Arabaların üstünden birbirleriyle konuşuyorlardı -daha doğrusu Denny konuşuyor, Mitch de müşteriler için bir tür düz adam rolü oynuyordu.

"Kimsenin bakmadığı bir yerde, aşağılarda bir basınç oluşuyor, çünkü aşağıda sadece fareler ve bok var ve kimin umurunda, değil mi? Ama sonra bir gün -" Denny yanaklarını şişirdi ve nükleer patlamaya benzer bir ses çıkardı. "Şimdi dikkat etmelisin, çünkü fareler ve boklar her yerdeler ve herkes neden birilerinin bunu durdurmak için bir şey yapmadığını bilmek istiyor. Yani, eğer bu Washington değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"öyle, kardeşim. P, Q, R, S, *tee*," dedi Mitch ve kendi aptal şakasına güldü. Soluk tişörtünde IRAK: EĞER ORADA DEĞİLSEN, ÇENENİ KAPAT! yazıyordu. Pantolonu Denny'ninki gibi bol bir kamuflajdı, sadece baldır kısmından kesilmişti.

Denny tişörtünü omuzlarına kadar sıyırarak yarı düzgün bir altı-

Paket. Masaya biraz göz alıcı bir şey koymanın zararı olmazdı ve yüzü de pek iyi olduğu söylenemezdi. "Amerikan tarzı bu," diye devam etti, penceresi açık olan herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Her zaman yaptığınız şeyi yapmaya devam edin, böylece her zaman elde ettiğiniz şeyi elde etmeye devam edersiniz. Haksız mıyım?" diye sordu BMW'li güzel bir takım elbiseli kadına. Kadın gerçekten de gülümsedi ve bir gazete aldı. "Tanrı sizi korusun hanımefendi. İşte Bayanlar ve Baylar, biz böyle yaparız!"

Kalabalığı soymaya devam etti ve giderek daha fazla sürücünün elinde parayla pencerelerinden dışarı uzanmasını sağladı.

"Yo, Denny." Mitch, Otuz Dördüncü Cadde'den gelmekte olan birkaç sokak polisine sırtarak baktı. "Bu ikisinin bizi çok fazla hissettiğini sanmıyorum."

Polisler daha konuşmadan Denny bağırdı. "Dilenmek yasadışı değil memur beyler. Federal park alanları dışında değil ve son baktığımda M Caddesi park değildi!"

İçlerinden biri trafiğin, Pepco kamyonlarının ve itfaiye araçlarının oluşturduğu karmaşayı işaret etti. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Hadi gidelim. Dağılın."

"ama dostum, birkaç *evsiz gazinin* dürüst bir yaşam sürme hakkını mı alacaksın?"

"Hiç Irak'ta bulundun mu, dostum?" Mitch ekledi. İnsanlar bakmaya başlamıştı.

"Memuru duydunuz," dedi ikinci polis ona. "İlerleyin. *Şimdi*." "Hey, dostum, pisliğin var diye sen de öyle olmak zorunda değilsin."

Denny birkaç kahkaha eşliğinde söyledi. Tutsak seyircinin üzerine geldiğini hissedebiliyordu. onun yanına.

Birden bir itiş kakış oldu. Mitch kendisine dokunulmasından pek hoşlanmıyordu ve bunu deneyen polis arabaların arasında kış üstü yere yığıldı. Diğer Denny'nin omzuna bir el attı ve Denny bir şimşek gibi onu uzaklaştırdı.

Gitme zamanı.

Sarı bir taksinin kaputundan kayarak geçti ve Mitch'in hemen arkasında Prospect'e doğru başladı.

Polislerden biri arkalarından "Durun orada!" diye bağırdı.

Mitch koşmaya devam etti ama Denny geri döndü. Denny ile polisler arasında artık birkaç araba vardı. "Ne yapacaksın, trafiğin ortasında evsiz bir gazi mi vuracaksın?" Sonra kollarını yana açtı. "Devam et, dostum. Öldür beni. Devlete birkaç dolar kazandır."

İnsanlar korna çalıyor ve bazıları arabalarından bağıırıyordu. "Adamı rahat bırak, dostum!"

"Askerleri destekleyin!"

Denny gülümsedi, memura orta parmağıyla keskin bir selam verdi ve Mitch'e yetişmek için koşmaya başladı. Bir saniye sonra Otuz Üçüncü Cadde'ye doğru koşmaya başladılar ve kısa sürede gözden kayboldular.

Bölüm 2

Georgetown kampüsündeki Lauinger Kütüphanesi'nin yanındaki 9 numaralı otoparka park etmiş olan Denny'nin eski Suburban'ına döndüklerinde hâlâ gülüyorlardı.

"Bu harikaydı!" Mitch'in hamur gibi yüzü terden parlıyordu ama nefes nefese bile kalmamıştı. Kasları yağa çok benzeyen bir tipti. *"Ne yapacaksın?"* diye tekrarladı. *"Trafığın ortasında evsiz bir veterineri mi vuracaksın?"*

"*True Press*, bir dolar," dedi Denny. "Taco Bell'de öğle yemeği, üç dolar. Onu yakaladığınızı anladığında polisin yüzündeki ifade? Paha biçilemez. Keşke bir fotoğrafım olsaydı."

Silecek lastiğinin altından parlak turuncu bir zarf çıkardı ve sürücü tarafına bindi. Araba hâlâ bir önceki geceden kalma sigara ve burrito kokuyordu. Yastıklar ve battaniyeler arka koltuğun bir yarısında, iade edilebilir teneke kutularla dolu bir çim ve yaprak torbasının yanında toplanmıştı.

Bunun arkasında, bir yığın çökmüş karton kutunun, birkaç eski halı kalıntısının ve sahte bir kontrplak tabanın altında iki Walther PPS dokuz milimetrelik tabanca, bir yarı otomatik M21 ve bir askeri sınıf M110 keskin nişancı tüfeği vardı. Ayrıca uzun menzilli bir termal-optik alan, bir gözcü dürbünü, tüfekler için bir temizlik kiti ve birkaç kutu mühimmat, hepsi büyük bir plastik muşambaya sarılmış ve birkaç bungee kordonu ile paketlenmişti.

"Orada iyi iş çıkardın Mitchie," dedi Denny ona. "Gerçekten iyiydin. Bir saniye bile soğukkanlılığını kaybetmedin."

Mitch ceplerini aralarındaki plastik yemek tepsisine boşaltarak, "Hayır," dedi. "Soğukkanlılığımı kaybetmeyeceğim, Denny. Ben o hıyarlardan biri gibiyim. Salatalık."

Denny günün saydı. Kırk beş. Kısa bir vardiya için hiç fena değil. Mitch'e on teklik ve bir avuç çeyreklik verdi.

"Ne düşünüyorsun Denny? Hazır mıyım, miyim? Sanırım hazırım."

Denny arkasına yaslandı ve kül tablasındaki yarı tütsülenmiş izmaritlerden birini yaktı. Onu Mitch'e uzattı ve sonra kendisi için bir tane daha yaktı. Bu arada içinde park cezası olan turuncu zarfı da yaktı ve yanarak betonun üzerine bıraktı.

"Evet, Mitch, sanırım sen hazırsın. soru, *onlar* bizim için hazır mı?"

Mitch'in dizleri bir aşağı bir yukarı vurmaya başladı. "Ne zaman başlıyoruz?"

Bu gece mi? Bu geceye ne dersin? Ne , ha, Denny?"

Denny omuz silkti ve arkasına yaslandı. "Yapabiliyorken huzurun ve sessizliğin tadını çıkar, çünkü yakında çok ünlü olacaksın." Bir duman halkası üfledi, sonra bir tane daha üfledi, o da ilkinin içinden geçti. "Ünlü olmaya hazır ?"

Mitch camdan dışarı, park geçen kısa etekli, sevimli kızlara bakıyordu. Dizleri hâlâ zıplıyordu. "Bu işe başlamaya hazırım, olan bu."

"Aferin oğlum. Görevin ne Mitchie?"

"Washington'daki bu pisliği temizleyin, tıpkı politikacıların her zaman söylediği gibi." "Bu doğru. Bunun hakkında konuşuyorlar-"

"Ama bu konuda bir şeyler *yapacağız*. Hiç şüphe yok. Hiç şüphe yok."

Denny tokalaşmak için yumruğunu uzattı, sonra arabayı çalıştırdı. Kadınlara arkadan iyice bakabilmek için uzun yoldan geri geri .

"Tako demişken," dedi ve Mitch güldü. "Nerede yemek istersin? Bugün yakmamız gereken kağıtlar var."

Mitch düşünmeye bile gerek duymadan, "Taco Bell, dostum," dedi.

Denny vites kolunu sertçe çekerek vitesi boşa aldı ve koyuldu. "Neden şaşırmadım?"

Bölüm 3

Bugünlerde hayatımdaki BAŞ HİKAYE Metro Polisi'nde Kaya olarak bilinen Bree-Brianna Stone'du. Ve evet, o bunların hepsiydi -sağlam, derin, sevimli. Artık onsuz bir hayat düşünemeyecek kadar hayatımın bir parçası haline . Yıllardır hiçbir şey benim için bu kadar akli başında ve dengeli olmamıştı.

Tabii ki Metro'daki Cinayet Masası'nın son zamanlarda çok sessiz olmasının da bir zararı yoktu. Bir polis olarak, bir sonraki tonlarca tuğlanın ne zaman düşeceğini merak etmekten kendinizi alamıyorsunuz, ama bu arada, Bree ve ben o Perşembe öğleden sonra duyulmamış iki saatlik bir öğle yemeği yedik. Genelde gün içinde birbirimizi görmemizin tek yolu aynı cinayet davasında çalışıyor olmamızdır.

Ben's Chili Bowl'un arka tarafında, imzalı ünlü fotoğraflarının altında oturduk.

Ben's tam olarak romantizmin dünya başkenti sayılmaz ama Washington'da bir kurumdur. Sadece yarım sigaraları bile gezmeye değer.

"Bugünlerde ofiste bize ne diyorlar biliyor musun?" Bree kahveli milk shake'ini yarılamış bir halde konuştu. "Breelex."

"Breelex? Brad ve Angelina gibi mi? Bu *korkunç*."

Güldü; yüzünü bile düzgün tutamadı. "Sana söylüyorum, polislerin hayal gücü yok."

"Hmm." Elimi hafifçe masanın altındaki bacağına koydum. "İstisnalar hariç tabii ki."

"Tabii ki."

Bundan daha fazlası beklemek zorunda kalacaktı ve sadece Ben's Chili Bowl'daki tuvaletler kesinlikle bir seçenek olmadığı için değil. Aslında o gün gitmemiz gereken önemli bir yer vardı.

Öğle yemeğinden sonra el ele U Caddesi'nde Sharita Williams'ın kuyumcu dükkânına doğru yürüdük. Sharita liseden eski bir arkadaşımды ve aynı zamanda antika parçalar üzerinde olağanüstü işler yapıyordu.

Kapıdan içeri girdiğimizde başımızın üzerinde bir düzine küçük çan tıngırdadı.

"Birbirinize ne kadar da aşık görünüyorsunuz." Sharita tezgâhın arkasından gülümsedi. "Çünkü öyleyiz Sharita," dedim. "Ve bunu şiddetle tavsiye ederim."

"Bana iyi bir adam bul, Alex. Ben ."

Neden orada olduğumuzu biliyordu ve çantanın altından küçük siyah kadife bir kutu çıkardı. "Çok güzel çıktı," dedi. "Bu parçaya bayıldım."

Yüzük büyükanneme aitti, Nana Mama'ya, o inanılmaz derecede küçük ellere sahip olana. Bree için yeniden boyutlandırmıştık. Platin bir deco yüzüktü.

Her bir çocuk için bir tane olmak üzere üç bir ayar. Belki kliş  olacak ama sanki o yüzük Bree ve benim taahhüt ettiğimiz her Şeyi temsil ediyordu. Sonuçta bu bir paket anlaŐmaydı ve kendimi dünyanın en Şanslı erkeği gibi hissediyordum.

"Rahat mı?" Bree yüzüğü taktığında Sharita sordu. İkisi de gözlerini yüzükten ayıramıyordu, ben de gözlerimi Bree'den alamıyordum.

"Evet, çok rahat," dedi elimi sıkarak. "Bu Şimdiye kadar gördüğüm en güzel Şey."

Bölüm 4

Öğleden sonra geç saatlerde Daly Binası'na gittim. Bu, masamdan akıp giden ve bir türlü bitmek bilmeyen evrak işlerini toparlamak için çok iyi bir zamandı.

Ama Büyük Vaka Ekibi'nin odasına gittiğimde Şef Perkins tanımadığım biriyle koridora çıkıyordu.

"Alex," dedi. "Güzel. Beni bir yolculuktan daha kurtaracaksın. Bizimle yürür müsün?"

Belli ki bir şeyler dönüyordu ve bu iyi değildi. Şef görüşmek istediğinde ona gidersin, olmaz. yaptım ve asansörlere geri döndük.

"Alex, Jim Heekin ile tanış. Jim, Büro'daki İstihbarat Müdürlüğü'nyeni yöneticisi."

El sıkıştık. Heekin dedi ki, "Hakkınızda çok şey duydum, Dedektif Cross. Sen buraya geri döndüğünde FBI'nın kaybı MPD'nin kazancı oldu."

"Uh-oh," dedim. "Yağcılık asla iyiye işaret değildir."

Hepimiz güldük ama bu aynı zamanda doğrudu. Büro'daki pek çok yeni müdür işe başladıklarında ortalığı karıştırmayı sever, sırf insanlar orada olduklarını bilsinler diye. Asıl soru şuydu: Heekin'in yeni işinin benimle ne ilgisi vardı?

Perkins'in büyük ofisine yerleştikten sonra Heekin çok daha açık konuştu.

"FIG'lerimizi bildiğinizi varsayabilir miyim?" diye sordu bana.

"Saha İstihbarat Grupları," dedim. "Onlarla hiç doğrudan çalışmadım ama elbette." FIG'ler istihbarat "ürünleri" geliştirmek ve bunları kendi yetki alanlarındaki kolluk kuvvetleriyle paylaşmak üzere oluşturulmuştu. Kağıt üzerinde iyi bir fikir gibi görünse de bazı eleştirmenler bunu 11 Eylül'den sonra Büro'nun yerel suç soruşturmalarında genel olarak sorumluluğu üzerinden atmasının bir parçası olarak gördü.

Heekin sözlerine şöyle devam etti: "Muhtemelen bildiğiniz gibi DC grubu, MPD de dahil olmak üzere bölgemizdeki tüm polis departmanlarıyla etkileşim halindedir. Ayrıca NSA, ATF, Gizli Servis - siz koyun. Aylık konferans görüşmelerimiz var ve daha sonra eylemin nerede olduğuna bağlı olarak ihtiyaç duyulduğunda yüz yüze görüşüyoruz."

Bu bir satış konuşması gibi görünmeye başlamıştı ve ben zaten ne sattığını bildiğimden oldukça .

"Genelde polis şefleri FIG'lerde kendi departmanlarını temsil ederler," diye devam etti istikrarlı ve iyi tempolu konuşmasına, "ama MPD için bu görevi sizin istiyoruz."

Perkins'e baktım ve o da omuz silkti. "Ne diyebilirim ki Alex? Sadece çok meşgulüm."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," dedi Heekin. "Buradaki şefle ve ondan önce de Büro'daki Müdür Burns ile konuştum. Her iki görüşmede de *sadece* senin adın geçti."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu çok hoş ama ben olduğum yerde iyiyim." "Evet, aynen öyle. Major Case Squad bu pozisyon için biçilmiş kaftan. Eğer herhangi bir şey, işinizi kolaylaştıracaktır."

Bunun bir tekliften çok, bir görevlendirme olduğunu fark ettim. Teşkilata yeniden Perkins bana her şeyi vermişti. Şimdi ona borçluydum, ikimiz de bunu biliyorduk ve *o da* benim adil oynamayı sevdiğimi biliyordu.

"Unvan değişikliği yok," dedim. "Ben öncelikle bir araştırmacıyım, bir tür yönetici değil."

Perkins masasının üzerinden sırtıttı. O da rahatlamış görünüyordu. "Bana uyar. Sizi aynı maaş derecesinde tutar."

"Davalarım, yapmam gerekebilecek diğer işlerden daha mı öncelikli?"

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi Heekin, gitmek için çoktan ayağa kalkmıştı. Kapıda tekrar elimi sıktı. "Tebrikler, Dedektif. Dünyada yükseliyorsun."

Evet, düşündüm. İstesem de de.

Bölüm 5

DENNY yolu gösterdi, Mitch *de* Steinbeck'in *Fareler ve İnsanlar* kitabındaki çocuk adam gibi onu takip etti. "Tam buraya, dostum. edelim."

Onuncu kat aynı zamanda en üst kattı. İkiye dörde bölünmüş duvar çerçevelerinin üzerine plastik levhalar asılmıştı ve ayaklarının altında ham kontrplaktan başka bir şey yoktu. On Sekizinci Sokak pencerelerinin yanındaki bir palet yığını iyi bir tüneme noktası oluşturuyordu.

Denny plastik muşambayı açtı ve yere serdi. Çantalarını bıraktılar. Bir elini Mitch'in sırtına koydu ve az önce çıktıkları yeri işaret etti.

"Birincil çıkış," dedi, sonra doksan derece dönerek başka bir kapıya yöneldi. "Alternatif çıkış." Mitch her bir kez başını salladı. "Peki ya ayrılırsak?"

"Silahı temizle, at ve seninle arabada buluşalım." "İşte benim adamım."

Başından sonuna kadar belki elli kez üzerinden geçmişlerdi. Anahtar delmektir. Mitch'in her türlü ham yeteneği vardı, ama Denny ikisi için de düşünme işini yapıyordu.

"Sorusu olan var mı?" Denny sordu. "Şimdi sormanın tam zamanı. Daha sonra hiçbir önemi kalmayacak."

"Hayır," dedi Mitch. Sesi, başka bir şeye konsantre olduğunda her zaman yaptığı gibi düz ve mesafeli çıkmıştı. Ses bastırıcı takılı M110'u çoktan bipoduna , dürbünü kalibre ederek sıfırlıyordu.

Denny kendi M21'ini hazırladı ve sırtına dayadı. Her şey plana uygun giderse onu hiç kullanmak zorunda kalmayacaktı ama bir yedeğinin olması mantıklıydı. Walther da kalçasına kılıflanmıştı.

Pergel ayarlı bir elmas bıçak kullanarak pencerede iki inçlik mükemmel bir daire , ardından küçük bir vantuzla bölümü çekti. Dışarıdaki sokak lambaları, pencerenin aşağıdan bir ayna gibi görünmesine neden olan bir parıltı gönderdi.

Mitch pozisyonunu alırken, Denny de Mitch'in omzunun üzerinden tüfeğin namlusunu görebileceği, hemen yukarıda ve solda küçük bir nokta daha temizledi. Aralarındaki boy farkı bile işe yaramıştı.

Nişan dürbününü çantasından çıkardı. Buradan Taberna del Alabardero'nun girişine kadar net bir hatları vardı. Dürbünün 100x büyütme gücüyle Denny, bu boktan restorana girip çıkan insanların yüzlerindeki gözenekleri bile görebiliyordu.

"Al bakalım domuzcuk, domuzcuk, ," diye fısıldadı. "Hey, Mitch, bir domuz yeterince yediğini ne zaman anlar biliyor musun?"

"Hayır."

"Doldurulduğunda."

"İyiymiş," dedi Mitch, önceki gibi ölü bir sesle. Şimdi duruşunu almıştı -biraz ürkütücü görünen, kıçı dışarıda, dirsekleri havada bir duruştu bu, ama işine yarıyordu. Pozisyonunu aldıktan sonra, iş bitene kadar yerinden kıpırdamıyor ya da başka bir yere bakmıyordu.

Denny son kontrolünü yaptı. Yolun karşısındaki bir havalandırma deliğinden gelen buhara baktı; buhar dümdüz yukarı çıkıyordu. Hava sıcaklığı yaklaşık altmış dereceydi. Her şey hazırды.

Şimdi tek ihtiyaçları olan bir hedefti ve o da çok yakında gelecekti. "Bu cini şişeden çıkarmaya hazır mısın, Mitchie?" diye sordu. "Jeannie kim, Denny?"

Alçak sesle kıkırdadı. Mitch çok güzel bir iş çıkarmıştı, gerçekten . "Sadece hayallerinin kızı, dostum. *En çılgın* rüyalarının kızı."

Bölüm 6

Saat 7:35 sularında, siyah bir Lincoln Navigator, DC'nin yıldızlara hitap eden sıcak lokantası Taberna del Alabardero'nun önünde durdu.

Sürücü arabada kalırken, iki adam arka taraftan, bir diğeri de ön taraftan çıktı. Üçü de koyu renk takım elbise giymiş, kravatları zorlukla seçilebiliyordu.

Bankacı kravattı, diye düşündü Denny. Kendi cenazemde bile takmazdım.

"Arka koltuktaki iki kişi. Hallettin mi?" "Hallettim, Denny."

Her şey ayarlanmıştı. Dürbünün mermi düşüşü dengeleyicisi, mermi üzerindeki en büyük iki etkiyi hesaba katacaktı; eğer varsa rüzgâr ve yerçekimi. Bu açıdan bakıldığında namlu yukarı bakıyor olabilirdi ama artı işareti Mitch'in gözünü tam olması gereken yere koyacaktı.

Denny hedefleri kendi dürbününden izledi. Evdeki en iyi koltuk burasıydı. *En azından ikinci en iyisiydi.* "Nişancı hazır mı?"

"Hazır."

"Gönder."

Mitch yavaşça nefesini verdi, ardından aynı saniye içinde iki el ateş etti.

Havada buhar izleri görüldü. Her iki adam da yere düştü; biri kaldırıma, diğeri de restoranın ön kapısına yaslandı. Aslında görsel olarak muhteşemdi, iki kafatasının tabanına iki mükemmel kafa vuruşu.

İnsanlar sokakta çıldırmaya başlamıştı bile. Üçüncü adam kelimenin tam anlamıyla arabaya geri atlarken, diğer herkes koşuyor ya da eğilip başlarını örtüyordu.

Endişelenmelerine gerek yoktu. Görev sona ermişti. Mitch çoktan bozulmaya başlamıştı - adam bir hız pisti tamircisi kadar hızlıydı.

Denny M21'i çözdü, şarjörü çıkardı ve toplanmaya başladı. Kırk saniye sonra ikisi de merdivenlerdeydi ve sokak seviyesine için çift zamanlama yapıyorlardı.

"Hey, Mitch, seçimlerde aday olmayı , değil mi?"

Mitch güldü. "Belki bir gün başkan olurum."

"Orada mükemmel iş çıkardın. Gurur duymalısın."

"Gurur duyuyorum, Denny. Artık kimsenin endişelenmesine gerek yok."

"Sokakta iki ölü domuzcuk var!"

Mitch ciyakladı, aslında oldukça iyi bir domuz taklidiydi ve Denny de sesleri boş merdiven boşluğunda yankılanana kadar ona katıldı. İkisi de her şeyin ne kadar iyi gittiğinin sarhoşuydu. *Ne acele ama!*

"Ve hikâyenin kahramanının kim olduğunu biliyorsun, değil mi Mitchie?" diye sordu. "Bizden başka kimse değil, dostum."

"Aynen öyle. Biz kendimiz yaptık. Bir çift gerçek Amerikan kahramanı!"

Bölüm 7

Oraya vardığımızda Taberna del Alabardero'nun dışı tam bir hayvanat bahçesiydi. Bu sıradan bir vurkaç olayı değildi. Arabadan inmeden bile bu kadarını biliyordum. Radyo, *kimsenin görmediği* bir silahlı adamın, *kimsenin duymadığı* ateşler açarak uzun mesafeli bir saldırı gerçekleştirdiğine dair bangır bangır bağırıyordu.

Bir de kurbanlar vardı. Kongre üyesi Victor Vinton ve kısa süre önce her ikisini de manşetlere taşıyan tanınmış bankacılık lobicisi Craig Pilkey ölmüştü. Bu cinayetler, başka bir skandalın içine sarılmış bir skandaldı. Cinayet masasında sakın zamanlar için çok fazla.

Ölen her iki adam da finansal hizmetler endüstrisi adına nüfuz ticareti yapmakla ilgili federal bir soruşturmanın konusuydu. Orta sınıf vatandaşlar rekor sayıda evlerini kaybetmeye devam ederken, arka oda anlaşmaları, kampanya katkıları ve tüm yanlış insanların zenginleştiği ya da daha da zenginleştiği iddiaları vardı. Birilerinin Vinton ve Pilkey'nin ölmesini istediğini hayal etmek zor değildi. Muhtemelen pek çok kişi istiyordu.

Yine de şu anda aklımdaki ilk soru motivasyon değildi. Yöntemdi. Neden uzun namlulu silah ve kalabalık bir şehir caddesinde biri bunu nasıl bu kadar zahmetsizce yapabiliyordu?

Arkadaşım John Sampson ve ben restoranın önündeki tenteye ulaştığımızda iki ceset de kaldırımın üzerindeydi. Kongre Polisi çoktan oradaydı, FBI da yoldaydı. "Yüksek profil" DC'de "yüksek baskı" anlamına gelir ve o sarı çevre bandının içindeki artan gerilimi bıçakla kesebilirsiniz.

Kendimizden birini, Üçüncü Bölge'den Mark Grieco'yu bulduk ve o bize bilgi verdi. Sokaktaki gürültüden dolayı birbirimizi duyabilmek için bağırarak zorunda kaldık.

"Kaç tanığımız var?" Sampson sordu.

"En az bir düzine," dedi Grieco bize. "Hepsini içeri aldık, her biri bir daha fazla korkmuş durumda. Tetikçiyi göremiyoruz ama."

"Peki ya iğneler?" Grieco'nun kulağına sordum. "Nereden geldiklerini biliyor muyuz?"

Omzumun üzerinden On Sekizinci Cadde'yi işaret etti. ", inanabiliyor musun? Şu anda binanın güvenliğini sağlıyorlar."

K Sokağı'nın kuzey köşesinde, birkaç blok ötede, bir çeşit tadilatla olan bir bina vardı. Etrafta dolaşan insanları seçebildiğim en üst kat hariç her kat karanlıktı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. "Ne uzakta?"

Grieco, "İki yüz elli metre, belki daha fazla," diye tahmin etti. o yöne doğru koşmaya başladık.

"Bunlar kafa fotoğrafları mı demiştin?" Giderken sordum. "Bu doğru mu?" "Evet," diye yanıtladı Grieco acımasızca. "Tam isabet, kelime oyunumu bağışlayın. Birisi ne halt biliyordu. Umarım hâlâ buralarda bir yerlerde değildir,

bizi izliyor."

"Doğru ekipmana sahip biri de," dedim. "Mesafeyi göz önünde bulundurursak." Bir susturucu ile ateş eden kişi tamamen fark edilmeyebilirdi.

Sampson'ın nefesinin altından, "Lanet olsun, bu şeyden şimdiden nefret ediyorum," dediğini duydum.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Bu seviyeden artık restoranı bile göremiyordum -etrafındaki binalardan yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklar dışında.

Tüm bu yöntem - atış mesafesi, imkansız açı, cinayetlerin kendisi (tek bir mükemmel vuruş değil, kalabalık bir ortamda iki vuruş)

-Tamamen cüretkârdı. Sanırım etkilenmemiz gerekiyordu - tam anlamıyla profesyonel bir sıfatla, ben biraz afalladım.

Ama aynı zamanda içime bir korku da çökmüştü. Merak ettiğim o bir ton tuğla az önce düşmüştü.

Bölüm 8

Eve döndüğümde, uzun bacaklarımla gıcırtıdan kaçınarak ikinci ve üçüncü veranda basamaklarından yüksek adımlarla geçtim. Saat sabahın bir buçuğunu geçiyordu ama içeri girdiğimde mutfak hâlâ çikolatalı kurabiye kokuyordu. Bunlar Jannie içindi, bir tür okul etkinliği vardı. Onun bir etkinliği olduğunu bildiğim için kendime yarım puan verdim ama ne olduğunu bilmediğim için puan kırdım.

Bir kurabiye çaldım -çikolatasında biraz tarçın olan lezzetli bir kurabiye- ve yukarı çıkmadan önce ayakkabılarımı çıkardım.

Koridorda Ali'nin ışığının hâlâ açık olduğunu görebiliyordum ve içeri baktığımda Bree yatağın yanında uyuyordu. Biraz önce hafif ateşi çıkmıştı ve odamızdan eski deri koltuğu, diğer adıyla çamaşır sehpasını getirmişti.

Fare ve Motosiklet'in kütüphane kopyası kucağında açık duruyordu. Ali'nin alnı serindi ama gece battaniyeleri tekmelemişti. Truck adındaki ayısı yerde baş aşağı duruyordu. İkisini de tekrar yatırdım.

içi
nd
e.

Kitabı Bree'den almaya çalıştığımda eli kitabı sıkıca kavradı. "Ve hepsi sonsuza dek mutlu yaşadılar," diye kulağına fısıldadım.

Gülümsedi ama uyanmadı, sanki rüyasına girmişim gibi. Olması gereken güzel bir yerdi, bu yüzden ellerimi dizlerinin ve kollarının altından geçirdim ve onu benimle birlikte yatağa taşıdım.

pijamalarını, tişörtünü ve diğer her şeyini çıkarması için yardım etmek istiyordum ama o kadar güzel ve huzurlu görünüyordu ki, hiçbir şeyi değiştirmeye cesaretim yoktu. Onun yerine uzandım ve bir süre uyumasını izledim. Çok güzeldi.

Yine de düşüncelerim kaçınılmaz olarak davaya, az önce gördüklerime döndü. Böyle bir şeye en son tanık olduğumuz 2002 yılındaki o karanlık günleri düşünmemek mümkün değildi. "Keskin nişancı" kelimesi hâlâ kötü bir çağrışım yapıyor.

Washington'da ben de dahil olmak üzere pek çok insanla. Aynı zamanda, bu tetikçinin becerisi göz önüne alındığında, burada bazı korkutucu farklılıklar vardı. Bana da her şey daha hesaplı geldi. Ve sonra, Tanrı'ya şükür, uyuyakalmışım. Koyun yerine ceset sayıyordum ama.

Bölüm 9

Saat 5:30'da aşağı indiğimde NANA MAMA *Washington Post*'u mutfak masasının üzerine yaymıştı. Olay birinci sayfada, baş sayfanın üstündeydi: "Şehir Merkezinde Keskin Nişancı Cinayeti İki Ölü Bıraktı."

Sanki kaçıracaktım gibi kemikli bir parmağıyla başlığa iki kez vurdu. "Ne kadar açgözlü olursa olsun kimsenin ölmeyi hak ettiğini söylemiyorum," dedi.

doğrudan bana. "Bu kesinlikle korkunç. Ama o iki adam melek değildi, Alex. İnsanlar bundan belli bir tatmin duyacak ve *sen* de bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

"Size de günaydın."

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim ve olarak elimi önündeki çay bardağına götürdüm. Soğuk bir fincan uzun süredir ayakta olduğu anlamına geliyordu ve bu fincana dokunduğumda soğuktu. Dırdır etmeyi sevmem ama özellikle kalp krizinden sonra yeterince dinlendiğinden emin olmaya çalışıyorum. Nana güçlü görünüyor ama hala doksan küsur yaşında.

Seyahat kupasına biraz kahve doldurdum ve oturup gazeteye hızlıca bir göz attım. Her zaman bir katilin kendisi hakkında ne okuduğunu bilmek isterim. Hikâye fikirlere dayalıydı ve birkaç önemli yerde yanılttı. Sözde zeki insanlar aptalca şeyler yazdığında asla dikkatimi vermem; burada da görmezden gelinmesi gereken bir başka haber örneği vardı.

"Zaten bu sadece büyük bir kabuk oyunu," diye devam etti Nana, konusuna ısınarak. "Birileri eli kurabiye kavanozundayken yakalanıyor ve hepimiz sanki yanlış bir şey yapanlar sadece duyduklarımızmış gibi davranıyoruz. O kongre üyesinin Washington'da rüşvet alan ilk ve son kişi olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Kâğıdı karıştırarak yirminci sayfanın devamına kadar açtım. "İyimser bir zihin boşa harcanacak korkunç bir şeydir, Nana."

"Günün bu kadar erken saatinde bana karşı aceleci olma," dedi. "Ayrıca ben hâlâ iyimserim, sadece gözleri açık olan bir iyimserim."

"Peki bütün gece açık mıydılar?" Biraz el yordamıyla söyledim. Nana'nın sağlığını sormak, çocukların peynirli makarnasına sebze katmaya çalışmak gibi bir şey. Sinsi olmak zorundasınız, yoksa hiçbir yere varamazsınız ve genellikle zaten hiçbir yere varamazsınız.

Tabii ki sesini yükselterek duyulduğumu ve görmezden gelineceğimi açıkça belirtti.

"İşte size bir bilgelik külçesi daha. Neden bir şey duyduğumuzda

Bu şehirde öldürülen insanlar hep fakir ve siyah mı, yoksa zengin ve beyaz mı? Neden böyle Alex?"

"Ne yazık ki bu sabah için ayırabileceğim zamandan daha uzun bir konuşma , " dedim ve sandalyemi geriye ittim.

Bir elini uzattı. "Bu kadar erken nereye gidiyorsun? Sana biraz yumurta ve o gazeteyi nereye götürüyorsun?"

"İlk görüşmemden önce ofiste biraz araştırma yapmak istiyorum," dedim ona. "Ve neden bir süreliğine eğlence bölümüyle ilgilenmiyorsun?"

"Oh, çünkü Hollywood'da ırkçılık yok, mi? Aç gözlerini."

Güldüm, ona veda öpücüğü verdim ve aynı anda masadan bir çikolatalı kurabiye daha çaldım.

"İşte benim kızım. İyi günler, Nana. Seni seviyorum!"

"Küçümseyici olma, Alex. Ben de seni seviyorum."

Bölüm 10

SABAHIN ORTASINDA, Dammler-Mickelson'ın L Caddesi'ndeki lobi şirketinin iki kıdemli ortağından biri olan Sid Dammler ile karşı karşıyaydım. Craig Pilkey, bir önceki yıl on bir milyon ücret alarak, bu işteki en büyük yağmurcularından biri olmuştu. Öyle ya da böyle, bu insanlar onu özleyecekti.

Şu ana kadar firmanın resmi yorumu, çalışanları arasında herhangi bir yanlış davranıştan "haberdar olmadıkları" yönünde oldu. Washington'ın oyun kitabında bu genellikle yasal olarak köşeye sıkışmadan arkasını kollamanın şifresidir.

Baştan beri Dammler'e karşı önyargılı olduğumdan değil. Resepsiyonda kırk dakika bekledikten sonra, yüzünde şu anda kanal tedavisi görmeyi tercih ediyormuş ya da belki de şu anda kanal tedavisi *görüymüş* gibi bir ifadeyle, tek heceli, bağlayıcı olmayan cevaplar verdi.

Bu kadarını zaten kendi başıma toparlamıştım: Aslen Topeka, Kansas'lı olan Craig Pilkey, D-M'deki katılmadan önce Kongre'de iki yıllık üç dönem geçirmiş ve burada bankacılık sektörünün Meclis'teki sözcüsü olarak ün kazanmıştı. Gayri resmi lakabı "Yeniden Düzenleyici"ydi ve kredi verenlerin haklarının kapsamını genişletmeyi amaçlayan en az on beş ayrı yasa tasarısına sponsorluk yapmış ya da eş sponsorluk yapmıştı.

D-M'nin web sitesine göre Pilkey'nin uzmanlık alanı finansal hizmet şirketlerine "federal hükümetin yollarını bulmalarında" yardımcı olmaktı. Öldüğü sırada en büyük müşterisi, toplam varlıkları yetmiş milyarı aşan, ülke çapında on iki orta ölçekli bankadan oluşan bir koalisyondu. Aynı şirketler, diğer ölü adam olan Kongre Üyesi Vinton'a kampanya katkıları henüz devam etmekte olan federal soruşturmayı tetikleyen şirketlerdi.

"Craig ve Dammler-Mickelson hakkında tüm bunları bana neden anlatıyorsun?" Sid Dammler bilmek istiyordu. Şimdiye kadar bunların kendisi için yeni olup olmadığını belirtmemişti.

"Çünkü, kusura bakmayın ama, Craig Pilkey'nin ölümüne sevinecek çok sayıda insan olduğunu tahmin etmek zorundayım," dedim.

Dammler çok kırılmış görünüyordu. "Bu söylediğin iğrenç bir şey." "Onu kim öldürmek istemiş olabilir? bir fikrin var mı? Biliyorum. tehditler."

"Hiç kimse. Tanrı aşkına!"

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim. "Onun katilini bulmamıza yardım etmiyorsunuz."

Dammler ayağa kalktı. ve boynundaki kırmızılık gömleğinin dar beyaz yakasında göze çarpıyordu. "Bu toplantı sona erdi," dedi.

"," dedim ona. "*Lütfen.*"

Yerine oturana kadar bekledim.

"Eleştirmenlerinize zaten sahip olduklarından daha fazla yayın süresi vermek istememenizi anlıyorum," diye devam ettim. "Siz bir halkla ilişkiler şirketisiniz, anlıyorum. Ama ben *Post gazetesinin* muhabiri değilim Sid. Craig Pilkey'nin düşmanlarının kim bilmem gerekiyor - ve bana hiç düşmanı olmadığını söyleme."

Dammler ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı. Sanki kelepçelenmeyi bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Sanırım bazı ulusal ev sahipleri dernekleriyle başlayabilirsiniz," dedi sonunda. "Craig'in hayranı oldukları pek söylenemez." İçini çekti ve saatine baktı. "Ayrıca tüm tüketici lobisi, çatlak blog yazarları, isimsiz nefret postacıları da var. İstediginizi seçin. Hazır başlamışken Ralph Nader ile de konuşun."

İğnelemeyi görmezden geldim. "Bu bilgilerin herhangi biri tek bir yerde mi takip ediliyor?" "Müşterilerimizi ilgilendirdiği ölçüde, elbette. Ama bunun için bir

Sizi bunlarla aynı odaya koymayı düşünmeden önce arama emri çıkartın. Bu özeldir, gizlidir."

"hissedebileceğini düşünmüştüm," dedim ve aramızdaki masanın üzerine iki takım kâğıt koydum. "Biri dosyalar için, diğeri e-posta için. Pilkey'nin ofisiyle başlamak istiyorum. Sen yolu gösterebilirsin ya da ben kendim bulurum."

Bölüm 11

Sevgili Fuckstick,

UMARIM kendinizden memnunsunuzdur. Belki bir gün lanet olası işini ve evini kaybedersin ve o zaman burada, GERÇEK dünyada masum insanlara neler yaşattığına dair bir KAVRAMIN olur.

Mektupların hepsi olmasa da çoğu bu şekildeydi. Size ne olduğunu söyleyeyim.

-İnsanlar gerçekten sinirlendiklerinde *küfredeler!*

Yazarlar kızgın, hayal kırıklığına uğramış, tehditkâr, kalbi kırık, çılgındı. Her şey vardı. İznim akşam 10'a kadar geçerliydi ama bütün geceyi Pilkey'nin ofisinde nefret mektuplarını okuyarak geçirebilirdim.

Bir süre sonra, personelin yavaşça gelip sıkıldım ve kapıyı kapatıp sıralamaya devam ettim.

Mektuplar ülkenin dört bir yanından ama özellikle Pilkey'nin memleketi Kansas'tan geliyordu. Evsizlik, kaybedilen hayat birikimleri, bir arada kalamayan aileler hakkında hikayeler vardı - finansal krizde acı ve suçun çoğunu K Street ve Washington'a yükleyen her türden insan.

Blog yazıları, en azından D-M'in takip ettiği yazılar, daha radikalleşmiş, kişisel olmaktan ziyade politik olana yönelmişti. Bir grup, Kamu Sorumluluğu Merkezi, bu konuda başı çekiyor gibiydi. Bu grubun -ya da bildiğim kadarıyla bodrum katında yaşayan bir adamın- "İktidarla Savaşadlı düzenli bir köşesi vardı. Son yazı "Kaputu Soymak: Yoksuldan Çal, Zengine Ver" başlığını taşıyordu.

Serbest piyasa ilkelerini teflon kılıf olarak kullanan Washington Boys & Girls Club üyeleri, yani bankacılık lobicileri ve seçilmiş yetkililerimiz, şirket için birbiri ardına açık çekler hazırladılar. Evet, bu ülkenin ekonomisini dize getiren insanlar hala Capitol Hill'de krallar gibi muamele görüyor ve bilin bakalım hesabı kim ödüyor? Bahsettiğim sizin vergileriniz, sizin paranız. Benim kitabımda buna hırsızlık denir ve hepsi gözlerimizin önünde oluyor.

DC'nin en çirkin soyguncu baronlarından bazılarının ev adreslerini ve telefon numaralarını almak için buraya tıklayın. Bir akşam yemeği sırasında onları arayın ve nasıl hissettiğinizi söyleyin. Daha da iyisi, onlar orada olmayana kadar bekleyin, sonra içeri girin ve zor kazandıkları paranın bir kısmını kendinize yardım edin. Bakalım hoşlarına gidecek mi?

Bazı açılardan Pilkey'nin ofisindeki en beklenmedik şey, skandalla ilgili kendi basınından tuttuğu koleksiyonu. Yakın tarihli bir makale hala masasının üzerindeki işaretlenmemiş bir klasörde duruyordu. *New York Times*'ın bir kőře yazısıydı.

Hem Pilkey hem de Vinton, hiç şüphesiz, hiçbir şeyi kanıtlamayan, kimseyi cezalandırmayan ve en önemli insanları, yani dőnyanın geçim sıkıntısı çeken sıradan insanların korumak söz konusu olduğunda olumsuz bir kazanım elde , uzun ve yorucu bir soruşturmanın daha őznesi olacaklar.

Pilkey'den nefret edenlerin sayısının fazla olması şaşırtıcı değil. Bu neredeyse hiç ipucu olmamasının tam tersiydi. Okuduğum her şey buzdağının sadece gőrőnen kısmıydı. Belirli tehditlerden bahseden her şeyi işaretledim, ancak bilgiler artıyordu ve şüpheliler listesi inanılmaz derecede uzun olacaktı.

Bir şey benim için zaten açıktı: daha bőyők bir ekibe ihtiyacımız olacaktı.

Bölüm 12

DENNY, On Üçüncü Cadde'deki barınaktan cinayete varan bir tutkuyla nefret ediyordu, özellikle de bu gece. Bir yatak için kaldırımında sıraya girmek berbat bir şeydi, özellikle de şehrin geri kalanı On Sekizinci Cadde'deki iki mükemmel keskin nişancı vuruşuyla çılgına dönmüşken. Ne acele ama! Mitch'le birlikte kutlama yapmaları gereken güzel bir geceyi boşa harcamışlardı.

Elbette, şu anda işlerine devam ederken görülmek de her zamankinden daha mantıklıydı. Onlar da öyle yapıyorlardı.

Mitch her zamanki gibi yakın durdu, başını salladı kafası güzel olduğunda yaptığı gibi dizini yukarı aşağı salladı. Bu onu tıpkı burayı evi olarak gören diğer gibi gösteriyordu, ki koca adam çenesini kapalı tuttuğu sürece sorun yoktu.

Bir zombi ordusu gibi yatakhaneye girerlerken Denny ona, "Kimseyle konuşma," hatırlattı. "Sadece kafanı aşağıda tut ve biraz uyu."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim, Denny, ama sana şunu söyleyeyim. Şu anda biraz Jim Beam içmeyi tercih ederdim."

"Parti yarın başlıyor, Mitchie. Söz veriyorum."

Denny değişiklik olsun diye Mitch'i alt ranzaya yatırdı ve kuş yuvasından etrafı izleyebilmek üst ranzayı kendine aldı.

Işıklar söndükten kısa bir süre sonra Mitch tekrar ayaktaydı. *Şimdi ne olacak?*

"Nereye gidiyorsun dostum?" diye fısıldadı. "İşemem lazım. Hemen döneceğim."

Denny tam olarak paranoyak hissetmiyordu, sadece daha temkinli davranıyordu. Doğrulup bir dakika bekledi, sonra emin olmak için Mitch'i takip etti.

Koridor sessizdi. Burası eskiden bir okuldu ve bu dolaplar aslında küçük çocukların öğle yemeklerini, kitap çantalarını ve diğer şeyleri tutmak için yapılmıştı. Şimdi ise yetişkin adamlar dünyada sahip oldukları her şeyi saklamak için kullanıyorlardı.

Ve ne boktan bir ! Buna hiç şüphe yok.

Denny tuvalete gittiğinde, bütün duşların çalıştığını ama içlerinde kimsenin olmadığını gördü. Kötüye işaretti. Bu hiç de iyi değildi.

Köşeyi dönüp lavaboların olduğu yere geldi ve iki iri adamın Mitch'i duvara yasladığını gördü. Onları hemen tanıdı: Tyrone Peters ve Cosmo "the Coz" Lantman. Tam da bu barınaklardan birinde bir yatak riskini göze almaktansa düzgün insanları sokakta uyutan tipte pisliklerdi. Mitch'in cepleri açılmıştı ve ayaklarının etrafındaki karo zeminde hâlâ birkaç çeyreklik vardı.

"Burada sorun ne gibi görünüyor?" Denny söyledi.

"Sorun değil." Tyrone ona bakmak için arkasını bile dönmedi. "Şimdi git!"

"Evet, sanmıyorum."

Cosmo şimdi gözlerini ona dikmiş ve eğilmişti. Elleri boş görünüyordu ama belli ki bir şeyler avuçluyordu.

"Girmek mi istiyorsun? , girdin." Baş ve işaret parmaklarını Denny'nin boğazına doladı ve orak şeklindeki bıçağı burnunun hemen altına kadar kaldırdı. "Bakalım ne katkıda bulunacaksın-"

Denny'nin eli bir anda göt herifin bileğini kavradı ve Cosmo kolun ikiye ayrılmasını önlemek için iki büklüm olmak zorunda kalana kadar neredeyse üç altmış büktü. O andan itibaren Cosmo'nun kendi bıçağını üç kez hızla kıkına saplaması işten bile değildi ve bu bile sadece bir uyarıydı. Karaciğeri vurmak da bir o kadar kolay olurdu. Cosmo çoktan yere düşmüş ve kanlar içinde kalmıştı.

Bu sırada Mitch çılgına dönmüştü. Kollarını kendisinden çok daha iri olan Tyrone'un beline doladı ve onu doğruca karşı duvara doğru sürdü. Tyrone iki hızlı yumruk savurdu -Mitch'in burnu kan içinde kaldı- ama göt herif kendi çenesini açık bıraktı. Mitch bunu gördü ve Tyrone dönmeye başlayana kadar elinin topuğunu çenesine sürdü. İyi bir önlem olarak, Denny onu anında yakaladı ve bir kez etrafında döndürdü, böylece yüzü aşağı inerken biraz battı. Geride birkaç diş ve kirli porselenin üzerinde kalın kırmızı bir leke kaldı.

Mitch'in parasını geri aldılar ve Tyrone ile Cosmo'nun üzerlerinde ne aldılar. Sonra Denny haydutları birkaç tezgâha geri çekti.

"Serseriler kime bilmiyorlar!" Mitch koridorda bağırdı.

Dudaklarından gömleğine akan kana rağmen gözleri adeta parlıyordu.

"Evet, bu şekilde devam edelim," dedi Denny. Bu gece barınakta görülmelerini istemişti ama bu noktada görevlerini fazlasıyla yerine getirmişlerdi. "Ne yapalım biliyor musunuz? Eşyalarını topla. Sana şu Jim Beam getirelim."

Bölüm 13

Emniyet teşkilatındaki pek çok kişi gibi FBI Dava Ajanı Steven Malinowski de boşanmıştı. İki kızının her hafta sonu ve yazın bir ayı ziyaretleri dışında, Maryland, Hyattsville'de dıştan iyi, içten biraz acıklı küçük bir çiftlikte yalnız yaşıyordu.

Dolayısıyla eve döndüğünde pek bir şeyle karşılaşmadı ve o gece saat on bir buçuğu geçene kadar garaj yoluna girmede. Range Rover'ından indiğinde en azından birkaç bira, bir iki tek de vardı ama sarhoş değildi. Daha çok erkeklerle birlikte çakırkeyif gibiydi.

"Hey, Malinowski."

Ajanın tüm vücudu sarsıldı ve ceketinin altındaki kılıfa uzandı.

"Ateş etmeyin. Benim." Kyle garajın köşesinden çıkıp sokak lambasının ışığında yüzünü bir an için görebilecek kadar ilerledi. "Ben Max Siegel, Steve."

Malinowski karanlıkta gözlerini kısarak ona baktı. "Siegel? Tanrı aşkına...?" Ceketinin kapağını tekrar geriye attı. "Neredeyse bana kalp krizi geçirecektin. Burada ne işin var senin? Saat kaç bu arada?"

"İçeride konuşabilir miyiz?" Kyle sordu. Malinowski ve Siegel konuşmayalı üç yıl olmuştu; ses iyi olmalıydı ama mükemmel değildi. "Ben arkadan dolaşacağım, tamam mı? Beni içeri alın."

Malinowski cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı. "Evet, evet. Tabii ki." Siegel'ı mutfağın sürgülü cam kapısından içeri aldığında, ön taraftaki ışıkları söndürmüş ve tüm perdeleri çekmişti. Sadece ocağın üzerindeki davlumbazın ışığı yanıyordu.

Silahını mutfak çekmecesine bıraktı ve buzdolabından iki longneck . Birini Max'e uzattı.

"Konuş benimle, Siegel. oluyor? Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Kyle birayı reddetti. olmadığı hiçbir şeye dokunmak istemiyordu. "Operasyon tamamen patladı," dedi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama beni dışarı çıkardı. İçeri girmekten başka çarem yoktu."

"Bu arada bok gibi görünüyorsun. Gözlerinin etrafındaki morluklar-" "Beni bir hafta önce görmeliydin. Arturo Buenez'in birkaç adamı beni oldukça iyi çalıştırdı." Kyle sırtındaki asker yeşili çantayı sıvazladı.

İçinde sıvı şok tabancası ve kalın bir battaniyeye sarılmış su paketi vardı.

"Dışarı çıkmayı başardığım her şey buydu."

"Neden sinyal vermedin?" Malinowski sordu ve Kyle'ın asla çözemediği tek şey de buydu: Max Siegel acil bir durumda idarecisiyle nasıl bağlantı kurabilirdi?

"Dışarı çıkabildiğim için şanslıydım," dedi. "Buraya gelene kadar Florida'da saklanıyordum. Fort Myers, Vero Beach, Jacksonville."

Belki biranın etkisiydi ama Malinowski, Kyle'ın kendisine soruya cevap vermediğini fark etmemiş gibiydi. Nasıl cevap verebilirdi ? Cevabı bilmiyordu.

"Peki, başka konuşmam gerekiyor?" Kyle sordu.

Ajan başını salladı. "Hiç kimseyle."

"DEA değil mi? DC'de kimse yok mu?"

"Kimse yok, Siegel. Orada tek başınaydın." Birden başını kaldırdı. "Bunu neden bilmiyorsun?"

"Bana bir şans ver, dostum. durumdayım. Bana bir bak." Kyle, Malinowski'nin poligona yaslandığı yere bir adım daha yaklaştı. "Cidden, bana gerçekten bak. Ne görüyorsun?"

Malinowski sempatik bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle biraz dinlenmeye ihtiyacın var, Max.

Burada olmanız çok güzel."

Adamın hiçbir fikri yoktu, değil mi? Bu durdurulamayacak kadar eğlenceliydi. "Kyle Craig'i gördüm, Steve."

"Ne? *Dur* bakalım, Kyle Craig mi?"

Kyle kollarını açtı ve gülümsedi. "Kyle Craig. Kanlı canlı."

"Anlamıyorum. Bu nasıl oluyor da...?"

Malinowski'nin yüzünde rakamların toplanmasını izlemek gibiydi. Ve sadece Doğru cevabı bulmuş gibi görüldüğünde, Kyle hamlesini yaptı. Beretta'sı dışarıdaydı ve adam daha geldiğini görmeden Malinowski'nin çenesine bastırıyordu.

"Bugünlerde estetik ameliyatlara yapabildikleri şey inanılmaz," dedi.

Malinowski'nin yarısı bitmiş birası yere düştü. "Sen neden bahsediyorsun? Bu... imkansız!"

"Öyle olmadığından yüzde 99.99 eminim," dedi Kyle ona. "Tabii bütün bunları hayal görmüyorsam. Bunu bir onur olarak kabul et Steve. Artık neye benzediğimi bilen ilk ve son kişi . Onur duydun mu?" Malinowski kıpırdamadı, o da Beretta'yı biraz daha yüzüne doğru itti. "*Sen?*"

Şimdi başını
salladı. "Söyle
lütfen." "Ben...
onur duydum."

"Güzel. Şimdi . Evin arka geçeceğiz ve sen de hiç temizlemediğin o pis küvete gireceksin." Kyle sırtındaki spor çantasını tekrar sıvazladı. "Sonra ben bavulları açacağım, sen de

ve ben biraz daha konuşacağız. Max Siegel hakkında bazı şeyler bilmem gerekiyor."

Bölüm 14

İKİ GÜN DAHA BEKLEDİ, DC'de birkaç gece geçirdi, Princess Hotel'de biriyle yattı. Sonra Kyle, Max Siegel'ı soğuktan buraya getirdi.

Siegel'in yeni kiraladığı BMW'yi tanıdık bekçi kulübesinin önünden geçirip Hoover Binası'nın otoparkına indirmek inanılmaz bir heyecandı. Dünyadaki tüm güvenlik önlemlerini ve işte buradaydılar, Bay En Çok Aran'an'ı el sallayarak FBI merkezine sokuyorlardı.

Güzelmiş.

Siegel'in kimliği Kyle'ı beşinci kata kadar çıkardı. Onunla Stratejik Bilgi Operasyon Merkezi'nin (SIOC) Pennsylvania Bulvarı'na bakan konferans salonlarından birinde buluştular -Çete ve Suç Örgütleri Bölümü'nden iki temsilci, İstihbarat Müdürlüğü'nden bir temsilci ve başkentteki ana ve saha ofislerinden iki müdür yardımcısı.

AD Patty Li toplantının sorumlusu gibi görünüyordu. "Stresli bir dönemden geçtiğinizi biliyorum Ajan Siegel ama bilmeniz gereken bir şey var. Asıl idareciniz Steven Malinowski iki gün önce öldü."

Kyle profesyonel soğukkanlılığını korurken, doğru miktarda duygusallık sergiliyordu. "Aman Tanrım. Steve'e ne oldu?"

"Görünüşe göre evindeki duşta kalp krizinden ölmüş." "Bu inanılmaz. Dün onun evindeydim. Kapısını çaldım."

Durdu ve elini milyon dolarlık yüzünde gezdirdi; usta oyuncu iş başındaydı.

"Bizimle doğrudan temasa geçmekte haklıdınız," dedi Li. "Raporunu verdikten ve tam bir bilgilendirme aldıktan sonra seni idari izne çıkarıyorum. _"

"Hayır." Kyle doğruldu ve Li'nin gözlerinin içine baktı. "Affedersin ama şu anda ihtiyacım olan son şey bu. İşe geri dönmeye hazırım."

"Ortama alışmanız gerekiyor. Uyu, maça git, her neyse. Yıllardır başka biriysin, Max. Bunun bir bedeli var."

Her şey aynı anda hem harika yemek, hem harika seks, hem de farlar kapalı 120 ile gitmek gibiydi. Hepsinden iyisi, bu dost canlısı ama cahil mankafalar bunu bedava çörek gibi yiyorlardı.

"Tüm saygımla," dedi odadaki herkese, "sicilimin kendi adına konuşmasını istiyorum. Yapmanız gereken buysa, bana bir göreve uygunluk değerlendirmesi yapın. Sadece beni kenara atmayın. Çalışmak istiyorum. İnanın bana, ihtiyacım olan şey bu."

Masanın etrafında bazı açık bakışlar vardı. Uyuşturucu ekibinden biri omuz silkti ve personel dosyasını kapattı. Bu Li'nin kararıydı.

"Sadece tartışmak için soruyorum," dedi, "aklınızda ne var?" "Sanırım SSA'ya adayım," dedi ona, ki bu doğrudu. "Bu benim istiyorum."

"Denetleyici özel ajan mı? Görüyorum ki hırsınızdan hiçbir şey kaybetmemişsiniz." "Ben de burada, Washington'da, nihayetinde saha ofisinde kalmak istiyorum.

Sanırım en çok zararı verebileceğim yer orası," dedi - sadece onları çizgide tutmak için kendini küçümseyen bir dokunuş.

Bugün için söz veremezdi ama Kyle büyük ölçüde garantilediğini söyleyebilirdi. Ve saha ofisi yerleştirmesi, kesinlikle gerekli olmasa da, güzel bir sos parçasıydı.

O tesis Yargı Meydanı'ndaydı, Daly Binası'ndan belki bir taş atımı uzaktaydı. O ve Alex, ofislerinin arasına birkaç teneke kutu koyup birbirlerine yetişme oyunu oynayabilirlerdi. Bu ne kadar eğlenceli olurdu?

Artık tekrar karşılaşmaları an meselesiydi.

Bölüm 15

Keskin nişancı vuruşlarında hızlı bir geri dönüş için Parmak İzi İnceleme Bölümüne birkaç Washington Nationals bileti TEKLİF ETTİM. O sabah bana bazı sonuçlar getirdiler.

Atışların yapıldığı camın yeni temizlenmiş bir bölgesinde tek bir parmak izi bulunmuştu. Ve ortaya çıktığı üzere, bu parmak izi olay yerinde bulunan diğer iki parmak iziyle eşleşiyordu: biri binanın sekizinci ve dokuzuncu katları arasındaki merdiven rayında, diğeri ise neredeyse kesinlikle tetikçinin çıkış noktası olan zemin seviyesindeki çelik kapının çarpma çubuğunda.

Tüm iyi haberler ya da en azından ilginç haberler bunlardı. İşin kötü tarafı, parmak izimizin IAFIS veri tabanındaki on milyonlarca örnekten hiçbirisiyle eşleşmemesiydi. Muhtemel katilimizin tutuklanmasına yardımcı olacak hiçbir sabıka kaydı yoktu.

Ben de ağımlı genişlettim. Yakın zamanda Afrika'ya gidip gelmiş, kendine Kaplan diyen bir seri katilin peşine düşmüştüm. Bu davanın bir parçası olarak, Carl Freeland adında bir adamla oldukça iyi bir ilişki kurmuştum. Ortak Terörizm Görev Gücü'nün bir parçası olarak Nijerya'nın Lagos kentinde FBI ile birlikte görev yapıyordu. Carl'ın soruşturmada bana yardımcı olabileceğini umuyordum.

Carl'ı cep telefonundan yakaladığımda Lagos'ta öğleden sonra geç saatlerdi.

"Carl, ben Alex Cross, Washington'dan arıyorum. Önce bir iyilik istesem ve sohbeti sonra yapsak nasıl olur?"

"Kulağa hoş geliyor Alex, sakıncası yoksa çene çalmak hariç. Senin için ne yapabilirim?" Carl'ı sevmemin nedenlerinden biri de buydu; o da benim gibi çalışıyordu. "Elimde bir cinayetle ilgili parmak izi var, iki yüz altmış iki metreden iki öldürücü atış. Belli ki adam iyi bir eğitim almış, iyi bir ekipmandan bahsetmiyorum bile,

"Acaba askeri bir bağlantı olabilir mi?" diye merak ediyorum.

"Dur tahmin edeyim, Alex. Sivil veri tabanına kırmızı bir telefon istiyorsun."

"Onun gibi bir şey," dedim.

"Evet, tamam. Bunu CJIS'te araştırabilirim," dedi. "Çok uzun sürmez."

CJIS, FBI'nın Clarksburg, Batı Virginia'da bulunan bir bölümü olan Criminal Justice Information Services'in kısaltmasıdır. Bu, eve bu kadar yakın bir şeye erişmek için dünyanın ucunu aramak gibi saçma durumlardan biriydi, ama bu ilk kez olmayacaktı.

İki saatten kısa bir süre sonra Carl cesaret kırıcı haberlerle geri döndü. "Oğlun ABD ordusundan değil, Alex. FBI ya da Gizli Servis değil. Ve ben

Umarım sakıncası yoktur ama hazır elim değmişken Savunma Bakanlığı'ndaki ABIS'ten geçirdim. ABD güçleri tarafından hiç gözaltına alınmamış ve üslerimizden birine erişimi olan yabancı bir ülke vatandaşı değil. Bunun yardımcı olup olmadığını bilmiyorum."

" de bazı bariz olasılıkları ortadan kaldırıyor. Teşekkürler, Carl. Bir dahaki sefere Washington'a geldiğinde-"

"İçkiler , tabii ki. Dört gözle bekliyorum. Kendine iyi bak, Alex." Bir sonraki aramam Sampson'a oldu, haberleri paylaşmak için.

"Merak etme şekerim, daha yeni başlıyoruz," dedi bana. "Belki de bu parmak izi bizim adamımızdan bile gelmemiştir. O suç mahalli geçen gece bizim adamlarımızla doluydu ve bahse girebilirsin ki herkes eldiven giymiyordu."

"Evet," dedim ama başka bir olasılık çoktan aklımın önüne gelmişti. "John, ya tetikçinin parmak iziyse ve bulmamızı o *istediyse*? Belki de peşinden koşarak zamanımızı boşa harcayacağımızı bilmek onu rahatlatıyordur-"

"Oh adamım, hayır. Hayır, , hayır." Sampson nereye gittiğimi biliyordu.

"Ve belki de bu ona tam da aradığı güveni veriyor - her şeyi yeniden yapma zamanı geldiğinde."

Bölüm 16

Bree o öğleden sonra indiğinde Penn Branch'ın dışında onu bekliyordum. Onu görmek için sabırsızlanıyordum ve sonunda binadan çıktığında yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Bu güzel bir sürpriz," dedi ve bana bir öpücük verdi. Artık iş yerinde bu tür şeylere bir sınır çizmeye çalışmayı bırakmıştık. "Bu zevki neye borçluyum? Bu bir *ikram*."

"Soru yok," dedim ve arabanın kapısını açtım. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bunu bir süredir planlıyordum ve işler yeniden birikmeye başlamış olsa da planımdan vazgeçmeyecek kadar ınatçıydım. Bizi Kuzey Capitol Caddesi boyunca Michigan'a, oradan da Katolik Üniversitesi kampüsünün kenarına götürdüm ve park ettim.

"Alex?" Bree ön camdan dışarı baktı ve neredeyse doğruldu. "Küçük bir düğün hakkında konuştuğumuzda, sanırım biraz daha açık olmalıydım."

Immaculate Conception Ulusal Tapınağı Bazilikası dünyanın en büyük on kilisesinden biridir ve bana göre Washington'daki, belki de tüm ülkedeki en güzel kilisedir.

"Endişelenmeyin," dedim ona. "Sadece buradan geçiyorduk. Gel ."

"Tamam, Alex. Sanırım."

Bu duvarların içindeki Romanesk-Bizans mimarisi neredeyse bunaltıcı ama de inanılmaz derecede huzurlu. Yükselen kemerler sizi küçücük hissettirirken, sanat eserlerindeki milyonlarca küçük altın mozaik çini her köşeyi başka hiçbir yerde görmediğim bir tür kehribar ışıyla dolduruyor.

Bree'nin elini tuttum ve onu yan koridorlardan birine, transeptten geçip arkadaki geniş alana doğru yürüttüm. Arkadan bir dizi kemerli vitray pencereyle çevrili ve önden katedralin tüm uzunluğuna açık.

"Bree, yüzüğünü görebilir miyim?" Ona sordum. "Yüzüğümü mü?"

Gülümsedi, biraz şaşkındı ama de bana verdi. Sonra tek dizimin üzerine çöktüm ve tekrar elini tuttum.

"Bu bir teklif mi?" diye sordu bana. "Çünkü sana küçük bir haberim var, tatlım. Ben zaten oradayım."

"O zaman Tanrı'nın önünde," dedim ve nefes aldım çünkü fark ettim ki

Birden biraz gerginleştim.

"Bree, tanışmadan önce sana ihtiyacım yoktu. İyi gittiğimi *sanıyordum*, iyi gidiyordum. Ama şimdi... işte buradasın ve bunun bir nedeni olduğunu düşünmek zorundayım." Konuşma provası yapmamıştım ve boğazımdaki yumrudan bahsetmiyorum bile, kelimelerimin üzerinde tökezlediğimi hissediyordum. "Beni inandırırıyorsun, Bree. Bunun benim gibi biri için ne anlama geldiğini açıklayabilir miyim bilmiyorum ama umarım hayatımın geri kalanını deneyerek geçirmeme izin verirsin. Brianna Leigh Stone, benimle evlenir misin?"

Hâlâ gülümsüyordu ama artık gözyaşlarına karşı koyduğunu görebiliyordum. Bree burada bile sert kalmaya çalışıyordu.

"Biraz deli olduğunu , değil mi?" dedi. "Bunu biliyor musun?"

"*Seni sevmek yanlışsa,*" diye fısıldadım ona, "*haklı olmak istemiyorum.*"

"Tamam, tamam, şarkı söylemek dışında her şey," dedi ve ikimiz de kütüphanede birbirini kesen iki çocuk gibi güldük. Ama bu ikimiz için de gözyaşları içinde bir kahkahaydı.

Bree yanımda diz çöktü, elini yavaşça benimkinin üzerine koydu ve nişan yüzüğünü tekrar parmağına geçirdi. Beni dudaklarımdan hafifçe öptüğünde, omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık ve titreme hissettim.

"Alexander Joseph Cross, bana istediğin kadar sor, cevabım *evet*. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak."

Bölüm 17

ROMANTİK BİR APTAL OLDUĞUM İÇİN henüz işim bitmemişti. Immaculate Conception'dan bizi şehir merkezine geri götürdüm ve gece için Park Hyatt'a yerleştik. Nana'ya evde olmayacağımızı söylemişim.

Görevli bizi süitimize bıraktıktan sonra Bree etrafına bakındı ve "Alex, bu ne kadara mal oluyor?" diye sordu.

Soğutulmuş bir şişe Prosecco hazırlamıştım ve ona bir bardak uzattım. "Bundan sonra Damon için üniversiteye gidebileceğimizden emin değilim ama manzara harika, değil mi?"

Sonra bebek torunumun başına oturdum - kesinlikle burayı seçmemin nedeni buydu - ve çalmaya başladım. "Night and Day" ve "Someone to Watch Over Me" gibi, her biri Bree için küçük bir mesaj içeren eski standart aşk şarkılarına sadık kaldım. Ve istek üzerine, çoğunlukla şarkı söylemekten uzak durdum.

Piyano sehpasında yanıma oturdu, beni dinliyor ve şarabını yudumluyordu. "Bütün bunları hak etmek için ne yaptım?" diye sordu sonunda.

"Oh, o kısım hala ," dedim. "Bütün kıyafetlerini çıkarmakla ilgili bir şey. Yavaş yavaş. Parça parça."

İlk olarak, Blue Duck Tavern'den gönderilen akşam yemeğini yedik ve her şeyi paylaştık - portakal ve roka salatası, taze ton balığı, yumuşak kabuklu yengeçler ve iki kişilik sıcak merkezli çikolatalı kek.

Tatlıyla birlikte bir şişe Cristal açtım ve daha sonra büyük kireçtaşı küvette bitirdik.

"Şimdiden balayına çıkmışsınız gibi hissediyorum. Önce bir kilise, şimdi de bu," dedi.

Bir kalıp lavanta sabununu önce sırtında, sonra da uzun bacaklarında gezdirirken ona "Bunu bir önizleme olarak düşün," dedim. "Sadece geleceğin küçük bir tadı."

"Mmm, geleceği seviyorum." Sabunu bırakıp ellerimi kullanmaya başladığımda ağzını omzuma koydu ve usulca ısırdı.

Sonunda küvetten çıkıp yere döküldük. İki kabarık otel bornozundan eğreti bir ayı postu halısı yaptım ve sonraki birkaç saati birbirimize doymaya çalışarak geçirdik.

Bree'yi ilk kez doruğa ulaştırdığımda başı eğildi ve ağzı sessizce açıldı, o inanılmaz gücüyle sırtımın küçük kısmına tutundu.

"Daha yakın, Alex. Tanrım, yaklaş. Daha yakın!"

Sanki hiçbir şey giremezdi, gerçek ya da mecazi anlamda. Bir şey hissettim.

Ondan başka her şeyden milyonlarca mil uzaktaydım ve o gecenin bitmesini hiç istemedim.

Ama elbette olacaktı, hem de çok yakında.

Bölüm 18

Otel telefonu saat neredeyse tam on ikide çaldı. Bunun bir tesadüf olmadığını daha sonra anlayacaktım. Gece yarısı aynı zamanda yeni bir günün başlangıcıdır ve arayan kişi de bunu kastetmişti.

"Alex Cross," diye cevap verdim.

"Tüm bunlar ve romantizm de mi? Söyleyin bana Dedektif Cross, bunu nasıl başarıyorsunuz?"

Kyle Craig'in sesi buzlu su gibi kaydedildi ve aynı hızla her şey değişti.

"Kyle," dedim Bree'nin iyiliği için. "Ne zamandır Washington'dasın?"

Çoktan ayağa kalkmıştı ama ismi duyar duymaz elini tuttu.

komodinden telefonunu çıkarıp banyoya götürdü.

"Washington'da olduğumu sana düşündüren nedir?" Kyle bana sordu. "Her yerde gözlerim ve kulaklarım olduğumu biliyorsun. Orada olmak için orada olmam gerekmiyor."

"Doğru," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Ama ben senin en sevdiğin konulardan biriyim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Kendini övdüğünü söylemek isterdim ama yapamam. Bana ailenden bahset. Nana Mama nasıl? Çocuklar?"

Bunlar soru değildi. Tehditlerdi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Aileler Kyle'ın işiydi, belki de kendi ailesi çok dağınık olduğu için. Aslında, iki ebeveynini de ayrı zamanlarda öldürmüştü. Yemi yutmamak için elimden geleni yaptım ama öfkemi dizginledim.

"Kyle, neden arıyorsun? İyi bir nedenin olmadan asla bir şey yapmazsın."

"Damon'ı ortalıkta görmedim," diye devam etti. "Hâlâ Cushing Akademisi'nde olmalı, değil mi? Worcester'ın batısında, değil mi? Ama Ali! İşte büyüyen bir çocuğun tanımı."

Boştaki elimle yatağın kenarını kavradım. Çocuklarımla Kyle Craig'in düşüncelerinde olması neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Ama bildiğim bir şey varsa, o da boş tehditlerin ve uyarıların sadece ateşini körüklediği idi. Bana karşı her zaman delicesine rekabetçiydi ve bunu gerçek anlamda söylüyorum. İlk seferinde onu alt etmek neredeyse imkânsızdı.

Bunu tekrar nasıl yapacaktım?

"Kyle," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde, "bunu yapmayacağım."

nereye gittiğini bilmediğim bir konuşma. Yani bana söyleyecek bir şeyin varsa-"
"Küller küllere, tozlar , " dedi. "Bu büyük bir sır değil, Alex." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun nereye gittiğini sormuştun. Küller küllere, tozlar tozlara; her şeyin gittiği yer aynı. Elbette bazılarımız oraya diğerlerinden daha hızlı varıyor, öyle değil mi? Örneğin ilk eşiniz, ama bunun için kendime pay çıkaramam."

Ve sonra dileği yerine geldi, kaybettim.

"Beni dinle, seni bok parçası! Bizden uzak dur. Yemin ederim, eğer bir daha-"

"Ne yaparsam?" diye aynı güçle karşılık verdi. "Gülünç ailene zarar verirsem mi? Değerli nişanlını elinden alırsam mı?" Ses tonu bir anda saf öfkeye dönüşmüştü. "Elimden alınan şey hakkında benimle konuşmaya nasıl *cüret* edersin? Senin *elinde* ne var! Kaç kişinin hayatını aldın Alex? O dokuz milimetrelik silahınla kaç aileyi paramparça ettin? Kaybetmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun - henüz değil, *seni lanet ikiyeüzlü!*"

Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Aslında, Kyle nadiren küfredirdi.

Benim tanıdığım Kyle değil.

Bir şekilde geliyor muydu? Yoksa bu da onun dikkatlice zamanlanmış eylemlerinden biri miydi?

"Aramızdaki gerçek farkı bilmek ister misin Alex?" diye devam etti. "Farkı zaten biliyorum," dedim. "Benim hala aklım başımda ama senin değil."

"Aramızdaki fark şu ki, ben hayattayım çünkü hiçbiriniz ve sen hayattasın çünkü seni öldürmeye henüz karar vermedim.

Lütfen bana bu bariz gerçeğin kaçmadığını söyleyin."

"Seni öldürmeyeceğim, Kyle." Kelimeler artık ağzımdan dökülüyordu.

"Geldiğin Colorado'daki o hücrede yavaş yavaş çürüyerek ölmeni sağlayacağım. Geri döneceksin."

"Aklıma gelmişken," dedi ve sonra telefonu aniden kapattı. Bu saf Kyle'dı, bu işe başladığını ve kendi yöntemiyle bitireceğini söylemenin bir başka yoluydu. Kontrol onun için oksijen gibiydi.

Birden Bree kollarını bana dolamış, tam karşımdaydı. "Nana'yla konuştum," dedi. "Her şey yolunda ama eve döneceğimizi biliyor. Ve şu anda oraya doğru giden bir ekip arabam var."

Ayağa kalktım ve olabildiğince hızlı giyinmeye başladım. Vücudum öfkeyle titriyordu ve bu sadece Kyle'a karşı değildi.

"Her şeyi berbat ettim, Bree," dedim. "Kötü. Beni böyle etkilemesine izin veremem. İzin veremem!"

Bu sadece işleri daha da kötüleştirecek."

Eğer bu mümkün olsaydı.

Bölüm 19

LANET OLSUN ONA! Her şey için.

Kyle tam olarak istediği şeyi başarmıştı, yani kendini hayatıma enjekte etmişti. Numaramı almıştı, hem de birden fazla şekilde. Artık cevap vermekten başka seçeneğim yoktu.

Oraya vardığımızda bir MPD aracı evin önündeydi, başka bir üniformalı memur da arka tarafta garajın yanındaydı. Sampson da oradaydı; onu kimin aradığından bile emin değilim ama geldiğine sevindim.

"Her şey yolunda şekerim, burada iyiyiz," dedi biz içeri girerken. O ve Nana mutfakta takılıyorlardı. O zamana kadar ona jambonlu sandviç ve cips bile hazırlamıştı.

"Bu iş daha bitmedi," dedim. Çocuklar üst katta uyurken sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ailenin taşınması hakkında konuşmalıyız."

"Oh, öyle mi?" Nana öyle dedi ve odanın sıcaklığı yaklaşık yirmi derece düştü.

"Nana-"

"Alex, hayır. Bir daha olmaz. Çocuklarla ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ben, adıma, bunun son kez *olacağı*ni söyledüğimde ciddiydim. Bu evden taşınmayacağım ve bu konuyla ilgili son sözüm bu."

Ben daha cevap veremedim, sözünü bitirmediğine karar verdi. "Ve bir şey daha. Eğer bu Kyle Craig dediğin kadar iyiyse, o zaman çocukları nereye koyduğunuz önemli değil. Önemli olan Dedektif Cross, onları bulundukları yerde korumanızdır." Sesi titriyordu ama parmağını yüzüme doğru tutarken sabitti. "Evini savun, Alex. Bunu gerçekleştir! İşinde iyi olman gerekiyor."

Elinin tersiyle masaya iki kez vurdu ve tekrar arkasına yaslandı. Benim hamlem.

Önce bir nefes aldım ve kadar saydım. Sonra Bree'den APB sürecini hemen başlatmasını istedim. "WALES'e, tüm yargı bölgelerine ve sonra da mümkün olan en kısa sürede Büro'daki NCIC'e gönderin." Bunun için bir arama emri numarasına ihtiyacımız vardı ve Sampson bu numarayı bulmak için kolları sıvadı.

Denver'daki FBI saha ofisini kendim aradım. Teknik olarak Kyle onların davasıydı, çünkü Colorado'daki hapishaneden kaçmıştı.

Telefonda Ajan Tremblay bana bildirecekleri yeni bir şey olmadığını ama hemen tüm Atlantik ortası saha ofisleriyle temasa geçeceğini söyledi. Bu onlar için de öncelikli bir vakaydı ve sadece hasar nedeniyle değil

Kyle ilk Büro'nun itibarına zarar vermişti. Sabah ilk iş olarak Washington'daki Müdürlükten Jim Heekin'den haber dair bir his vardı içimde.

Bu arada bir telefon daha ettim ve yakın dostum ve bazen idman arkadaşım Rakeem Powell'ı uyandırdım.

Rakeem on beş yıldır polis teşkilatında çalışıyordu ve sekiz yıldır da 103' dedektifti. Sonra, aynı altı aylık dönemde, sırasıyla evlenmiş ve vurulmuş ve sonunda erken emekliye ayrılmıştı.

Kimse Rakeem'in departmandan ayrılacağını düşünmemişti ama yine kimse onun bir yuva kuracağını da düşünmemişti. Artık Silver Spring'de kendi yakın güvenlik şirketi vardı ve ben de müşterisi olmak üzereydim.

O sabah yediye kadar bütün sistemi . Çocuklar okula ben ve Bree tarafından götürülüp getiriliyordu, Sampson da yedeğimizdi.

Rakeem'in şirketi gece boyunca  n ve arka güvenliği sağlayacak, gerektiğinde gündüz de koruma sağlayacaktı. Ayrıca ilk günü evin girilebilir alanlarının bir değerlendirmesini yaparak geçirecekler ve çocuklar eve gelmeden önce bu alanların kablolarını bağlamaya çalışacaklardı.

Nana bahçedeki FBI ajanları konusunda ayak diremeye çalıştı ama ben bu üste  ıktım. Onun talimatıyla, bir şeylerin olması için ne yapmam yapıyordum. O ve ben bu noktada neredeyse hiç konuşmuyorduk ve hiç kimse bundan memnun değildi, ama bu artık bizim ger ekliğimizdi.

Kuşatma altındaki hayat. Kyle Craig hayatımıza geri dönmüştü.

Bölüm 20

VE SONRA HAYAT devam eder, hazır olun ya da .

Çocukları okula bıraktıktan sonra, ilkini kaçırdığım sabahki ikinci randevum için St. Anthony's'e zamanında gittim. Özel muayenehanemi kapattığımdan beri hastane için ücretsiz danışmanlık yapıyordum. Bunlar temel ruh sağlığı bakımını bile karşılayamayan yüksek ihtiyaçlı insanlardı, bu yüzden üzerime düşeni yapmaktan memnundum. Ayrıca beni zinde ve tetikte tutmaya da yardımcı oluyordu.

Bronson "Pop-Pop" James her zamanki gibi okul için fazla havalı bir tavırla rutubetli küçük ofisime girdi. Onunla on bir yaşındayken tanışmıştım; şimdi biraz daha büyümüştü ve dünyayı alaycı bir şekilde değerlendirirken kendine her zamankinden daha çok güveniyordu.

Onu görmeye başladığımdan beri iki arkadaşı ölmüştü ve kahramanlarının çoğu da -kendisinden daha yaşlı olmayan sokak haydutları- çoktan ölmüştü.

Bazen dünyada Bronson'ı tek kişi benmişim gibi hissettim, bu çalışmanın kolay olduğu anlamına gelmiyor, çünkü öyle değildi.

Karşımdaki vinil kanepeye , çenesi tavana dönüktü, orada bir şeye bakıyordu ya da muhtemelen beni görmezden geliyordu.

"Son seferden bu yana yeni bir şey var mı?" Ben sordum.

"bir şey yok," dedi. "Dostum, neden hep o Starbucks'ı buraya getiriyorsun?"

Elimdeki Tall fincanına baktım. "Neden? Kahve sever misin?" "Hayır, o asla dokunmam. İğrenç bir şey. Ben Frappuccino'ları seviyorum.

Yine de sat."

Belki bir dahaki sefere ona bir ödül alırım diye düşündüğünü görebiliyordum. Ona şeker verirdim. Gece gündüz giydiği zırhın altından gerçek çocuğun görüldüğü nadir anlardan biriydi bu.

"Bronson, bir şey olmadığını söylediğinde, bu bir şeyler olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sağır mısın? Hiçbir şey dedim. . !"

Bacağı dışarı fırladı ve sözlerini aramızdaki küçük masaya attığı tekmelerle noktaladı.

Bronson, insanların her zaman hakkında psikoloji makaleleri yazdığı türden bir çocuktü - tartışmalı bir şekilde tedavi edilemez türden. Anlayabildiğim kadarıyla, diğer insanlara karşı hiçbir empati duymuyordu. Bu, antisosyal kişilik bozukluğuna dönüşebilecek bir durumun temel yapı taşıdır - aslında Kyle'da da vardı - ve şiddet dürtülerini harekete geçirmesini çok kolaylaştırdı. Başka bir deyişle, bu

onun harekete geçmemeyi çok zorlaştırdı.

Ama Bronson'ın küçük sırrını da biliyordum. Sokağa hazır ve akıl sağlığı sorunlarının ardında, çoğu zaman neden böyle hissettiğini anlamayan korkmuş küçük bir çocuk vardı. Pop-Pop bebekliğinden beri sistemde oradan savrulup duruyordu ve ben onun hayatın ona verdiğinden daha iyisini hak ettiğini düşünüyordum. Bu yüzden haftada iki kez onu görmeye geliyordum.

Tekrar denedim. "Bronson, bu konuşmalarımızın özel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kendim için tehlike arz etmediğim sürece," diye tekrarladı. "Ya da başka biri için." İkinci nokta onu gülümsetmiş gibiydi. Sanırım bu konuşmanın ona verdiği güç hoşuna gitmişti.

"Başka biri için tehlike arz ediyor musun?" Ben sordum. Benim asıl endişem çetelerdi.

Herhangi bir dövmesi ya da göze çarpan bir yarası yoktu; yanık, çürük ya da bana kabul töreni gibi görünen başka bir şey yoktu. Ama aynı zamanda yeni koruyucu ailesinin Valley Avenue yakınlarında, Dokuzuncu Cadde ve Yuma ekiplerinin birbirlerinin hemen hemen üstünden geçtiği yerde olduğunu da biliyordum.

"Bir şey yok," dedi inançla. "Sadece konuşuyoruz." "Peki bugünlerde hangi ekiple 'sadece konuşuyorsun'? Dokuzuncu Cadde mi?

Yuma?"

Artık sabrı tükenmeye başlamıştı ve bana dik dik bakmaya çalışıyordu. Cevap verip vermeyeceğini görmek için sessizliğin izin verdim. Onun yerine ayağa fırladı ve masayı kenara iterek yüzüme baktı. Ondaki değişim neredeyse anlıktı.

"Beni burada hırpalama, adamım. Çek şu lanet gözlerini üzerimden!"

Sonra bir yumruk attı.

Sanki ne kadar küçük olduğunun farkında bile değildi. Onu engellemek ve omuzlarından tutup geri oturtmak zorunda kaldım. O zaman bile beni tekrar denedi.

Onu ikinci kez kanepeye ittim. "Hayatta olmaz, Bronson. Benimleyken bunu aklından bile geçirme." Geçmiş göz önüne alındığında, onunla fiziksel ilişkiye girmekten kesinlikle nefret ediyordum ama o çizgiyi aşmıştı. Aslında Bronson için çizginin nerede olduğunun bir önemi yok gibiydi. Beni en çok korkutan da buydu.

Bu çocuk uçuruma doğru ve onu durdurmak için bir şey yapabileceğimden emin değildim.

Bölüm 21

"Hadi, BRONSON," dedim ve ayağa kalktım. "Hadi burayı havaya uçuralım."

"Nereye gidiyoruz?" sordu. "Juvie Hall'a mı? Sana vurmadım, dostum."

"Hayır, ıslahevine gitmiyoruz," dedim. "Yakınından bile geçmeyiz. Hadi gidelim."

Saatime baktım. Seansın bitmesine daha otuz dakika vardı.

Bronson koridorda beni takip etti, muhtemelen şeyden çok meraktan.

Genellikle odadan birlikte çıktığımızda ona sosyal hizmet görevlisinin yanına kadar eşlik ederdim.

Dışarı çıktığımızda ve arabamın kapılarını tıklatarak açtığımda, yine kısa durdu.

"Sen bir sapık mısın, Cross? Beni özel bir yere falan mı götürüyorsun?"

"Evet, ben bir sapığım, Pop-Pop," dedim. "Sadece arabaya bin."

Omuz silkti ve arabaya bindi. Elini deri koltukta gezdirdiğini ve gözleriyle müzik setini incelediğini fark ettim ama iltifatlarını ya da iğnelemelerini kendine sakladı.

Trafiğe çıktığımda "Peki büyük sır ne o zaman?" dedi. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

"Sır değil," dedim. "Buradan çok uzakta olmayan bir Starbucks var. Sana şu Frappuccino'lardan alacağım."

Bronson pencereden dışarı bakmak döndü ama ondan önce küçük bir sırtış yakaladım. Fazla bir şey değildi ama en azından o gün birkaç dakikalığına da olsa aynı tarafta olduğumuzu düşünmüş olabilirdi.

"Venti," dedi.

"Evet, Venti."

Bölüm 22

İMBECİLLER hâlâ Büro'nun başındaydı ya da öyle görünüyordu. Kyle Craig'in söyleyebildiği kadarıyla, yeni bilgilendirilmiş ve yeniden aktif hale getirilmiş Ajan Siegel kendisini DC'deki keskin nişancı davasına atadığında kimse gözünü bile kırpmamıştı. Siegel'in daha önce Kolombiya'nın Medellin kentinde, "dünyanın cinayet başkenti" günlerinde görev yaptığı kayıtlara geçmişti ve etkileyici bir kartvizitti. Bu davada ona sahip oldukları için şanslıydılar.

Bildiklerinden daha şanslıydılar - bir fiyatına iki ajan! Saha ofisindeki yeni masasında oturmuş, o sabah kendisine verilen fotoğraflı kimliğe bakıyordu. Max Siegel'in ona bakıyordu. Ona bile hâlâ heyecanlanıyor, ne zaman bir aynanın önünden geçse eski Kyle'ı görmeyi umuyordu.

"Garip olmalı."

Kyle kafasını kaldırdığında diğer ajanlardan birinin odacık duvarının üzerinde durduğunu gördü. Bu, herkesin Scooter diye çağırdığı Ajan Bilmem Neydi'ydi - hevesli gözleri ve sürekli şekerli karbonhidratlar atıştıran Scooter.

Kyle kimliği cebine geri koydu. "Garip mi?" "Saha çalışmasına dönmek yani. Bunca zaman sonra."

"Miami saha çalışmasıydı," dedi Kyle, konuşmasını Siegel'in *New Yawk* tavrı ve konuşma süsleyerek.

"Seni anlıyorum. Bir şey ima etmek istememiştin," dedi What'shisname. Kyle sadece baktı ve garipliğin bir cam tabakası gibi asılı kalmasına izin verdi. "Pekala... ben çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Senden mi?" Kyle

söyledi. "Şey, evet."

"Hayır teşekkürler, Scooter. Ben hazırım."

Max Siegel antisosyal olacaktı. Kyle buna gelmeden önce karar vermişti. Diğer ajanların bebek resimlerine bakıp mola odasında mikrodalga patlamış mısır paylaşmalarına izin verecekti. Ona burada ne kadar geniş bir alan tanırılsa, o kadar çok iş yapabilir ve maskesini o kadar sağlamlaştırabilirdi.

Bu yüzden mesai sonrasını çok seviyordu. Önceki gecenin çoğunu ofiste geçirmiş, On Sekizinci Cadde'deki silahlı saldırı hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Bu gece olay yeri fotoğraflarına ve tetikçinin yöntemleriyle ilgili her şeye odaklandı. Profili güzelce şekilleniyordu.

Çalışırken aklına bazı kelimeler gelip duruyordu. "Temiz." "Müstakil."

"Profesyonel." Bu katilin özel bir kartviziti yoktu ve bu tür olaylarda sıkça görülen "gel ve beni yakala" oyunlarından hiçbirisi yoktu. Neredeyse 262 metreden steril bir cinayet işlenmişti ve gazetelerden ödünç alınan bir ifadeyle, bunun yarattığı şok ve dehşet oldukça zarif bir şekilde işlenmiş olsa da, Kyle'ın bakış açısından bu tam bir esnemeydi.

Birkaç saat çalıştı, hatta zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, ta ki bir yerlerde çalan bir telefon ofisteki sessizliği bozana kadar. Kyle bunun hakkında fazla düşünmedi ama bir dakika sonra kendi telefonu çaldı.

"Ajan Siegel," diye cevap verdi, yüzünde olmasa da sesinde bir gülümsemeyle.

"Ben iletişimden Jamieson. Az önce MPD'den bir cinayet raporu aldık. Görünüşe göre bir keskin nişancı saldırısı daha olmuş. Bu sefer Woodley Park bölgesinde."

Kyle tereddüt etmedi. Ayağa kalktı ve ceketini silkti. "Nereye gidiyorum?" dedi. "Tam olarak nereye?"

Birkaç dakika sonra otoparktan çıkıp Mass Bulvarı'nda altmış civarında bir hızla ilerliyordu. Oraya ne kadar çabuk varırsa, o anda suç mahallini kirlettiğine hiç şüphe olmayan Metro Polisi'ni o kadar çabuk atlatabilirdi.

Ve daha da *önemlisi* -Bayanlar ve Baylar, motorlarınızı *çalıştırın*- işte beklediği an gelmişti. Şanslıysa, Alex Cross ve Max Siegel'in buluşma vakti gelmişti.

Bölüm 23

Woodley Park yakınlarındaki son keskin nişancı cinayetiyle ilgili telefon geldiğinde evdeydim.

"Dedektif Cross? Ben İki D'den Çavuş Ed Fleischman. Burada kötü bir cinayet vakası var, büyük ihtimalle keskin nişancı ateşi."

"Merhum kim?" Ben sordum.

"Mel Dlouhy, efendim. Sizi bu yüzden aradım. Davanızdaki kalıba tam uyuyor."

Dlouhy şu anda kefaletle serbest bırakılmıştı ama yine de ABD tarihindeki en büyük içeriden vergi skandallarından birinin merkezinde yer . İddialara göre Dlouhy, Bölge'nin IRS ofisindeki pozisyonunu kullanarak vergi mükelleflerinin on milyonlarca dolarını, genellikle gerçekte var olmayan kar amacı gütmeyen çocuk yardım kuruluşları aracılığıyla kendisine, ailesine ve arkadaşlarına aktarmıştı.

Başka bir keskin nişancı olayı ve manşetlerden fırlamış başka bir kötü adam-bir düzenimiz vardı.

Dava yeni bir seviyeye sıçramıştı. En başından beri bu işi doğru kararlıydim. Eğer bir sirk olması gerekiyorsa, en azından *benim sirkim* olduğundan emin olmaya çalışabilirdim.

"?" Çavuşa sordum.

"Otuz ikinci, Cleveland Caddesi'nin hemen dışında, efendim. Bölgeyi biliyor musunuz?" "Biliyorum."

İkinci Bölge, kentte son takvim yılında *sıfır cinayet* işlenen tek bölgeydi. Bu istatistik için çok fazla. Mahalledeki paniğin arttığını hissedebiliyordum.

"İtfaiye oraya ulaştı mı?"

"Evet, efendim. Kurbanın öldüğü doğrulandı." "Peki ev temiz mi?" diye sordum.

"Koruyucu bir tarama yaptık ve Bayan Dlouhy şu anda bizimle birlikte. İsterseniz arama için izin isteyebilirim."

"Hayır. İçeride biri varsa, dışarı çıkmasını istiyorum. DC Mobil Suçları arayın. Fotoğraf çekmeye başlayabilirler ama ben gelene kadar kimse bir şeye dokunmasın," dedim Çavuş Fleischman'a. "Silah seslerinin nereden geldiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Ya arka bahçe ya da arkasındaki komşunun evi. Orada kimsenin evi yok," dedi Fleischman bana.

"Tamam. Sokakta bir komuta merkezi kurun, bahçede değil, Çavuş. I

Ön ve arka kapılarda memurlar olsun, bir diğeri de komşunun evinde. Her iki yere de girmek isteyen biri önce *sizi* ve sonra cevap *hayır olacak*. Ben olay yerine gelene kadar olmaz. Burası bir MPD olay yeri ve ben Cinayet Masası'ndanım. FBI, ATF ve belki şefi de göreceksiniz. O benden çok daha yakın oturuyor. İsterse arabadayken beni aramasını söyle."

"Başka bir şey var mı, Dedektif?" Fleischman'ın sesi biraz bunalmış gibiydi. Onu suçladığımdan değil. Çoğu 2B memuru bu tür şeylere alışık değildir. "Evet, ilk müdahale ekiplerinizle konuşun. "Evet, ilk müdahale ekiplerinizle konuşun."

Basın ya da *komşular, hiç kimse*. Senin adamlarına gelince, onlar hiçbir şey görmediler, hiçbir şey bilmiyorlar. Ben gelene kadar her yeri sıkı sıkı kilit altında tutun."

"Deneyeceğim," dedi.

"Hayır, Çavuş. Sadece . Güven bana, bu şeyi sıkı bir şekilde kilit altında tutmalıyız."

Bölüm 24

Ne yazık ki ben oraya vardığımda basın çılgına dönmüştü. Düzinelerce kamera Mel ve Nina Dlouhy'nin beyaz taş evinin ön tarafında Çavuş Ed Fleischman'ın kurduğu bariyerlerde ya da insanların arkadan girmesini engellemek için ayrı bir detayın gönderildiği Otuz Birinci Cadde'de bir açı yakalamaya çalışıyordu ki bunu kesinlikle yapacaklardı.

Sokaktaki meraklıların çoğu, eğer basın mensubu değillerse, muhtemelen Cleveland Caddesi'nden geliyorlardı. Komşular evde kalmış gibi görünüyordu. Arabayla sokağın yukarısındaki ve aşağısındaki pencerelerde silüetler görebiliyordum. Olay yeri incelemeye kaydoldum ve hemen kapıları çalmaya başlamaları için bir ekip görevlendirdim.

Sampson beni olay yerinde karşıladı, eşi Billie'nin hemşirelik yaptığı Georgetown'daki bir fakülteden geliyordu. "Bunun sevindiğimi söyleyemem," dedi bana, "ama lanet olsun, bir insan hayatı boyunca ne kadar şarap ve peynir yiyebilir ki?"

Dlouhy'lerin *The Closer*'ın bir bölümünü izledikleri söylenen oturma odasında başladık. Televizyon hâlâ açıktı ve ironik bir şekilde şu anda evin canlı haber görüntüsü vardı. "Bu çok ürkütücü," dedi Sampson. "Basın özel hayatın gizliliğinin ihlalinin bahsetmeyi sever; ancak işgali kendileri yaptıkları zaman."

Bayan Dlouhy'nin ilk ifadesi bir cam şingirtisi duyduğu, kırık pencereye baktığı ve ancak zaman yan koltukta gözleri açık bir şekilde yığıldığını fark ettiği yönündeydi. Mutfakta danışmanlarımızdan biriyle birlikte ağladığını hâlâ duyabiliyordum ve kalbim onun için çarpıyordu. Ne kâbus ama.

Mel Dlouhy hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Şakağındaki tek kurşun yarası nispeten temiz görünüyordu, girişin etrafında küçük mavi-siyah bir hale vardı. Sampson kalemin ucuyla yarayı işaret etti.

"Diyelim ki buradan vuruldu," dedi ve kalemi Dlouhy'nin kafasının bulunduğu yere yaklaşık on santim kaldırdı. "Ve içeri giriyor" -kalemi kırık camı gösterene kadar bir yay çizdi- "işte orada."

"Bu aşağı doğru bir açı," dedim. Kurşun, arka bahçeye bakan altıya bir pencerenin üst camlarından birini delmişti. Hiç tartışmadan ikimiz de yemek odasına doğru yürüdük ve bir çift Fransız kapısından dışarı çıktık.

Arka taraftaki tuğla veranda uzun ve dar bir avluya açılıyordu. İki projektör

Evin yan tarafındaki ışık, alanın yaklaşık yarısını aydınlatıyordu, ancak herhangi bir müştemilat ya da birinin ağırlığını taşıyacak kadar büyük ağaçlar varmış gibi görünmüyordu.

Bunun ötesinde, arka komşunun üç katlı Tudor'u Otuz Birinci Sokak'taki sokak lambasının aydınlanıyordu. Avluya iki büyük meşe ağacı hâkimdi ve çoğunlukla evin gölgesinde kalıyordu.

"Orada kimsenin evde olmadığını mı söylemişsiniz?" Sampson sordu. "Bu doğru mu?" "Aslında şehir dışında," dedim. "Birisi onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Belki gösteriş yapıyordur. Shooter'ın o ilk vuruştan sonra hak etmesi gereken bir ünü var."

"Bunun o olduğunu varsayıyorum." "Bu o," dedim.

", Dedektif?" Çavuş Ed Fleischman aniden orada dikiliyordu. Eldivenli olduğundan emin olmak için ellerine baktım.

"Burada ne yapıyorsun, Çavuş? Ön tarafta yapacak çok işiniz var."

"İki şey var efendim. Birkaç komşumuz garip araçlar olduğunu bildirdi."

"Araçlar, çoğul mu?"

Fleischman başını salladı. "Ne olursa olsun. New York plakalı eski bir Buick birkaç gün boyunca caddenin yukarısına park etmiş." Elindeki defteri kontrol etti. "Ve büyük, koyu renkli bir SUV, belki bir Suburban, kesinlikle hırpalanmış. Dün gece geç saatlerde birkaç saatliğine sokaktaydı."

Burası, en azından servis saatleri dışında, eski arabaların evde görüldüğü türden bir mahalle değildi. Her iki aracı da hemen takip etmemiz gerekecekti.

"Diğer şey neydi?" Ben sordum. "FBI burada."

Çavuşa "Onlara ERT'yi komşunun bahçesine göndermelerini söyle" dedim.

"Onlar' değil, efendim. Bir ajan. Özellikle sizi istedi."

İçeriye baktığımda, genel bir Büro kıyafeti giymiş uzun boylu beyaz bir adam gördüm. , mavi eldivenli ellerini dizlerine koymuş, Mel Dlouhy'nin kafasındaki deliğe bakıyordu.

"Hey!" diye seslendim kırık pencereden. "Neden orada olman gerekiyor?"

Ya beni duymadı ya da istemedi. "Adı ne?"

Fleischman'a sordum. "Siegel, efendim."

"Hey, Siegel!" Bu sefer ben bağırdım ve içeri girdim. "Oradaki hiçbir şeye dokunma!"

Bölüm 25

ALEX odaya girdiğinde Kyle ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı. *Yürüyen ölü*, diye düşündü Kyle ve elini uzatırken gülümsedi.

"Max Siegel, Washington saha ofisi. ? Pek iyi değil sanırım."

Cross, Kyle'ın elini isteksizce sıktı ama yine de bir NBA maçının başlama vuruşu gibi heyecan verici bir andı. *İşte başlıyoruz, işte başlıyoruz, işte başlıyoruz, şimdi!*

"Burada ne yapıyorsun?" Cross bilmek istedi. Kyle ona,

"Bu sadece yere vuruyorum," dedi.

"artık. Yani, bu vücutta özellikle neye ihtiyacın var?"

Muhteşemdi - Cross kime baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu! Elbette yüz kusursuzdu. Eğer burada bir tehlike varsa, bu Alex'in gözleriyle değil kulaklarıyla ilgiliydi. Max Siegel'in Miami'de haftalarca süren ses takibi burada işe yaramaya başlayacaktı.

Ama önce Cross'un beklemeyeceği bir şey yaptı. Ona sırtını döndü ve giriş yarasına tekrar bakmak için diz çöktü.

Açıklığın etrafındaki deriyi mavi-siyah bir kalıntı kaplamıştı. Kurşun kafatasını delerken adamın saçlarının bir kısmı da mermiyle birlikte içeri çekilmişti. Çok etkili. Çok kişiliksiz. Bu katili sevmeye başlamıştı.

"Balistik," dedi sonunda ve tekrar ayağa kalktı. "Paramı 7.62'ye 51 NATO maç yatırıyorum, ama kılıflı değil. Ve bu tetikçi bir çeşit askeri eğitim almış."

Alex, "Dosyayı okumuşsun," dedi, iltifat etmiyordu, sadece fark etmişti.

"Evet, doğrulamak için kesinlikle Büro'dan balistik destek alabiliriz ama şeyden önce adli tabibi buraya getirelim. Bu arada, dışarı çıkmanı istiyorum."

Cross'u okumak daha kolay olamazdı. Şu anda, biraz palavranın bu agresif yeni FBI ajanını yatıştıracağını umuyordu, ki bu da şüphesiz şişirilmiş bir hak duygusuna sahip başka bir Büro pisliğiydi

-Tıpkı Alex'in ajanken olduğu gibi.

"Dinle," dedi Kyle, "bu olayda kimin ne kadar övgü alacağı konusunda stres yapmayacağım. Kim eve getirirse getirsin, ABD savcısı devreye girecek ve her şeyi ortaya dökcek, haksız mıyım?"

"Siegel, şu anda bunun için zamanım yok. I-"

"Ama hata yapmayın." Kyle, Siegel'in son dostça gülümsemesine izin verdi.

kaybolur. "Elimizde iki olay ve üç cinayet var, hepsi de Bölge içinde. Bu federal bir suç. İsterseniz bizimle çalışabilir ya da yolumuzdan çekilebilirsiniz."

Cross'a hattan yeni çıkan küçük, tatlı şifreli Sigillu'sunu gösterdi. "Bir telefonla tüm bu suç mahallini kendi özel golf kulübüm yapabilirim. Her şey size bağlı, Dedektif. Ne yapmak istiyorsunuz?"

Bölüm 26

Max Siegel'in neyle ilgili olduğunu anlamam yaklaşık on saniye sürdü ve buna izin vermeyecektim.

"Dinle Siegel, ben seni bu davadan uzak tutabilirmişim gibi davranmayacağım, sen de aynısını bana yapamazsın," dedim ona. "Ama bir şeyi açıklığa *kavuştur*mama izin ver. Burası MPD'ye ait bir suç mahalli. Ben Cinayet Masası'ndan sorumluyum ve eğer bu konuyu şefle görüşmek istersen, kendisi hemen dışarıda. Bu arada, eğer size böyle bir odanın ne kadar çabuk soğuyabileceğini söylemem gerekiyorsa, en başından beri burada olmamanız gerekir."

Hiç şüphe yok ki bu geceden sonra tam bir görev gücü olacaktı ve muhtemelen ilerlerken kendimi bu Büro serserisiyle çalışırken bulacaktım. Ama şu an sidik yarıştırmak için uygun bir zaman değildi. Onun tarafından ya da benim tarafımdan.

Sampson bahçeden içeri girdi ve bana "*Bu adam da kim?*" der gibi baktı. Gerekli tanıştırmaları yaptım.

"Ajan Siegel ve ben sadece teorileri karşılaştırıyorduk," dedim, işleri biraz hafifletmeye ve bizi tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Onun da bu konuda askeri bir görüşü var."

Siegel hemen tekrar konuşmaya başladı. "Öne çıkmak" daha doğru. "Askeri keskin nişancılar yüksek değerli hedeflerin peşinden giderler, subayların, değil."

dedi. "Benim gördüğüm kadarıyla bu kurbanlar bunlar. Banka müdürü değil, kongre üyesi ve onu besleyen lobiciler. Ve Sam Amca'yı soyan vergi mükellefi değil, tam tersi."

Sampson, "Sıradan insanlar için bir katil," dedi.

"Dünyadaki en iyi eğitimle." Siegel, Mel Dlouhy'nin sol kulağının bir santim üzerindeki kara deliğe neredeyse dokunana kadar uzandı. "Bu tür bir isabet yalan söylemez."

Çok fazla konuşmadan dinledim. Bu adam ders vermek istiyordu, işbirliği yapmak değil, ama yaptığı işte de oldukça iyiydi. Eğer burada benim göremediğim ama onun görebildiği şeyler varsa, bunların ne olduğunu öğrenmek için dilimi yeterince ısırmam gerekiyordu.

Anneannemin eski buzdolabı magneti *kendimi* bileli bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu: *Elinde bir limon varsa limonata yap.*

Bölüm 27

Dlouhy'lerin evinin dışındaki cadde yavaş ve istikrarlı bir şekilde doluyordu; bu çok güzel bir şeydi. Denny ve Mitch kalabalığın kenarlarında , çok yaklaşıyor ama her şeyi görebilecek kadar yakın duruyorlardı. İlk saldırıdan sonra barınakta geçirdikleri boktan gece göz önüne alındığında, Denny Mitch'in biraz olumlu bir teşhirden faydalanabileceğini düşündü.

Ya Mel Dlouhy'nin cesedi hâlâ içerideydi ya da arkadan sıvışmışlardı. Ceketli ve kravatlı polisler oturma odasının pencerelerinin önünden geçip duruyorlardı ve evin arkasında parlak projektörlerin yandığı görülebiliyordu.

Mitch pek bir şey söylemedi ama Denny onun heyecanlandığını anlayabiliyordu. Bütün bu olayın kapsamı koca adamın üzerinde gerçekten yerleşmeye başlamıştı. Hayır, büyük *çocuk* daha doğruyd.

"Affedersiniz, memur bey. Adamı yakaladılar mı?" Denny çevredeki polislerden birine sordu ve şimdi Mitch'e hava atıyordu.

Polis ona, "Gazetelere ya da televizyona bakmanız gerekecek, efendim," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Denny yarı yolda döndü ve alçak sesle konuştu. "Duydunuz mu? *Efendim*. İyi bir mahalle " Mitch yana baktı ve çok fazla çatlamamak için çenesini kaşıdı.

Denny tekrar konuştuğunda polis tam telsizi açacaktı. "Üzgünüm ama yanınızda yedek bir sigara olduğunu sanmıyorum?" Mavi bir Bic çakmağı uzattı. İnsanlar her zaman evsiz bir adamı kendi kibritiyle görmeyi severler ve domuz herif bir paket Camel Lights almak için arabasına uzandı.

Denny, Mitch'in omzunun üzerinden görüldüğünden emin olarak, "Bir tane ," dedi. "Paylaşabiliriz."

Polis paketten iki tane aldı. "Hangi ?"

Denny solmuş camo ceketine baktı. "Üçüncü Tugay Muharebe Ekibi, Dördüncü Piyade Tümeni, denizaşırı ülkelerdeki en iyi birlik."

"En iyi ikinci," dedi Mitch. "Balad dışında New Jersey Ulusal Muhafız Ordusu'ndaydım."

Aslında Mitch üniformayı hiç tanımamıştı ama Denny onu biraz taklit edebilecek kadar eğitmişti. İnsanlar gazileri severdi. Bu her zaman onların işine yarardı.

Denny dostça bir baş hareketiyle domuzcuktan sigaraları aldı ve birini Mitch'e uzattı. "Sokaktaki söylentilere göre bu adam bizden biri olabilirmiş.

Ateş ediyordu." dedi.

Polis omuz silkerek eğimli ön bahçeye doğru baktı. "Haber o tepeden aşağıya çok çabuk sızmaz. Bir muhabire sormalısın. Ben sadece kalabalığı kontrol ediyorum."

", tamam..." Denny kendi sigarasını yaktı, dumanını üfledi ve gülümsedi. "Şimdi yakanızdan düşeceğiz. Tanrı sizi korusun memur bey ve yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Bölüm 28

Dlouhy çekiminden sonraki cuma günü, hala ceket havası olmasına rağmen rüzgarla birlikte yazın geldiğini hissedebileceğiniz türden esintili bahar günlerinden biriydi.

Kyle, Mississippi Caddesi'ne dönüp kuzeye doğru yürürken ceketinin düğmelerini ilikledi ve tabiri caizse yerel renklere karıştı. Peruğu, makyajı ve lensleri, komik derecede ilkel olsalar bile, mükemmel derecede etkiliydi. Yüzündeki ameliyattan bu yana daha azı ona yakışmıyordu, hatta gerekli bir kötülük bile sayılmazdı.

Aynı şekilde, bu köhne mahalle de güzel bir bahar öğleden sonrasını geçirmek için tercih edeceği bir yer değildi. Burası Amerika'da beyaz liberal suçluluğu canlı ve iyi tutan türden bir yerdi, sadece kimsenin bu konuda gerçekten bir şey yapmasına yetmiyordu.

Tüm bunlar şu anda ne Kyle'ın sorunuymu ne de onu ilgilendiriyordu.

Sokakta yavaşça ilerledi ve bir an önce binanın önüne varmak için Güneydoğu Toplum Merkezi'nde saat dört buçuktan hemen önce. Söylentiye göre bugün Wizards biletleri ve çocuklar için en son "Sadece Hayır De" telkini dağıtılacaktı. En kaba çocuklardan bazıları bile gelmişti ve Kyle alçak kırmızı tuğlalı binaya yaklaştığı sırada çift camlı kapıdan koşarak dışarı çıktılar.

Özellikle bir çocuk dikkatini çekti. Ön basamakları atlayıp alçak bir duvardan atladı, sonra da sokağa devam etmeden önce 3 Silahşör barının paketini düşürmek için durdu.

Kyle onu takip etti, çocuğun radarına yakalanacak kadar yakındı ama bir şey olmadan önce duyamayacakları kadar da gerideydi.

Bir buçuk blok sonra çocuk kısa bir süre durdu ve hızla arkasını döndü. Hâlâ elindeki çikolatayı çiğniyordu ve etrafında konuşuyordu.

"Dostum, ne sikime bana böyle yaklaşıyorsun?"

Çocuk denecek yaştaydı ama kahverengi gözlerinde korkuya benzer hiçbir şey yoktu. Yüzündeki alaycı ifade, yaşamak için bu sefil sokaklarda dolaşan diğer tüm gangster özentilerinin karbon kopyasıydı.

Çocuk çok uzun beyaz atletinin eteklerini kaldırdı ve muhtemelen sıska bacağına yarısına kadar inen siyah deri sarılı bir bıçak kabzasını gösterdi.

"Söyleyeceğin bir şey mi var, *serseri*?" diye sordu.

Kyle onaylayarak gülümsedi. "Bronson'dı, değil mi? Yoksa Pop-Pop'u mu tercih edersin?" "Kim bilmek ister?" İçgüdüleri iyiydi ve o sadece aptaldı.

Yeterince. Bronson çeliğini göstermek için bıçağı biraz daha dışarı çekti.

Kyle kendini sokaktan uzaklaştırdı ve kendi ceketini açtı. İçinde, yan tarafında kılıfında duran küçük bir Beretta tabanca vardı. Tabancayı çıkardı ve kabzası çocuğa dönük olacak şekilde namlusundan tuttu.

Küçük Bronson'ın gözbebekleri korkudan değil ama ani bir ilgiyle büyüdü.

"Senin için güzel bir işim var, küçük adam, eğer buna hazırsan. Kazanmak istiyorsan
beş yüz dolar?"

İkinci Kitap

KÜMESTEKİ TİLKİLER

Bölüm 29

BALISTİK RAPORLARI GELDI.

Bu herkesin beklediği rapordu ve o günkü Saha İstihbarat Grubu konferans görüşmesine denk gelecek şekilde planladım. Hatta, MPD'den tüm ekibin yanı sıra FBI, ATF, Capitol Polisi'nden insanlar vardı - hemen hemen herkes artık bu davaya çevrilmişti.

Quantico'daki FBI laboratuvarında Adli Analiz Şubesinden Cailin Jerger ve Ateşli Silahlar-Alet İşaretleri Biriminden Alison Steedman bizi bilgilendirdi.

Birkaç hızlı tanışma faslından sonra telefonu onlara devrettim.

Jerger gruba, "Her üç kurbanın kafatasındaki parçalara dayanarak, her seferinde aynı silahın kullanıldığını kesin olarak söyleyebilirim," dedi. Bunların çoğunu sabah öğrenmiştim ama görüşmedeki neredeyse herkes için yeni bir haberdi. "7.62 kalibrelik bir silah düzinelerce silaha kadar izlenebilir, ancak bu atışların doğası ve mesafesi göz önüne alındığında, yüksek dereceli bir keskin nişancı sistemine baktığımıza inanıyoruz. Bu da yedi olasılığı ortaya çıkarıyor."

Ajan Steedman, "Bundan sonrası daha da iyi," diye söze katıldı. "Bu yedi tüfekten dördü bolt-action tüfek. Anlatılanlara göre, ilk iki kurban, Vinton ve Pilkey, birbirlerinden iki saniye sonra ölmüşler. Bu bolt-action için çok hızlı, geriye üç yarı otomatik olasılık kalıyor: M21, M25 ve son ürünü olan yeni M110. Bunların hiçbirini göz edemeyiz, ancak bu çekimlerin hepsi gece değişken ışık koşullarında yapıldı ve M110 standart olarak bir termal optik alanla birlikte geliyor."

Jerger, "Tüm bunlar, tetikçinizin muhtemelen çok iyi donanımlı olduğu anlamına geliyor" dedi.

"Bir M110'u ele geçirmek ne kadar zor?" İstihbarat Müdürlüğü'nden Jim Heekin'in sesini tanıdım.

"Sadece tek bir yerde üretiliyorlar," dedi Steedman bize. "Titusville, Florida'daki Knight's Armament Company."

Bunu zaten takip ediyordum, o yüzden burada konuştum.

"Şimdiye kadar Knight'ın tüm stokları sayıldı," dedim. "Ancak bu sistemler sahaya çıktıktan sonra, çoğunlukla Irak ve Afganistan'da, kaybolabiliyorlar ve kayboluyorlar. Savaş hatıraları, bu tür şeyler. Bu yüzden izlerini sürmek neredeyse imkansız."

"Dedektif Cross, ben Capitol Polisi'nden Yüzbaşı Oliverez. Raporunuzda Onsekizinci Cadde'de bulduğunuz parmak izlerinin *askerlere* ait olmadığı yazmıyor muydu?"

"Evet," dedim. "Ancak nasıl temin edilmiş olabileceği ve nasıl kullanıldığı konusunda askeri bir bağlantıyı göz ardı etmeye hazır değiliz. Aslında bu da başka bir noktayı gündeme getiriyor." Yarım gündür bunun üzerinde oturuyordum ama şimdi bunu grupla paylaşmamanın hiçbir anlamı yoktu.

"Burada bir şeyi vurgulamama izin verin," dedim. "Her iki şekilde de elimizde bir kanıt olana kadar bunu basından uzak tutmak istiyorum. Kedileri gütmek gibi şey olduğunu biliyorum - bu telefon görüşmesinde bir sürü insan var - ama burada sizin sağduyunuza güveniyorum."

Birisi "Vegas'ta ne olursa olsun..." diye şaka yaptı ve birkaç hafif kahkaha atıldı.

"Asıl mesele şu," dedim. "Bahsettiğimiz tüm bu sistemler mürettebat tarafından kullanılan silahlar. Askeri modelde sahada bir atıcı ve bir gözcü bulunur." Hattaki insanların çeşitli konferans odalarında birbirlerine mırıldandıklarını duyabiliyordum. "Nereye varmak istediğimi . İki bin ikinin gölgeleri tekrar ortaya Muhtemelen artık tek bir tetikçi arıyoruz. Büyük ihtimalle iki kişilik bir ekip arıyoruz."

Bölüm 30

SAMPSON VE BEN konferans salonundan çıktığımızda, İletişim Ofisimizden Joyce Catalone'yi kapının dışında dikilirken bulduk.

"Ben de tam seni çekip çıkaracaktım," dedi. "Buna kalmadığına sevindim."

Saatime baktım, dört kırk beş. Bu da en az üç düzine muhabirin aşağıda, saat beş ve altı haberleri için beni sorguya çekmek üzere beklediği anlamına geliyordu. Kahretsin, canavarı beslemenin zamanı gelmişti.

Joyce ve Sampson benimle birlikte aşağı indiler. Merdivenleri kullandık, böylece yolda düşünmem için birkaç şeyi gözden geçirebildi.

"*Post* gazetesinden Keisha Samuels Pazar dergisi için bir profil hazırlamak istiyor."

"Hayır," dedim ona. "Keisha'dan hoşlanıyorum, zeki ve adil biri ama daha çok erken.

bu tür derinlemesine bir yazı için."

"Eğer oturmaya hazırsanız, CNN ve MSNBC'nin her ikisi de prime time'da bu konuya otuz dakika ayırmaya hazır."

"Joyce, yayınlamak istediğimiz bir şey bulana kadar özel bir yayın yapmayacağım. Keşke yapabilseydik."

"Sorun değil," dedi, "ama haber *istediğinizde* ve onlar başka bir şeye geçtiklerinde bana ağlayarak gelmeyin." Joyce departmanın eski bir eliydi ve Araştırma Hizmetleri'nin gayri resmi anaç tavuğuydu.

"Ben hiç ağlamam," dedim.

"Seni iplere bağladığım zamanlar hariç," dedi Sampson ve bana doğru bir yumruk attı.

"Bu senin nefesin, yumrukların değil," dedim ona.

Zemin kata ulaşmıştık ki Joyce elini kapıya durdu. "Affedersin, Beavis? Butt-Head? Odaklanmaya hazır ?" Ayrıca işinde mükemmeldi ve biraz telaşlı olabilen bu günlük basın brifinglerinde yedekte olması harikaydı.

"*mı dedim?* Daly Binası'nın ön merdivenlerinden inmez bir gazeteci sürüsü üzerimize çullandı.

"Alex! Woodley Park hakkında bize ne anlatabilirsin?"

"Dedektif Cross, buraya gelin!"

"Söylentilerde doğruluk payı var

mı-"

"*Millet!*" Joyce grubun üzerine bağırdı. Ses tonu ofiste efsane olmuştu.

"Bırakın önce adam açıklamasını yapsın! *Lütfen.*"

Son yirmi dört saatin gerçeklerini hızlıca gözden geçirdim ve ne söyledim

Büro'nun balistik raporu hakkında çok fazla detaya girmeden konuşabilirdi. Bundan sonra her şey serbestti.

Önce Kanal 4 girdi. Mikrofonu tanıdım ama bana on iki yaşlarında görünen muhabiri tanımadım. "Alex, keskin nişancıya bir mesajın var mı? Bilmesini istediğin bir şey var mı?"

İlk defa merdivenlerde sessizlik gibi bir şey oldu. Herkes benim cevabımı duymak istiyordu.

Kameralara, "Bu silahlı saldırılardan kim sorumluysa onunla her türlü teması memnuniyetle karşılırsınız," dedim. "Bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Harika bir ses değildi ve dışarıdaki bazı insanların söylememi isteyebileceği gibi sert ya da başka bir şey de değildi. Ancak soruşturma kapsamında hepimiz aynı fikirdeydik: Kiminle uğraştığımız hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar katil ya da katiller hakkında kışkırtma yapılmayacak, kumda çizgi olmayacak ve kamuoyu önünde karakterize edilmeyecekti.

"Sıradaki soru. James!" Joyce, her şeyin odaklanmasını ve ilerlemesini sağlamak için seslendi.

Arayan James Dowd'du, NBC'nin ulusal muhabirlerinden biri. Elinde, konuşurken üzerinde çalıştığı kalın bir not defteri vardı.

"Dedektif Cross, Woodley Park'taki olay yerinin yakınında New York plakalı mavi bir Buick Skylark ya da koyu renkli, paslanmış bir Suburban olduğu söylentileri doğru mu? Ve bize bu araçlardan herhangi birinin katile ait olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Aynı hem sinirlenmiş hem de hazırlıksız yakalanmıştım. Sorun şu ki, Dowd iyiydi.

Gerçek şu ki, Birinci Bölge'den eski bir arkadaşım -Jerome Thurman- Dlouhy cinayeti gecesinden kalan her iki ipucunu da sessizce takip ediyordu. Şimdiye kadar elimizdeki tek şey, DMV'den alınan kilometrelerce uzunluktaki eşleşen araç ve bunların herhangi birinin silahlı saldırılarla herhangi bir şekilde bağlantılı olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Ancak da öte, bu bilgiyi gizli tutmak için güçlü bir arzumuz vardı. Belli ki birileri basınla konuşmuştu, ki bu da birkaç dakika önce FIG görüşmesinde sağduyulu olmak konusunda verdiğim ders göz önüne alındığında ironik bir durumdu.

Verebileceğim tek cevabı verdim. "Şu anda bu konuda bir yorumum yok." Bu, vahşi bir köpek sürüsünün önünde bifttek sallamak gibiydi. Hepsi birden daha da yaklaştı.

"İnsanlar!" Joyce tekrar denedi. "Teker teker. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun!"

Yine de kaybedilmiş bir savaştı. En az dört kez daha "yorum yok" dedim ve sonunda biri konuyu değiştirene kadar oyalandım. Ama olan olmuştu bile. Eğer o araçlardan herhangi biri gerçekten de keskin nişancılara aitse, artık tam uyarı almışlardı ve biz de önemli bir avantajı kaybetmiştik.

Bu soruşturmadaki ilk büyük sızıntımızdı ama içimden bir ses bunun son olmayacağını söylüyordu.

Bölüm 31

LISA GIAMETTI belki de onuncu kez saatine baktı. Beş dakika daha bekleyecek ve sonra havalanacaktı. Bazı insanların bu işte zamanınızı boşa harcamak konusunda iki kez düşünmemesi inanılmazdı.

İzin verdiği beş dakikanın dört buçuk dakikasında, lacivert bir BMW yanaştı ve evin önüne çift park etti. *Geç olması hiç olmamasından iyidir. Güzel araba.*

Dikiz aynasından dişlerini kontrol etti, bir elini kısa kumral saçlarında gezdirdi ve müşteriyle buluşmak üzere arabadan indi.

"Bay Siegel?"

"Max," dedi. "Beklettiğim için özür dilerim. Şehir trafiğine alışık değilim."

El sıkışması sıcaktı ve kolayca affedilebilecek kadar uzun, esmer ve ateşliydi. Tüm göz temasını göz önünde bulundurarak, onun da gördüklerinden hoşlandığını anladı. İlginç bir adamdı ve beklemeye değerdı.

"İçeri gel," dedi ona. "Bence seveceksin. Ben seveceğimi ."

Önce onun gitmesi için kapıyı açık tuttu. Ev, Kuzeydoğu'da İkinci Cadde'de, mevcut kira piyasasına göre biraz pahalı ama doğru kiracı için uygun, yarı iyi bir sıra evdi. "Washington'da yeni misin?"

"Eskiden burada yaşıyordum ve şimdi geri döndüm," dedi. "Artık şehirde kimseyi tanımıyorum."

Kuralları uyguluyordu. Şehirde yeniydi, yalnızdı vs. Parmağında yüzük de yoktu. Lisa Giametti kolay lokma değildi ama aç bir adamı gördüğünde tanırdı ve eğer burada bir şey olursa, bu ilk kez olmazdı.

Kapıyı kapattı ve kilitledi.

"Harika bir blok," diye devam etti. "Caddenin tam karşısında Yüksek Mahkeme Binası'nın arka tarafı var. Orada çok gürültülü partiler olmaz. Arkada da güzel, küçük bir avlu ve caddeye yakın bir park yeri var."

Garajın dışarıdan görülebildiği mutfığa geldiler. "Bunun buralarda ne kadar kullanışlı olabileceğini söylemeye gerek yok sanırım."

"Hayır," dedi, gözlerinin güneyinde bir yere bakarak. "Taktığın kolye çok güzelmış. Apartmanlarda ve mücevherlerde iyi bir zevkin var."

Bu adam hiç vakit kaybetmemiş, değil mi?

"Peki ya bodrum?" diye sordu sonra. "Pardon?"

dedi kadın.

"Bodrum katını görmek istiyorum. Bir tane , değil mi?"

Normalde müşteri bu noktada üst kat hakkında soru sorabilirdi.

Belki yatak odası bile, eğer bu adamı doğru okuyorsa. Ama her neyse. Müşteri her zaman haklıydı, özellikle de bu adam gibi görüldüğünde.

Evrak çantasını mutfak tezgahının üzerine bıraktı, bodrum kapısını açtı ve onu eski ahşap merdivenlerden aşağı indirdi.

"Güzel ve kuru olduğunu görebilirsiniz. Elektrik tesisatı yeniden yapıldı ve çamaşır makinesi ile kurutma makinesi sadece birkaç yıllık."

Onaylarcasına başını sallayarak etrafta dolaştı. "Burada bir sürü iş . Çok fazla mahremiyet de var."

Aniden ona doğru bir adım attı ve kadın çamaşır makinesine geri döndü.

Bu işin nereye varacağı konusunda herhangi bir şüphe varsa bile, artık ortadan kalkmıştı.

Lisa saçlarını savurdu. "Üst katı görmek ister misin?" "Tabii ki istiyorum ama henüz değil. Sakıncası var mı, Lisa?"

"Hayır, sanırım yok."

Kadın onu öpmeye gittiğinde, adam da aynı anda bacaklarının arasından eteğine uzandı. Bu biraz küstahçaydı ve biraz da ateşliydi.

" zaman oldu," dedi özür dileyerek.

"Anlayabiliyorum," dedi ve onu daha yakına çekti.

Sonra, üst kattaki mutfak tezgâhında bekleyen evrak işlerine geçmeden önce, Lisa Giametti iki yıllık Maytag çamaşır makinesinin üzerinde hayatının sevişmesini yaşadı. Sıcak, kirli ve oldukça harikaydı.

Yüzde 12 komisyon da çok güzeldi.

Bölüm 32

FEDERALLER BİR BOK BILMIYORDU. Metro Polisi de bir bok bilmiyordu. Herkesin bildiği tek şey Washington'un yaşamak için çok sıcak ve korkutucu bir yer haline geldiği idi.

Denny her sabah A01 sayfasındaki manşetleri, her akşam beş, altı ve on birdeki baş haberleri yalayıp yutuyordu. O ve Mitch öğleden sonra gazetelerini satıyor, akşam haberlerini Best Buy' ya da fazladan birkaç dolarları varsa, kendileri gibi iki tozlu adamın barda oturmasına aldırmayan içkili mekanlardan birinde izliyorlardı.

Hep aynı hikaye: bilinmeyen saldırgan, hayalet parmak izi ve çok yüksek kaliteli silahlar. Birkaç kanalda New York plakalı bir Buick Skylark ve sözde koyu mavi ya da siyah paslanmış bir Suburban'la ilgili söylentiler dolaşıyordu ki kendi Suburban'ı beyaz olmasaydı Denny'yi çok daha fazla endişelendirirdi. Bugünlerde cumhuriyetteki diğer her şey gibi görgü tanıkları bile güneye gidiyordu.

Mitch'e gelince, bu şamatayı yeterince seviyordu ama günler geçtikçe biraz daha durgunlaşıyor, biraz daha az meşgul oluyor gibiydi. Denny'nin aklında hiç şüphe yoktu: Mitch'in odaklanmasını sağlayan şey bu "görevlerdi". Koca adam için başka hiçbir şey işe yaramıyordu.

Hareketsiz geçen yedinci günde Denny Mitch'e tekrar gitme zamanının geldiğini söyledi.

Connecticut'ta, Dupont Circle'dan uzakta, trafiğin yoğun bir saatte ilerliyorlardı ve bu da mükemmeldi. Mayflower Oteli'nin yanından geçmek ne kadar uzun sürerse, ilk geçişte o kadar çok şey görebiliyorlardı.

"Burası mı?" Mitch yolcu koltuğundan başını kaldırarak sordu. "Bu gece tam bir keşif yapacağız," dedi Denny. "Yarın gece gidiyoruz." "Bu sefer ne tür bir pislik getiriyoruz, Denny?"

"Agro-Corel'i hiç duydun mu?" "Hayır."

"Hiç mısır yedin mi? Ya da patates? Ya da şişelenmiş su içtin mi? Her şeyin içindeydiler dostum, dikey olarak entegre olmuş bir holding ve bizim oğlan piramidin tam tepesinde oturuyordu."

"Ne yaptı?"

Mitch kucağındaki Taco Bell toplayıp yemeye devam ediyordu, ama Denny onun da dinlediğini biliyordu, her ne kadar bazıları kafasını aşı da.

"Adam şirketine yalan söyledi. Federallere de yalan söyledi. Bütün mekanı

ve yüz milyon dolarlık bir paraşüt aldı, diğer herkes ise battı - emekli maaşı yok, iş yok, hiçbir şey yok. Bunun bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi Mitchie? Yapman gereken her şeyi yapıyorsun ve Adam daha da şişmeye devam ederken yine de kısa yoldan köşeyi dönüyorsun?"

"Adam neden hapiste değil, Denny?"

Omuz silkti. "Bir yargıç ne kadara mal olur?"

Mitch hiçbir şey söylemeden ön camdan dışarı baktı. Bir ışık değişti ve trafik yeniden ilerlemeye başladı.

Sonunda, "Beyin sapına bir kurşun sıkacağım, Denny" dedi.

Bölüm 33

Ertesi gece, rutini sarsmak için işleri biraz farklı yaptılar Denny Mitch'i iki paketle birlikte Moore Binası'nın arkasındaki bir ara sokağa bıraktı, sonra dört blok öteye park edip geri yürüdü.

Sonra arabayı tekrar çekti.

Mitch binanın içinde bekliyordu. On iki kat merdiveni tırmanırken ikisi de konuşmadı. Çantaların her biri altmış kiloydu. Yine de piknik sayılmazdı.

Çatıda, Connecticut'ın aşağısından gelen trafik seslerini duyabiliyorlardı ama tam kenara gelene kadar hiçbir şey göremiyorlardı.

Binalarının tüm cephesi inşa edilmişti, bu yüzden sokaktan bakıldığında görülebilen tek şey, her zamanki düz çatı hattı yerine yirmi fit yüksekliğinde bir tuğla üçgeniydi. Burası, caddenin karşısındaki Mayflower Oteli'nin - hala DC'nin en ünlü otellerinden biri - mükemmel manzarasına sahip bir kuş körlüğü gibiydi.

Mitch hindi avı için hazırlanırken Denny de etrafı kolaçan etti.

Hedef Skip Downey'nin çok düzenli alışkanlıkları vardı. Özellikle bir süiti seviyordu ve bu da Denny'nin işini olabileceğinden çok daha kolay hale getiriyordu.

Şu anda perdeler açıktı, bu da Bay Downey'nin henüz giriş yapmadığı anlamına geliyordu.

Ancak yirmi dakika sonra Downey ve "arkadaşı" bellboyun yirmi dolarlık bahşişi alıp süitten çıkmasını bekliyorlardı.

Downey'nin milyon dolarlık banka hesabına uygun utanç verici kırmızımsı sarı bir tarağı vardı. Ve görünüşe göre Mensa tiplerinden hoşlanıyordu. Bugünkü arkadaşı saçlarını topuz yapmış, boynuz çerçeveli kalın gözlükler takmış ve gerçek bir kütüphanecinin giyemeyeceği kadar kısa bir iş kıyafeti giymişti.

"Bow-chicka-wow-wow," diye seslendi Denny, bu durum için küçük bir porno teması. "İki cam aşağı ve dört yukarı-anladın mı?"

"Oradayım," dedi Mitch. Kendi dürbününün üzerinden bakıyordu ve izlerken emniyeti kapattı. "Güzel kış, Denny. Onu mahvetmek utanç verici, biliyor musun?"

"Bu yüzden sadece omzuna vuracaksın Mitchie. Onu yere yatırmaya yetecek kadar. Önce Bay D., sonra kız."

"Önce Bay D., sonra kız," diye tekrarladı ve son kararını verdi

duruş.

Downey buzlu bir çift viski doldurdu. Kendininkini boşalttı ve sonra doğruca süitin oturma odasının penceresine doğru yürüdü.

"Nişancı hazır mı?" Denny sordu.

"Hazır," dedi Mitch.

O anki adam ağır kahve rengi perdeleri kapatmak için uzandı, kollarını geniş bir V şeklinde açtı.

"Gönder!"

Bölüm 34

O gece saat on buçukta Moore Binası'nın çatısında durmuş, Skip Downey'nin yakın zamanda keskin nişancı ateşiyle ölenlerin küçük ama giderek büyüyen kardeşliğine yeni katıldığı otel süitine bakıyordum.

Bu son olayla birlikte sihirli sayı üç oldu. Adamlarımız artık halkın gözünde seri katillerdi.

Connecticut Bulvarı'nın aşağısı mobil yayın kulelerinden oluşan bir ormandı ve tecrübelerime dayanarak blogosferin bu şeyle resmen alev almak üzere olduğunu biliyordum.

"Beni görebiliyor musun?" Telsizime söyledim.

Sampson'ı otel odasından telsizle dinliyordum. Skip Downey'in düştüğü yerde duruyordu.

"Kolunu salla," dedi. "İşte . Ama evet, bu oldukça iyi bir siper."

Arkamda biri boğazını temizledi.

Döndüm ve Max Siegel'in orada durduğunu gördüm. *Harika. Tam da görmek istemediğim kişi.*

"Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun değil," dedim. Tabii onun burada olduğu gerçeğini saymazsanız.

"Elimizde ne var?" O da benimle aynı manzarayı görmek için yanıma geldi ve Connecticut'a baktı. "Ne kadar uzakta? Elli metre mi?"

"Daha az," dedim.

"Yani belli ki kendilerini aşmaya çalışmıyorlar. En azından mesafe açısından."

"Onlar" fark ettim ve FIG konferans görüşmesine katılıp katılmadığını ya da bunu kendi başına mı bulduğunu merak ettim.

"Bunun dışında yöntem aynı," dedim. "Atışlar ayakta dururken yapılmış. Kalibre eşleşiyor gibi görünüyor. Ve tabii bir de hedef profili var."

"Kötü adam manşetlerden çıktı," dedi.

" bu," dedim. "Bir sürü insan bu Downey denen adam tarafından kazıklandı. şeyin üzerinde kanunsuz adalet yazılı."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Siegel sordu - tabii ki bu aslında bir soru değildi. "Bence fazla basitleştiriyorsun. Bu adamlar avlanmıyor, geleneksel anlamda değil. Çalışmalarda kişisel hiçbir şey yok. Bu

tamamen bağımsız."

"Tam olarak değil," dedim. "İlk sahnede bıraktıkları iz kasıtlı olmalı."

"Öyle olsa bile," dedi Siegel, "bu her şeyin onların fikri olduğu anlamına gelmez."

Şimdiden çene çalmaktan yorulmaya başlamıştım. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" "Çok açık değil mi?" dedi. "Bu adamlar kiralık katil. Onlar Birisi için çalışıyor. Belki bir ajanda vardır ama faturayı kim ödüyorsa ona aittir. Tüm bu kötü çocukların ölmesini isteyen de o."

Her zamanki gibi fikrini sorgulanmaması gereken bir gerçek olarak ortaya koymuştu. Ama yine de bu teori o kadar da uçuk değildi. Bunu düşünmeyi kendime borçluydum ve kesinlikle düşünecektim. Max Siegel için bir puan.

"Biraz şaşırdım," dedim ona dürüstçe. "Büro'nun daha sağlam kanıtlara dayanmasına ve varsayımlardan uzak durmasına alışkınım."

"Evet, ben sürprizlerle doluyum," dedi ve omzuma hoş olmayan bir el koydu. "Zihninizi genişletmelisiniz, Dedektif, eğer söylememde bir sakınca yoksa."

Bunu önemsiyordum, ama Siegel'in yapamadığı tek şeyi yapmaya kararlıydım; doğru yolu bulmaya.

Bölüm 35

Bundan kısa bir süre sonra, Siegel'dan uzaklaşmak için bir bahane bulduğuma sevinerek MAYFLOWER olay yerini terk ettim.

O geceki ikinci kurbanımız Rebecca Littleton, omzundan aldığı tek kurşun yarasıyla George Washington Üniversitesi Hastanesi'ndeydi. Acil servisten gelen haber, bunun delici bir travmanın aksine delici bir travma olduğu yönündeydi. Bu da kurşunun hâlâ çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Acele edersem, onu ameliyattan önce yakalayabilirdim.

Oraya vardığımda Littleton'ı mavi perdeli acil servis kabinlerinden birinde sedyeye yatırmışlardı. Omzundaki askı Betadine ile koyu bir renge boyanmıştı ve serum ilaçları fiziksel ağrısına ne yapıyorsa yapsın, zihinsel durumuna kesinlikle yardımcı olmuyordu - hala hayalet gibi beyaz görünüyordu ve çok korkmuştu.

"Rebecca? Ben Metro Polisi'nden Dedektif Cross," dedim. "Seninle konuşmam gerek."

"Bir şeyle mi suçlanıyorum?" On sekiz ya da on dokuz yaşından fazla olduğunu sanmıyorum. Yasal sayılmazdı. Sesi çok inceydi ve konuşurken titriyordu.

"Hayır," teminat verdim. "Öyle bir şey yok. Sadece size bazı sorular sormam gerekiyor. Bunu kolay ve hızlı bir şekilde yapmaya çalışacağım."

Gerçek şu ki, birileri taciz olayının peşine düşmek istese bile, onu vuran adam haricinde bu olaya tanık kimse yoktu.

"Bu gece bunu kimin yaptığına dair bir fikir verebilecek bir şey gördünüz mü? Pencerenin dışında biri? Ya da sadece otel odasında sıra dışı bir şey?"

"Sanmıyorum ama... Çok fazla bir şey hatırlamıyorum. Bay Downey perdeleri kapatmaya başladı ve sonra ben sadece... yerdeydim. Ondan sonra ne olduğunu bile bilmiyorum. Ya da hemen öncesinde."

Aslında, yan masadan bir telefon alıp yardım çağıran da o olmuştu. olay muhtemelen ona parça parça geri dönecekti ama şimdilik zorlamadım.

"Bay Downey ile ilk kez mi karşılaştınız?" diye sordum. "Hayır. O bir tür müdavimdi."

"Her zaman Mayflower'da mı?"

Başını salladı. "O süiti severdi. Hep aynı odaya giderdik."

Pembe önlüklü bir hemşire odaya girdi. "Rebecca, tatlım? Yukarıda seni bekliyorlar, tamam mı?"

Etrafımızdaki perde kayarak açıldı ve şimdi orada birkaç kişi daha vardı. Sakinlerden biri sedyenin tekerleklerini açmaya başladı.

"Sadece bir soru daha," dedim. "Bu olay olmadan önce bu gece odada ne kadar kaldınız?"

Rebecca gözlerini kapadı ve bir saniye düşündü. "Beş dakika, belki? yeni geldik. Dedektif... *Ben üniversitedeyim. Ailem...*"

"Hiçbir şeyle suçlanmayacaksınız ama muhtemelen adınız duyulacak. Aileni aramalısın Rebecca."

Koridora ve asansörlere doğru götürülürken onunla birlikte yürüdüm. Etrafta hiç ailesi ya da arkadaşı yok gibiydi ve bunu tek başına yaşamak zorunda kalması kalbimi biraz kırdı.

"Dinle," dedim. "Ben de senin . Omzuma bir kurşun yedim ve bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum. İyi olacaksın Rebecca."

"Tamam," dedi ama bana inandığını sanmıyorum. Hâlâ korkmuş görünüyordu.

Asansör kapıları aramızda kapanmadan hemen önce, "Seni sonra kontrol edeceğim," dedim.

Bölüm 36

Arabaya geri döndüm ve direksiyona notlar karalamaya başladım, aklımdan geçen tüm farklı konuları yakalamaya çalıştım.

Rebecca, Downey ile birlikte kısa bir süre odada kaldıklarını söyledi. Bu da keskin nişancıların onlar için hazır olduğu anlamına geliyordu. Katiller tam olarak ne zaman ve nerede olmaları gerektiğini biliyorlardı, tıpkı Vinton ve Pilkey'nin restoranın dışında olacaklarını bildikleri gibi ve Mel Dlouhy'nin komşularının onu öldürmek için geldiklerinde şehir dışında olduklarını bildikleri gibi.

Bu işin arkasında her kim varsa, kurbanların alışkanlıklarını, insanların hareketlerini ve hatta kamuya açık hayatlarının en özel ayrıntılarını çok iyi biliyordu. Bu tür bir istihbarat toplamının zaman, insan gücü, bilgi birikimi ve büyük olasılıkla para gerektirdiğini fark ettim.

Siegel'ın bu gece Moore Binası'nın çatısında bana söylediklerini düşündüm. *Bu adamlar kiralık katil.* O zaman bunu göz ardı etmemiştim, şimdi de göz ardı etmeye bir adım daha yaklaşmışım. Sadece Siegel'ın benden önce davrandığını düşünmek hoşuma gitmiyordu. Genelde böyle biri değilimdir, ama o beni ters köşeye yatırdı.

Belli ki bu cinayetlerin arkasında belirli ve disiplinli bir gündem vardı. Eğer bu kadar yetenekli bir tetikçi Rebecca'nın öldürülmesini isteseydi, kesinlikle ölmüş olurdu. Ama o profile uymuyordu; tek suçu yanlış zamanda yanlış yerde bulunmaktı. Diğerleri için öyle değildi. Bu oyunun görünürdeki kurallarına göre Rebecca ölmeyi hak etmiyordu ama Skip Downey ve Washington'daki diğer "kötü adamlar" hak ediyordu.

Peki bu kimin oyunuydu? Kuralları kim yazıyordu? Ve tüm bunlar nereye gidiyordu?

Silahlı adamlarımızın kendi başlarına hareket ediyor olma ihtimalini hâlâ göz ardı edemiyordum. Ama aynı zamanda artık yeterince paranoyaklaşmışım -ya da belki yeterince deneyimliydim- ve zihnimde daha korkunç alternatiflerin bir listesi şekilleniyordu.

Bu bir şekilde hükümet destekli olabilir mi? Yerel bir kurum mu? Uluslararası bir kurum mu?

Yoksa arkasında bir şekilde mafya mı vardı? Ordu mu? Belki de sadece çok iyi bağlantıları olan, derin cepleri ve ciddi bir baltası olan bir kişi?

Her , en önemli sorular hâlâ askıda kalmıştı: Sırada kim vardı? Ve Washington'daki her yüksek profilli pisliği nasıl koruyacaktık? Bu yapılamazdı.

Çok ama çok şanslı olmadığımız sürece, bu iş bitmeden birileri daha ölecekti. Ve bu kişi büyük olasılıkla birçok insanın ölmesini umbirydi. Bu korkunç oyunun güzelliği de buydu.

Bölüm 37

Ertesi gün Nana ve benim için bir dönüm noktasıydı. Evin güvenliğini sağladığımdan beri aramız soğuktu ama aşağı indiğimde onu Rakeem ve adamları için kahvaltı hazırlarken bulduğumda en azından aramızın düzeldiğini anladım.

"Oh, Alex, buradasın. Güzel. Şu tabakları dışarı çıkar," dedi, sanki her gün yaptığım bir şeymiş gibi. "Scoot, hazır sıcakken!"

Geri döndüğümde, kendi tabağım beni bekliyordu - linguica'lı çırpılmış yumurta, buğday tost, portakal suyu ve Ali'nin duvara fırlattığı yerde ezik olan eski favori *1 numaralı baba* kupamda Nana'nın hindiba kahvesinden dumanı tüten bir fincan.

Bugünlerde kendi kahvaltıları çok daha kalp sağlıklıydı - greyfurt parçaları, tuzsuz tereyağlı kızarmış ekmek, çay ve ardından bir sosis halkasının yarısı, çünkü Nana'nın söylemeyi sevdiği gibi, daha uzun yaşamak için akıllıca yemek ile kendini ölümüne sıkamak arasında ince bir çizgi vardı.

"Alex, ateşkes ilan etmek istiyorum," dedi ve sonunda karşıma oturdu.

"İşte buna," dedim ve meyve suyu bardağımı kaldırdım. "Şartlarınız her neyse kabul ediyorum."

"Çünkü seninle konuşmam gereken başka bir şey var."

Gülmek zorunda kaldım. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en kısa ateşkesti. Burası neresi, Orta Doğu mu?"

"Oh, ol. Bree hakkında."

Bildiğim kadarıyla Bree, dilimlenmiş ekmek, Barack Obama ve ninemin defterindeki el yazısı mektuplarla aynı seviyedeydi. Bu ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Biliyor musun, tüm olanlardan sonra, o kızın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verirsen aptallık etmiş olursun," diye söze başladı.

"Kesinlikle," dedim, "ve izin , mahkemenin dikkatini Bayan Stone'un sol elindeki çok güzel elmas yüzüğe çekmek istiyorum."

Nana çatalıyla mantığımı elinin tersiyle itti. "Yüzükler takıldığı gibi kolayca çıkar. Umarım bir sakınca yoktur ama kadınlarla ilgili iyi olmayan bir sicil var."

Ahh. Yine de bunu inkâr edemezdim. Her ne sebeple olursa olsun, ilk eşim Maria yıllar önce öldürüldüğünden beri hiçbir ilişkimde gerçek bir istikrar yakalayamamıştım.

En azından şu ana kadar Bree ile değil.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," dedim, "Bree'yi Immaculate Conception'a götürdüm ve orada, Tanrı'nın ve yaratılışın ona benimle evlenmesini yeniden teklif ettim."

"Peki o ne dedi?" Nana ters ters baktı.

"Bu konuda bana geri dönmesi gerekecek. Ama cidden, Nana, bu da nereden çıktı? Bizden şüphe etmen için sana bir sebep mi verdim?"

Artık yarım sucuğuna kadar gelmişti ve sevgiyle, neredeyse saygıyla silindiri yutarken beklemem için bir parmağını kaldırdı. Sonra sanki yepyeni bir sohbete başlıyormuş gibi tekrar başını kaldırdı ve "Bu yıl doksan yaşında olacağımı biliyor musun?" dedi.

Gülümseyerek söyledi -*sanırım* doksan iki yaşlarında olacaktı- ama yine de kelimeler beni durdurdu.

"Nana, bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Hayır, hayır," dedi. "Yağmur gibi iyiyim. Daha iyi olamazdım. Sadece ileriye düşünüyorum, hepsi bu. Kimse sonsuza dek yaşamaz. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Biraz *daha az* ileriye düşün, tamam mı? Ve bu arada, siz araba parçası değilsiniz.

Sen yüzde yüz yeri doldurulamaz birisin."

"Tabii ki öyleyim!" Elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. "Ve sen güçlü, yetenekli ve harika bir babasın. Ama bunu tek başına yapamazsın Alex. Hayatının diğer yarısını yönettiğin şekilde değil."

"Belki öyle, ama Bree ile evlenmemin nedeni bu değil," dedim ona. "Ve bunun için yeterince iyi bir neden de değil."

"Daha kötüsünü de düşünebilirim. Sadece bunu mahvetmeyin bayım," dedi ve şaka yaptığını anlamam için göz kırparak tekrar arkasına yaslandı.

Yarı şaka zaten.

Bölüm 38

O sabah St. Anthony's'e gittiğimde günün nasıl başladığı konusunda oldukça iyi hissediyordum. Nana ile konuşmam biraz zordu ama verimli geçti diye düşündüm. Sanki yeniden aynı takımdaymışız gibi hissediyordum. Belki de bu genel olarak işlerin iyiye gittiğinin bir işaretiydi.

Belki de değildir.

Bronson James'in sosyal uzmanı Lorraine Solie, oraya vardığımda koridorda beni bekliyordu. Gözlerinin ne kadar kırmızı ve şiş olduğunu görür görmez midem bulandı.

"Lorraine? Ne oldu?"

Açıklamaya başladı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Lorraine uzun boylu ve çok zayıftı ama bazı kaba saba karakterlerle başa çıkabildiğini görmüştüm. Bu sadece çok kötü bir şey olduğu anlamına gelebilirdi.

Onu ofise götürdüm ve Bronson'ın seanslarımız için genellikle tünediği vinyl kanepeye oturduk.

Sonunda sormak zorunda kaldım, "Lorraine, o öldü mü?"

"Hayır," dedi gözlerini silerek. "Ama o vuruldu, Alex. Kafasında bir kurşunla hastanede yatıyor ve sanmıyorlar."

Şaşırmıştım. Olmamalıydım ama olmuştum. Bu tam da Bronson için kaçınılmaz olduğunu düşünmemeye çalıştığım türden bir şeydi. Çocuğu fazla önemsememek için elimden geleni yapmamın ve başarısız olmamın nedeni de buydu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bana her şeyi anlat. Lütfen."

Lorraine yavaşça hikâyenin geri kalanını anlattı. Görünüşe göre Congress Heights'ta bir içki dükkânına soygun girişiminde bulunmuştu - Cross Country Liquors adında bir yer, dedi. İsim -Cross- fark etmem için yeterli bir tesadüftü, ama çok fazla önemsemedim. Aklım Bronson'daydı, başka bir şeyde değil.

de bildiği kadarıyla bu çocuğun ilk silahlı soygun girişimiydi. Dükkâna bir tabanca getirmişti ama dükkân sahibinde de bir tabanca vardı. Congress Heights, MPD'nin şiddet suçları için belirlediği sıcak noktalardan biriydi. Sorunun bir kısmı da yerel halkın bıkmış olması ve sokakta, evde ve iş yerlerinde karşılık vermeye başlamasıydı.

Bir tartışma olmuştu. Bronson önce ateş etti ve ıskaladı. Adam tekrar ateş etti ve Bronson'ı kafasının arkasından vurdu. Pop-Pop hayatta olduğu için şanslıydı, tabii buna öyle denebilirse.

"Nerede o, Lorraine? Onu görmeye gitmeliyim."

"Howard'da ama Medicaid'in onu nereye yerleştireceğini bilmiyorum. Bildiğiniz gibi tüm koruyucu aile sistemi bir değişim içinde. Tam bir karmaşa." "Peki ya silah? Nereden aldığına dair bir fikrimiz var mı?"

"İstedğini seç," dedi acı acı. "Alex'in hiç şansı olmadı bile."

Birden fazla açıdan doğrudu. Tahmin etmem gerekirse, bunun bir çete kabul töreni olduğunu söyleyebilirim ve onu oraya kim gönderdiyse şansının ne çok iyi biliyordu. İşler böyle yürüyordu. Eğer bunu başarabilirse, onu ekiplerinde isteyeceklerdi ve eğer başaramazsa, o zaman zaten onlar için bir işe yaramayacaktı.

Kahretsin, bazen bu şehirden nefret ediyordum. Ya da belki Washington'ı çok seviyordum ve dönüştüğü şeye katlanamıyordum.

Bölüm 39

DENNY Georgetown Waterfront Park'ın kenarında durmuş etrafı kolaçan ederken, Mitch de bir o yana bir bu yana gidip geliyor, Big Gulp Mountain Dew'unu bitiriyordu.

"Burada ne işimiz var Denny? Yani, burayı sevdim."

"Hepsi büyük resmin bir parçası, dostum. İnternette sörf yapanlara dikkat edin."

Key Köprüsü'nden Thompson Tekne Merkezi'ne kadar olan tüm bu bölge turistler, yerel halk ve öğrencilerle dolup taşıyordu ve hepsi de gerçek nem başlamadan önce bahar havasından yararlanıyordu. Kaçınılmaz bir kısmı dizüstü bilgisayarlarının başına eğilmişti ve bunların bir kısmının uydu internet bağlantısı olduğuna şüphe yoktu.

Mitch ve Denny buradayken iki kuş vuracaklardı: iyi bir hedef ararken gazetelerini satmak için ayrılacaklardı.

Yaklaşık yarım saat sonra, Denny'nin gözüne kestirdiği birkaç şapşal öğrenci derneği üyesi, çimenlerde biraz Ultimate oynamak için eşyalarından kalktı. Yakındaki çimlere oturdu ve nehrin yanındaki çitin üzerinde pozisyon alan Mitch'e işaret etti.

Oyun Denny'den uzaklaştığında, Mitch'e bir sonraki işareti verdi -başının üstünü kaşıyarak- ve Mitch çılgın dansına başladı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı. Kollarını çırpı. Çitlere ve kafesteki deli bir adam gibi ileri geri salladı. Ve en az otuz saniye boyunca çevredeki tüm gözler onun üzerindeydi.

Denny hızlı çalışıyordu. Öğrenci birliğindeki çocukların dizüstü bilgisayarlarından birini -küçük, tatlı bir MacBook Air- kâğıt yığınının içine yerleştirdi, ayağa kalktı ve aceleyle uzaklaştı. Bir saniye sonra parkın dışında düz bir çizgide yürüyordu.

Whitehurst Otoyolu'nun altından geçerken Mitch'in gerekenden çok daha uzun süre konuşmaya devam ettiğini duyabiliyordu. Zararı yoktu, daha sonra buna gülebilirlerdi, en azından büyük adam gülerdi. Tanrım, gülmeyi çok severdi.

Suburban tepenin yarısına kadar, Chesapeake ve Ohio Kanalı'nın yakınındaki bir ara sokağa park edilmişti. Denny arabaya bindi, bilgisayarı çalıştırdı ve hemen işe koyuldu.

On dakika sonra, aklında tek bir şeyle arabadan çıkmıştı.

Bloğun etrafından dolaşarak aşağıya inen çürük tahta merdivenlere doğru yürüdü.

eski kanal, sokak seviyesinin yirmi beş metre altında. Kanal boyunca uzanan kırma çakıl taşlı yol koşucular arasında popülerdi ama birkaç dakika kalması için yarım sigaradan fazlasını içmesi gerekmedi.

Eğildi ve dizüstü bilgisayarı yavaşça acı suyun içine kaydırды, bilgisayar hızla dibe battı ve muhtemelen bir daha hiç görülmedi. Neredeyse çok kolaydı.

Görev tamamlandı, diye düşündü Denny ve o vahşi adam Mitch'i bulmak için merdivenlerden yukarı çıkarken kendi kendine gülümsedi.

Bölüm 40

TRUE PRESS OFİSİ bu öğleden sonra telaşlıydı, ama diğer son teslim günlerinden daha fazla değil. Son nüshanın saat yediye kadar matbaada olması gerekiyordu, henüz hiçbir şey prova edilmemişti ve zaman daralıyordu.

Colleen Brophy gözlerini ovuşturarak baş makalesine odaklanmaya çalışıyordu. İki yıldır editörlük yapıyordu ve işini hâlâ seviyordu ama üzerindeki baskı hiç bitmiyordu. Gazeteyi zamanında çıkarmazlarsa, seksen evsiz satıcının satacak hiçbir şeyi kalmazdı ve işte o zaman insanlar kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği gibi şeyler arasında seçim yapmaya başlardı.

Bu yüzden üniversite stajyerlerinden Brent Forster, o gün düşünce akışını bilmem kaçınıcı kez böldüğünde Colleen'in elinden tek şey onun kafasını ısıtırıp bütün olarak yememektir

"Hey, Coll? Buna bir göz atmak ister misin? Gerçekten ilginç. Coll?" "Bir şey , onunla ilgilen," diye tersledi Kolejli Çocuğu. "O zaman diyelim ki bir şey yanıyor," dedi Coll.

Adamın omzunun üzerinden bakmak için ancak yarıya kadar dönmek zorunda kaldı - ufacık bir ofiste çalışmanın çok az avantajından biri.

Ekranında bir e-posta belirdi. Gönderen bir jayson.wexler@georgetown.edu idi ve konu başlığı "Tilkiler Kümeste" idi.

"Spam için zamanım yok, Brent. Ne şimdi, ne de . Nedir bu?" Genç stajyer sandalyesini onun yolundan çekti. "Sadece oku, Coll."

Bölüm 41

dc- halkına

Kümeşte tilkiler var. geceleri kimse bakmazken gelirler ve kendilerine ait olmayan alırlar. sonra diğerleri aç kalırken ve hastalanırken ve hatta bazen öürken aldıklarıyla şişmanlarlar.

tilkilerle başa çıkmanın tek bir yolu vardır. onlarla tartışmaz ve onları anlamaya çalışmazsınız. saklandığınız yere gelene kadar bekler ve sonra beyinlerine bir kurşun sıkarsınız. araştırmalar ölü tilkilerin sizi soyma ihtimalinin yüzde 100 daha az olduğunu gösteriyor, ha-ha.

vinton pilkey dlouhy downey sadece bir başlangıç. yerde daha bir sürü tilki var. hükümetimizde, medyamızda, okullarımızda, kiliselerde, silahlı kuvvetlerde, Wall Street'te, adını siz koyun. ve bu ülkeyi mahvediyorlar. kimse gerçekten onların olmadığını söyleyebilir mi?

Dışarıdaki tüm tilkiler, bunu duyun. sizin için geliyoruz. sizi avlayacağız ve verdiğinizden daha zarar vermeden öldüreceğiz. şimdi yolunuzu değiştirin ya da bedelini ödeyin.

tanrı amerika birleşik devletlerini korusun!

imza, bir vatansever

Colleen bilgisayardan hızla uzaklaştı. "'Bir vatansever' mi? Bu gerçek mi?"

"Bunu sorman komik," dedi Kolejli Çocuk ve ikinci bir e-posta daha açtı. "Aslında komik değil ama şuna bir bakın."

p.s. gerçek basına - dc polisine bunun şaka olmadığını . d
caddesindeki kanun koruma anitindeki aslan heykeline parmak izi
biraktik. daha önce bulduklarıyla eşleşecektir.

Colleen kendi masasına doğru döndü.

"Polisi aramamı ister misin?" Üniversiteli Çocuk sordu.

"Hayır, ben yaparım. Sen matbaacıları ara. Onlara bir ya da iki gün gecikeceğimizi ve bu kez yirmi bin kopya basmak istediğimi, ayrıca bizi idare etmesi için geçen haftaki sayıdan da bin adet basmak istediğimi söyle."

"Yirmi bin mi?"

"Bu doğru. Satıcılardan biri sorarsa, beklediğinize değeceğini söyleyin," dedi. Colleen o gün ilk kez gülümsüyordu. "Bu hafta hepsi biraz daha iyi beslenecek."

Bölüm 42

True Press e-postalarından haberdar olur olmaz, Büro'nun Siber Birimindeki eski bir bağlantım olan Anjali Patel'i aradım. Onunla daha önce DCAK davasında birlikte çalışmıştık ve baskı altında kendini koruyabileceğini biliyordum.

Kısa bir süre sonra Anjali ve ben gazetenin E Caddesi'ndeki bir kilisede bağışlanmış tek bir oda olan ofisine gittik.

"Bunu basmamızı engelleyemezsiniz!"

Kendimizi tanıttığımızda Colleen Brophy'nin söylediği ilk şey buydu. Gazetenin editörü Bayan Brophy, biz orada dururken, diğer üç çalışan aramızdaki küçük alana sıkışmış bir halde klavyesine vurmaya devam etti.

"Bu e-postaları açan ilk kişi kimdi?" Odaya sordum. "Bu ben oluyorum."

Üniversite çağında pasaklı bir çocuk elini kaldırdı. Tişörtünde şöyle yazıyordu

BARIŞ, ADALET VE BİRA. "Ben Brent Forster," diye ekledi.

"Brent, Ajan Patel'le tanış. Kendisi senin yeni en iyi arkadaşın," dedim. "Bilgisayarına bir göz atacak. *Hemen şimdi.*" Patel'le bu işi tek başına yürütebileceğini bilecek kadar birlikte çalışmıştım.

"Ve Bayan Brophy?" Salonun kapısını açık tutarak söyledim. "Dışarıda konuşabilir miyiz lütfen?"

Sonra istemeye istemeye ayağa kalktı ve masasından bir paket sigara aldı. Onu koridorun sonuna kadar takip ettim, orada bir pencere açtı ve yaktı.

"Bu işi çabuk halledebilirsek, bugün gerçekten çok yoğunum," dedi. "Hiç şüphesiz," dedim ona. "Ama şimdi kepçeni aldığına göre bu konuda işbirliğine ihtiyacımız var. Bu bir cinayet davası."

"*Elbette,*" dedi, sanki şu kadar bize uçuk salgını kadar hoş karşılanmadığımızı hissettirmemiş gibi. Pek çok evsiz insan -ve dolayısıyla onların savunucuları- polisi müttefik olmaktan çok engel olarak görme eğilimindedir. Bunu anladım ama düşündüm *ki, Tough.*

"Anlatacak pek bir şey yok," diye teklif etti. "E-postaları birkaç saat önce aldık. Wexler denen çocuktan gelmediklerini varsayarsak, kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Anlıyorum," dedim, "ama her kimse, gazetenize büyük bir iyilik yaptı, değil mi? Acaba bize yardımcı olabileceğiniz bir bağlantı olabilir mi?"

"Aynı zamanda oldukça iyi bir noktaya değindiler, *sizce* de öyle değil mi?"

Hızlı konuşması ve hiperaktif elleriyle bana FBI'dan arkadaşım Ned Mahoney'i hatırlattı. Daha önce bu kadar hızlı sigara içen birini de görmemiştim. Ned-Brophy değil.

"Umarım bu adamları bir tür kahramana dönüştürmezsiniz," dedim ona.

"Bana biraz kredi verin," dedi. "Columbia Gazetecilik'ten master derecem var. Ayrıca, onları bir şeye dönüştürmemize ihtiyaçları yok. Onlar zaten ünlüler ve zaten kahramanlar - bunu kabul edecek cesareti olan herkes için."

Nabzım bir adım yükseldi. "Bu şekilde konuştuğunu duyduğuma şaşırdım. Dört kişi öldü. Bu serseriler kahraman falan değil."

"Her yıl kaç kişinin sokaklarda maruz kaldığı hastalıklardan öldüğünü biliyor musunuz?" dedi. "Ya da doktora gitmek bir yana, reçeteli ilaçları bile karşılayamadıkları için? Bu kurbanlarınız birçok insanın hayatını kötüleştirmek yerine daha iyi hale getirebilirdi Dedektif, ama . Kendilerini korudular, nokta. Kanunsuz adaletin hayranı değilim ama şiiri severim.

-ve bu biraz şiirsel, de öyle değil mi?"

Savunmaya geçmiş olabilir ama kesinlikle aptal değildi. Bu dava tam da anlattığı nedenlerden ötürü kolaylıkla bir halkla ilişkiler kâbusuna dönüşebilirdi. Yine de tartışmak için burada değildim. Benim kendi gündemim vardı.

"Tüm tedarikçilerinizin, reklamcılarınızın, bağışçılarınızın ve personelinizin bir listesine ihtiyacım olacak" dedim.

"Böyle bir şey ," dedi hemen.

"Korkarım öyle. ABD savcısının beyanı işleme koymasını, ardından hakimnin mahkeme celbini imzalamasını ve memurun buraya getirmesini bekleyebiliriz. Ya da beş dakika içinde başınızdan gidebilirim. Dolu bir tabağın olduğunu söylememiş miydin?"

Sigarasının son külünü camdan dışarı savurup izmaritini cebine atarken bana ters ters baktı. "Bu insanların çoğunun düzenli adresleri yok ki," dedi. "Hepsini asla bulamazsın."

Omuz silktim. "başlamam için bir neden daha."

Bölüm 43

Yaklaşık on beş dakika sonra kilise avlusundan dışarı adımımı attığımda bir basın ordusunun blok boyunca park etmiş olduğunu gördüm.

Sonra Max Siegel'i gördüm. En azından sırtını.

Bir düzine ya da daha fazla gazeteciyle konuşuyor, kaldırımını kapatıyor ve çenesini tutamıyordu.

"Siber Birimimiz olası her kanalı takip ediyor," diyordu ben yaklaşırken, "ama bunun çalınmış bir dizüstü bilgisayar vakası inanma eğilimindeyiz."

", Ajan Siegel?" O ve diğer herkes döndü, ta ki yüzüm mikrofon ve kameralarla dolana kadar. "Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Siegel bir diğerine sırtıttı. "Elbette," dedi. "İzninizle, millet."

Kilise avlusuna geri döndüm ve beni takip etmesini bekledim. En azından biraz daha özeldi.

"Ne oldu Cross?" dedi, yanına gelerek.

Basına sırtımı döndüm ve sesimi alçalttım. "Kiminle konuştuğunuz konusunda daha dikkatli olmanız gerekiyor."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" dedi. "Anlayamadım."

"Yani, Washington' sende daha iyi tanıyorum ve kaldırımdaki insanların yarısını tanıyorum. Stu Collins mi? Yeni Woodward ve Bernstein olmak istiyor ve bunu yapabilecek yetenek dışında her şeye sahip. Senden yanlış alıntı yapar. Ve Shelly What'shername, büyük kırmızı mikrofonlu olan? Eline geçen her fırsatta Büro'yu yerden yere vuruyor. Zaten karşılayamayacağımız bir sızıntı oldu. Başka bir risk almak istemiyorum, ya siz?"

Sanki Swahili dilinde konuşuyormuşum gibi bana baktı. Ve sonra başka bir şey fark ettim.

"Aman Tanrım. Lütfen bana Woodley Park'taki araçlar hakkında basına konuşan kişinin sen olmadığını söyle." Ona bakakaldım. "Yanıldığımı söyle, Siegel."

"Yanılıyorsun," dedi hemen. Sonra bana doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. "Beni hakkında hiçbir şey bilmediğiniz şeylerle suçlamayın, Dedektif. Sizi uyarıyorum-"

"Kapa çeneni!" "Uyarı" için kadar üzerime geldiği için de ona bağırdım. Bir gün için onun saçmalıklarından bıkmıştım.

Yine de bağırdığım için anında pişman oldum. Tüm basın mensupları beni izliyordu.

Bizi kaldırımdan. Bir nefes aldım ve tekrar denedim.

"Dinle, Max-"

"Bana biraz güven *Alex*," dedi ve biraz koymak için geri adım attı. "Kulaklarımın arkası tam olarak ıslak değil. Söylediklerini aklımda tutacağım ama benim işimi yapmama izin vermelisin, tıpkı senin işini yapmana izin verdiğim gibi."

Hatta gülümsedi ve sanki durumu manipüle etmeye değil de yumuşatmaya çalışıyormuş gibi elini uzattı. Herkes izlerken, devam ettim ve el sıkıştım, ancak Siegel hakkındaki ilk izlenimlerim biraz bile değişmemişti. Bu, kör bir nokta için dev bir egosu olan bir ajandı ve ne yazık ki onu dizginlemek için yapabileceğim çok şey vardı.

"Sadece dikkatli ol," dedim.

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi. "Dikkatli olmak benim göbek adımdır."

Bölüm 44

"adamı görüyor musun, Mitchie? Takım elbiseli adamla konuşan uzun kardeş?"

"Adam Muhammed Ali'ye mi benziyor?"

"Bu polis, Alex Cross. Sanırım de FBI'dan. Sadece farklı çiftliklerden gelen birkaç domuzcuk."

"Bana pek mutlu görünmediler," dedi Mitch.

"Çünkü asla bulamayacakları bir şeyi arıyorlar.

Şimdi büyük tepedeyiz, dostum. Sadece sen ve ben. Artık hiçbir şey bize dokunamaz."

Mitch kendini tutamayacak kadar heyecanlanmıştı.

"Bir sonraki vuruş ne zaman Denny?"

"Bakıyorsunuz. İyi haberi yaymalıyız, insanları kendi tarafımıza çekmeliyiz. Ve sonra-bam! Doğru zaman geldiğinde onları tekrar şaşırtacağız. Tüm bu e-posta olayı da bununla ilgili. Haberi yaymak."

Mitch anlamış gibi başını salladı ama hayal kırıklığını da gizlemeye çalışmadı. Bu onun kastettiği türden bir görev değildi.

"Merak etme," dedi Denny ona. "Sen farkına bile varmadan seni tekrar eyerine oturtacağız. Bu arada, hadi. Bu harika olacak, güven bana."

Matbaanın kamyonu kilisenin yan girişine yanaşmak üzereydi. Yeni sayının - *büyük* sayının - birkaç gün daha süreceği haberi yayılmıştı, bu yüzden insanları oyalamak için geçen haftanın gazetesinden bir miktar basmışlardı. Kamyonu boşaltmaya yardım eden herkes fazladan otuz nüshayı bedavaya satabilecekti. Bu ikisi arasında altmış dolar anlamına geliyordu ve altmış dolar eğer isterseniz çok uzun bir yol kat etmenizi sağlayabilirdi.

Kamyona doğru giderlerken kilise avlusundan bir ses yükseldi.

"Kapa çeneni!" Alex Cross'tu.

"Huh-oh," dedi Denny. "Kulağa cennette sorun varmış gibi geliyor."

"*Piggy-dise mı* demek istiyorsun?" dedi Mitch ve bu sefer gülen Denny oldu.

Bölüm 45

Logan Circle yakınlarındaki bir inşaat alanına dükkân kurdular ve akşam olduğunda cepleri teklikler ve bozuk dolmuş, gazete yığınları da yok olmuştu.

Fazladan para onlara birkaç güzel cheesesteak, beşte bir Jim Beam, her biri için bir paket sigara, Farragut Meydanı'nda tanıdıkları bir adamdan bir çift sigara ve en iyisi Rhode Island Bulvarı'ndaki ucuz bir motelde gece için bir flop sağladı.

Denny arabadan eski müzik kutusunu getirdi. Pili yoktu ama burada fişe takabilir ve küçük kutlamaları için biraz müzik çalabilirlerdi.

Değişiklik olsun diye gerçek bir uzanmak, ışıkların sönmesi ya da gecenin bir yarısı kimin eşyalarınızı çalabileceği endişesi olmadan kafayı bulmak çok güzeldi.

Radyoda eski bir Lynyrd Skynyrd parçası çalmaya başladığında Denny kulaklarını dikti. Uzun zaman olmuştu; Mitch muhtemelen bu şarkıyı bilmiyordu bile.

"Çünkü artık bir kuş kadar özgürüm..."

"Duydun mu, Mitchie? Sözleri dinle. bu boktan şey." "Neymiş o, Denny?"

"Özgürlük, dostum. Biz ve o sahtekarlar arasındaki fark.

"Böyle insanların özgür olduğunu mu sanıyorsunuz? Hayır, asla. Önce aptalca ayrıntılarla ilgili bir komiteye danışmadan lanet olası burunlarını silmezler. Bu özgürlük değil. Bu, boyunlarına geçirilmiş lanet bir çapa."

"Ve kışlarında bir hedef!" Mitch küçük bir çocuk gibi kıkırdamaya başladı. Kesinlikle otu hissediyordu. Gözleri pembe bilyeler gibi görünüyordu ve Beam'in aslan payını da içmişti.

"Al bakalım dostum. İç bakalım," dedi Denny ve şişeyi tekrar uzattı. Sonra arkasına yaslanıp bir süre Lynyrd Skynyrd dinledi ve Mitch horlamaya başlayana kadar tavandaki çatlakları saydı.

"Hey, Mitchie?" dedi.

Yanıt gelmedi. Denny ayağa kalktı ve onu omzundan dürtükledi. "Bayıldın mı dostum? Öyle görünüyor. Öyle görünüyor."

Mitch yarı yolda yuvarlandı ve şimdi biraz daha yüksek sesle odun kesmeye devam etti. "Tamam o zaman. Denny'nin yapması gereken küçük bir iş var. İyi uykular dostum." Siyah mühendis çizmelerini giydi ve odanın anahtarını aldı.

bir saniye sonra gitmişti.

Bölüm 46

DENNY aceleyle On Birinci Cadde'den aşağıya ve M üzerinden Thomas Circle'a yürüdü. Değişiklik olsun diye sırtında Mitch olmadan tek başına dışarı çıkmak iyi hissettiriyordu. Çocuk çok eğlenceli olabilirdi ama aynı zamanda gerçek bir yükü de.

Washington Plaza Oteli'nin hemen ötesinde, Vermont Caddesi'nin nispeten sakin bir yerinde, siyah bir Lincoln Town Car, çiçek açmış bir yengeç elmasının altına park edilmişti.

Denny caddenin karşı tarafına doğru yürüdü ve N'den karşıya geçti, sonra geri geldi. Arabaya ulaştığında arka kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Geç kaldın. ?"

Bağlantısı hep aynı adamdı, hep aynı sert tavırları vardı. Gerçek adı her neyse, Zachary olarak tanınıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Denny için -ki adı Denny *değildi*- bu pislik Brioni takım elbiseli, iyi maaşlı bir katırdan başka bir şey değildi.

Denny, "Bu işler sabit bir programa göre yürümez," dedi. "Bunu kafanıza gerekiyor."

Zachary ses tonunu duymazdan geldi. Bu adam Spock gibiydi, asla duygularını belli etmezdi. "Herhangi bir sorun var mı?" diye sordu. "Bilmem gereken bir şey var mı?" "Yok," dedi Denny. "Bir sonraki aşamaya geçmemek için bir neden göremiyorum.

aşaması

."

"Peki ya tetikçiniz?"

"Mitch? Sen söyle ortak. Onu inceleyen sizsiniz." "*Sahada* nasıl, Denny?" Zachary bastırdı.

"Tam olarak düşündüğüm biri. Ona göre, bu *Mitch ve Denny Show*, başka bir şey yok. Onu tamamen kontrol altına aldım."

"Evet, yine de bazı ilave önlemler almak istiyoruz."

Göğüs cebinden çıkardığı iki katlanmış kâğıdı Denny'ye verdi. Her biri üzerinde basit bir harita, altında el yazısıyla yazılmış bir isim ve adres ve ön tarafına kağıtla tutturulmuş tek renkli bir fotoğraf vardı.

Denny onları görünce, "bakalım," dedi. "Böyle bir şeyi hiç konuşmamıştık."

" zaman herhangi bir parametre belirlemedik," dedi Zachary. "Bütün mesele bu değil mi? Umarım *şimdi* tartışmaya başlamazsınız."

"Ben öyle demedim," diye cevap verdi Denny. "Sadece sürprizlerden hoşlanmıyorum, hepsi bu."

Zachary'nin kahkahası pek de inandırıcı değildi. "*ama, 'Denny.'* Sen sürprizlerin kralısın, değil mi? Tüm Washington'u diken üstünde tutuyorsun."

Zachary ön koltuğa uzanıp şoförden bir bez torba aldı, sonra da onu yastıklı kolçağın üzerine koydu. Bu bir kullandığın kadar öde sözleşmesiydi ve Denny'nin fiyatı her zaman olduğu gibi pazarlığa açık değildi.

Kesenin içinde, her biri en az 999 milimetre inceliğinde, numaralandırılmamış altı adet on onsluk altın külçe vardı. Hiçbir şey daha taşınabilir değildi ve altının zor bulunur olması Denny'nin yanlış türden müşterileri ayıklamasına yardımcı oluyordu.

Denny bir sonraki ödevi ezberlemek için birkaç dakikasını ayırdı. Sonra kâğıtları Zachary'ye geri verdi ve keseyi aldı. Eşyaları ceketinin cebinden çıkardığı eski bir Safeway poşetine sardıktan sonra gitmek için arabanın kapısını açtı.

"Bir şey daha var," dedi Zachary dışarı çıkmaya başlarken. "Burası biraz yakın. Bir dahaki sefere düş almayı düşünebilirsin."

Denny kapıyı arkasından kapattı ve gecenin karanlığına doğru uzaklaştı.

Ben gayet iyi temizliyorum, dedi kendi kendine, ama sen her zaman uşak bir pislik olacaksın.

Bölüm 47

Ertesi gün akşam yemeğimizin ortasında kapı çaldı. Genellikle telefon çalardı ve neredeyse her zaman Jannie'nin kız arkadaşlarından biri olurdu. Ve neden ona bir cep telefonu almak istemediğimi merak ederdi.

"Ben bakarım!" diye cıvıladı ve hemen masadan kalktı. "Beş dolara bahse girerim Terry Ann'dir," dedim.

Bree parasını masaya bıraktı. "Ben Alexis'le gidiyorum." Her kimse, belli ki Rakeem tarafından aklanmıştı.

Ama hemen ardından Jannie geri döndü. Yüzü tamamen boş görünüyordu, neredeyse şoka girmişti.

Sonra Christine Johnson mutfağına girdi.

"*Anne!*" Ali kalkarken sandalyesini devirdi. Sonra annesinin kollarına atılmak için koştu.

"Şu bak! Şu haline bak!"

Christine ona sıkıca sarıldı ve omzunun üzerinden hepimize gülümsedi - çok iyi hatırladığım o parlak gülümseme, öyle olmasa bile dünyada her şeyin olduğunu söyleyen gülümseme.

"Aman Tanrım," dedi gözleri masanın etrafında dolaşırken. "Hepiniz hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz!"

Bir bakıma ben de öyle hissediyordum. Birkaç yıl önce, Christine'in isteği üzerine, Ali'nin yasal velayetini bana veren bir anlaşma imzalamıştık. Christine onu her yaz otuz gün ve okul yılı boyunca on beş gün Seattle'daki evinde görebilecekti. Tek şartım, herkesin iyiliği anlaşmaya sadık kalmamızdı. Şimdiye kadar da öyle yaptık... en azından bu *geceye kadar*.

"Bu çocuğa inanamıyorum!" Ali'yi yere bıraktı ve ona tekrar baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seni son gördüğümünden beri nasıl bu kadar büyüdün?"

"Bilmiyorum!" Ali ciyakladı ve bize doğru baktı.

Onun hatırı için gülümsedim. "Bak kim gelmiş, dostum! Buna inanabiliyor musun?" Christine'e baktım. "Bu ne sürpriz."

"Suçluyum," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Merhaba, Regina."

"Christine." Nana'nın sesi gergin ve kontrollüydü. Bana yavaş yavaş kayınıyormuş gibi geldi.

"Ve sen de Bree olmalısın. Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim. Ben Christine." Bree harikaydı, hiç şaşırmadım. Hemen ayağa kalktı ve Christine'e doğru yürüdü, ve ona sarıldı. "Harika bir oğlun var," dedi. Tipik Bree-

Bu kadar rahatsız edici bir durumda bile her zaman doğruyu söylemenin bir yolunu bulabilir.

"Anne, odamı görmek ister misin?" Ali elini çektiştirerek onu koridora ve merdivenlere doğru götürmeye başlamıştı bile.

"Kesinlikle öyle," dedi ve bana baktı - sanırım *izin almak* için. Aslında şimdi herkes bana bakıyordu.

"Üçümüz gitmeye ne dersiniz?" Dedim ve onları takip etmek için ayağa kalktım.

Mutfak.

Merdivenlerin dibinde Christine durdu ve bana döndü. Ali önümüzden koştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, görüldüğünden daha fazlası değil, Alex. Sadece sürpriz bir ziyaret. Bu hafta Washington'da bir konferansım var ve Ali'den uzak kalamazdım."

Ona inansam mı mı bilemedim. Christine yıllar içinde çok değişken bir insan olduğunu göstermişti, velayet için çok mücadele edip sonra aynı hızla vazgeçmesi de buna dahildi.

"Önce sen arayabilirdin," dedim. "Aramalıydın, Christine." Ali merdivenlerin tepesinden neredeyse çığlık atacaktı, çok heyecanlıydı.

"*Hadi çocuklar!*"

"İşte geliyoruz, küçük adam!" Ona seslendim. Yola çıkarken Christine'e alçak sesle konuştum. "Bu tek seferlik bir şey olacak. Bundan fazlası olmayacak.

Tamam mı?"

"Kesinlikle," dedi ve kolumu sıkmak için arkasına uzandı. "Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umuyorum."

Bölüm 48

Ertesi gün benim için çok yoğunlu ve açıkçası sabahım ve öğleden sonramın büyük bir kısmı akıp giderken Christine'i pek düşünmedim.

Hem Bronson'ı hem de Rebecca'yı kendi hastanelerinde gördüm, Woodley Park'ta bazı takip görüşmeleri gerçekleştirdim, savcılıkla ayrı bir dava üzerinde istişarede bulundum ve son olarak, gecikmiş rapor yığınınımı kırmaya çalışmak için çok ihtiyaç duyduğum masa başı zamanını aldım.

Sonra saat üç civarında Daly Binası'nın yakınındaki Firehook'tan geç saatte bir sandviç alıyordum ve Ali'nin okulundan bir telefon aldım.

"Dr. Cross? Ben Sojourner Truth'tan Mindy Templeton." Mindy okul sekreteriydi ve Christine'in müdürlüğü de dahil olmak üzere yıllardır orada çalışıyordu.

"Bu konuda biraz garip hissediyorum ama Christine Johnson Alexander'ı almaya geldi ve onun bakıcı listesinde değil. Onu bırakmadan önce izninizi almak istedim."

"Ne?"

Sesimi bu kadar yükseltmek istememiştim ama birden kafedeki herkes dönüp bana bakmaya başladı. Bir saniye sonra kaldırımdaydım ve hâlâ cep telefonumla konuşuyordum. "Mindy, cevabım hayır. Christine Ali'yi alamaz, anlıyor musun?"

"Evet, tabii ki."

"Sizi telaşlandırmak istememiştim," dedim daha sakın bir sesle. "Lütfen Christine'e beklemesini söyler misiniz, elimden geldiğince çabuk geleceğim. Belki on beş dakika. Şu anda yoldayım."

Telefonu kapattığımda çoktan otoparka doğru koşmaya başlamıştım, aklım tamamen karışmıştı. Christine ne halt düşünüyordu?

Bunu başından beri planlıyor muydu?

Ve bu konuda, ne planlıyordu?

Bana , okula yeterince hızlı gidemezdin.

Bölüm 49

"Ben onun annesiyim, Tanrı aşkına! Yanlış bir şey yapmıyordum! Ben senin sapıklarından biri ."

Christine oraya vardığım andan itibaren savunmaya geçti. Ali okul ofisinde beklerken koridorda .

"Christine, bu tür şeylerle ilgili kurallar var - senin de uyman gereken kurallar. Öylece ortaya çıkıp şunu bekleyemezsin-"

"Ne sen?" diye tersledi. "Brianna Stone, neredeyse hiç tanımadığım bu kadın oğlumu okuldan alabiliyor ve ben alamıyor muyum? Buradaki öğretmenlerin yarısı hâlâ kim olduğumu biliyor!"

"Dinlemiyorsun," dedim. Bu işten sıyrılmaya mı çalışıyordu yoksa gerçekten haklı olduğuna mı inanıyordu anlayamadım. "Onunla tam olarak ne yapmayı planlıyordun?"

"Bana öyle bakma," dedi . "Ben de tam arayacaktım."

"Ama sen . Yine."

"Onu okuldan aldığımda yani. Dondurma yemeye gidecektik ve akşam yemeğine evde olacaktı. Şimdi kafası karışık ve üzgün. Böyle olmak zorunda değildi, Alex."

Akordu bozuk bir piyano dinlemek gibiydi. Her şey biraz garip görünüyordu. Kıyafetleri bile. Bugün tam oturmuş beyaz keten bir takım elbise, askılı topuklu ayakkabılar ve eksiksiz bir makyaj giymişti. Aslında, kesinlikle muhteşem görünüyordu. Ama kimi etkilemeye çalışıyordu?

Derin bir nefes aldım ve tekrar ona ulaşmaya çalıştım.

"Konferansınıza ne oldu?" Dedim.

Christine ilk kez gözlerini benden kaçırdı. Koridordaki ilan panolarından birine baktı. Arabaların, uçakların, trenlerin ve teknelerin pastel boya resimleriyle kaplıydı ve üst kısmında inşaat kâğıdı harflerle ULAŞIM kelimesi yazılıydı.

"Ali'ninkini gördün mü?" dedi, yelkenlisini göstererek. *Elbette görmüştüm.*

o.

"Christine, bana bak. Konferans bile yaptın mı?"

Kollarını kavuşturdu ve gözlerimle tekrar buluştuğunda birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Peki ya yapmadıysam? Oğlumu özlemem büyük bir suç mu? Bu benim

bir kez olsun anne ve babasını aynı odada görmek isteyebileceğini mi düşündün? Tanrım, Alex, sana ne oldu böyle?"

Sanki burada her şey için bir cevap varmış gibi görünüyordu, benim sorularım hariç. Gerçekten güvendiğim tek kısım Ali'yi sevdiği ve özlediği. Ama bu yeterli değildi.

"Tamam, ," dedim. "Gidip biraz dondurma alacağız. Ondan sonra vedalaşabilirsiniz ve her zaman olduğu gibi Temmuz ayında onu tekrar görürsünüz. Başka bir şey olursa, arabuluculuğa geri döneriz. Bu bir söz, Christine. Lütfen beni bu konuda sınama."

Beni şaşırtarak gülümsedi. "Akşam yemeği olsun. Sadece üçümüz, sonra da uslu bir kız gibi Seattle'a giden uçağıma bineceğim. Nasıl olur?"

"Yapamam," dedim.

Ağız yine sert, düz bir çizgi halinde gerildi. "Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

Cevap *her ikisiydi*, ama ben başka bir şey söyleyemeden ofisin kapısı açıldı ve Ali karşımdaydı. Çok yalnız ve korkmuş görünüyordu.

"Ne zaman gidebiliriz?" sordu.

Christine tıpkı bir gece önce yaptığı gibi onu kucağına aldı. Hakkını vermek gerekirse, gözlerinde bir saniye önce gördüğüm fırtınadan eser yoktu.

"Tahmin et ne oldu, tatlım? Dondurma yemeye gidiyoruz. Sen, ben ve baban, hemen şimdi. Buna ne dersin?"

"İki kaşık alabilir miyim?" diye sordu .

Gülmekten kendimi alamadım, gerçekten. "Her zaman komisyoncusun, değil mi küçük adam?" Dedim. "Evet, iki kaşık. Neden olmasın?"

Okuldan çıkarken Ali her birimizin elinden tuttu, her iki taraf da gülümsüyordu. Ama yine de Christine'in hiçbir şeye söz vermediği aklımdan çıkmıyordu.

Bölüm 50

Saat beş toplantım için Hoover Binası'na vardığımda saat altıyı çeyrek geçiyordu. Giriş yaptım ve asansöre bindim.

Ajan Patel'in çalıştığı Bilgi Paylaşım ve Analiz Merkezi, çirkin kahverengi ve leylak rengi kabin labirenti, alçak tavan döşemeleri ve floresan kutu ışıklarıyla kurumsal Amerika'da herhangi bir yerde olabilirdi. Tek ipucu, her masada en az bir dahili ve iki harici makine bulunan sonsuz bilgisayarları. Gerçek bilimkurgu görünümlü şeyler - devasa sunucular ve gözetim bankaları - kapalı kapılar ardında, yerde başka bir yerdeydi.

Çalışma alanının yarım duvarına vurduğumda Patel sıçradı. "Alex! Tanrım! Beni korkuttun."

"Özür dilerim," dedim. "Bu kadar geciktiğim için de özür dilerim. Ajan Siegel'in hâlâ buralarda olduğunu sanmıyorum?" Günümü onunla bitirmeye pek hevesli değildim ama işbirliği adına buradaydım.

"Beklemekten sıkıldım," dedi. "Onunla SIOC konferans salonunda buluşmamız gerekiyordu."

Dahili numarasını aradı ve yolda olduğumuza dair bir mesaj bıraktı, ancak oraya vardığımızda -sürpriz, sürpriz- Siegel yoktu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra toplantımıza onsuz başladık. Bana uyar.

Bölüm 51

PATEL beni *True Press* e-postaları konusunda hızlıca bilgilendirdi. Aslında anlatacak pek bir şey yoktu, en azından soruşturmasının bu noktasında.

"Başlıға, IP adresine ve Georgetown'daki kayıtlardan elde ettiğim bilgilere dayanarak, Jayson Wexler'in hesabı her iki mesajın da gönderildiği sırada açık ve aktifti" dedi.

"Bu, onları Wexler'in kendisinin gönderdiği anlamına gelmiyor," dedim.

"Hiç de değil. Sadece ya onun hesabından kaynaklandılar ya da bir şekilde onun hesabından geçtiler."

"mi?"

"Birin in uzak bir yerden anonim bir remailer kullanmış olması mümkün, ama aslında bunun için bir sebepleri yok. Asla ortaya çıkmayan çalıntı bir dizüstü bilgisayar, adli mükemmel bir çıkmaz sokaktır. Hırsızlığın kendisine tanıklık eden birilerini daha iyi olur."

"Wexler'in bilgisayarın alındığını iddia ettiği yeri yukarı, aşağı ve yanlara doğru araştırdık," dedim. "Hiçbir yere ulaşamadık. En yakın güvenlik kameraları da K Caddesi'ndeki DDOT'a ait. Parkta hiçbir şey yok. Kimse bir şey görmemiş ki bu biraz garip."

Patel arkasına yaslandı ve parmaklarının arasında bir kalem oynattı. "Peki devam edeyim mi? Çünkü başka kötü haberler de var."

Elimi ağzımda ve çenemde gezdirdim, bu benim eski bir tikim. "Bugün güneş ışığıyla dolusun, değil mi?"

"Teknik olarak bu Siegel'eseri, yani bunu bana karşı kullanamazsınız" dedi. Patel ile çalışmayı sevdim. Ne olursa olsun mizah anlayışını koruyor gibiydi ve bu mizah karanlık ve derindi.

"Devam et," dedim. "Burada ne dağıtıyorsanız kaldırabilirim."

"E-postalardan birinde kullandıkları 'Vatansever' takma adıyla ilgili. *True Press* yayınladığından beri, bu isim gerçekten korkutucu bir şekilde yapışmış gibi görünüyor. Radikal küreselleşme karşıtlarından aşırı sağcı hayatta kalma yanlılarına kadar yelpazenin her iki ucunda da ağzından köpükler saçan insanlar var.

Büro şimdiden haraç cinayetleri olasılığı çalışıyor."

Dizüstü bilgisayarında basit bir açık kaynak araması yaptı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, sayfalarca sonuca bakıyordum - web siteleri, bloglar, vloglar, sohbet odaları, ana akım yorumlar, uç basın - hepsi de

bu keskin nişancı cinayetlerinin arkasındaki sözde "vatanseverlik".

Bu tür şeyleri daha önce de görmüştüm. Kyle Craig'in tek başına hayranları ya da kendi deyimiyle müritleri vardı. Ama Patel haklıydı. Bu yine başka bir şey olma potansiyeline sahipti - Amerika'dan daha azını tehlikede görmeyen ve işe yarama şansı olan tek çözüm olarak toptan şiddetten başka bir şey görmeyen insanlardan oluşan bütün bir taban hareketi.

Omzumun üstünden "Çılgın potu karıştırmmanın en iyi yolu?" dedi.
"Dogmanızı bir Amerikan bayrağına sarın ve kimin ısıracığını görmek için bekleyin. Dediğim gibi, ürkütücü."

Bölüm 52

YEDİ OTUZ civarı, Patel ve ben nihayet gitmek için kalktık. Biz kalkarken o kapıdan uzaklaşıp bana doğru döndü. Gözlerindeki ani bakış çok açıktı ve bambaşka bir şekilde korkutucuydu.

"Hiç ev yapımı chana masala yedin mi?" diye sordu.

Yine de çok küstahça davranmak istemedim. "Ev yapımı mı? Asla." "Çünkü görünüşe rağmen oldukça iyi bir aşçıyım." Eliyle yemeğini işaret etti. sıradan gri pantolon ve beyaz bluz. "Sanırım buradaki herkes beni her akşam yedi kedisi ve Lean Cuisine'iyile eve giden bir ukala sanıyor."

"Bundan şüpheliyim," dedim. Patel bana her zaman klasik bir pırlanta gibi görünmüştü. Ofisteki Noel partisine süslenip püslenip gelen ve odadaki herkesin ağzını açık bırakan türden bir kadındı.

"Arabam ," diye devam etti. "Düşünüyordum da, eğer beni eve taksi parasından kurtarabilirsen, sana borcumu akşam yemeğiyle öderim." Sonra beni *gerçekten* şaşırttı. Patel uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Belki tatlı bile olabilir," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence sürprizlerle dolusun," dedim ve ikimiz de biraz gergin bir şekilde güldük. "Dinle, Anjali-"

"Oh Tanrım." Elini . "Senin adınla başlamaları asla iyi değildir."

"Bir ilişkim var. Evleniyoruz."

Başını salladı ve eşyalarını toplamaya başladı. "Bütün iyi erkekler hakkında ne derler bilirsin, değil mi? *Kaçırılmış ya da eşcinsel*. Aslında bu benim anı kitabımın başlığı olacak. Sence satar mı?"

Bu sefer gerçekten güldük. Gerginliği kesip attı, bence bu ikimiz için de iyi oldu.

"Davetiniz için teşekkür ederim" dedim ve bunda ciddiydim. Hayatımın başka bir döneminde olsaydım, o gece kesinlikle chana masala yedim. Belki tatlı da yedim. "Ve eğer istersen seni hala bırakabilirim."

"Bunun için endişelenme." Dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı ve konferans odasının kapısını benim için tuttu. "Eğer yemek yapmıyorsam, burada kalıp biraz daha iş yapacağım. Bu arada, bu konuşmayı yaptığımızı unutmanın bir sakıncası yoksa-"

"Ne konuşması?" Çıkarken ona en iyi masum yüz ifademi takındım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bölüm 53

O gece yeniden ısıtılmış bir akşam yemeğinden sonra ve çocuklar yattıktan çok sonra Christine'den bir telefon aldım.

Arayanın kimliğinde adı belirlediği anda, büyük bir ikileme düştüğümü hissettim. Onu görmezden gelemezdim ama şu anda istediğim son şey daha fazla konuşmaktı. Sonunda telefonu açmamın tek nedeni onun eve tekrar gelmesini engellemekti.

"Ne , Christine?"

Hemen ağladığını duydum. "Bugün yaptığın şey yanlıştı Alex. Beni öyle itmene gerek yoktu."

Zaten yatak odasından ofisime doğru yürüyordum ve devam etmek için kapıyı arkamdan kapatana kadar bekledim.

"sayılır," dedim. "Aniden ortaya çıktın ve daha da kötüsü yalan söyledin. Hem de birden fazla kez."

"Yalan söyledim çünkü oğlumuzun ailesini bir arada görmeyi hak ettiğini düşündüm!"

Sanki rekor bir sürede kavgaya başlamış gibiydik ki bu da bizim için bir şey ifade ediyordu. Her şey beni bitkin hissettirdi. Ali'yle ilgili dava sırasında hissettiğim korkunçluğu geri getirdi.

"Ali ailesini her gün bir arada görüyor," dedim. "Sadece annesini değil."

Yine hıçkıra hıçkıra ağladı. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Seni incitmeye çalışmıyorum, Christine. Sadece olduğu gibi söylüyorum." Bu arada benim sabrım da çok ince bir ipliğin diğer ucunda sallanıyordu. Christine bir anne olarak korkunç tutarsızlığıyla bunu kendi başına getirmişti.

"Merak etme, çünkü dileğin gerçekleşti. Havaalanındayım."

"Dileğim hepimizin yaptığımız mutlu olabilmemizdir," dedim.

"Önce sen mutlu olduğun sürece, değil mi Alex? Bu böyle değil mi? hep öyle miydi?"

Ve sonra ipim koptu.

"Beni terk ettiğini hatırlıyor musun?" Dedim ki. "Washington'da kalman için sana nasıl yalvardığımı hatırlıyor musun? Ali'yi terk ettiğini hatırlıyor musun? Kahretsin, bunların hiçbiri artık aklına gelmiyor mu?"

"Bana küfretme!" diye bağırdı ama sözümü bitirmemiştim. "Peki şimdi ne olacak? Sadece buraya gelerek, bu durumu değiştirebileceğini mi sanıyorsun?"

O zamandan beri olan her şeyi? İşler yürümüyor, Christine,

ve elimde olsa bile bunu değiştirmezdim!"

"Hayır." Sesi artık kısılmıştı. Bir davul gibi sıkıydı. "Görünüşe göre değil."

Sonra telefonu yüzüme kapattı. şaşırmıştım ama biraz da rahatlamıştım. Belki de bu bir tür testti, geri arayıp aramayacağımı görmek için, ama de cazip gelmiyordu. Ofisteki koltuğa oturdum, tavana baktım ve kendimi yeniden toparlamaya çalıştım.

Bir zamanlar Christine'i ne kadar çok sevdiğimi düşünmek neredeyse şok ediciydi. O zamanlar, hepimizin sonsuza dek bir aile olmasından daha çok istediğim bir şey yoktu. şimdi, başka birinin geçmişi gibi geliyordu.

Ve Christine'in hayatımdan çıkmasını istedim.

Bölüm 54

Ajan Anjali Patel, Hoover Binası'nın önündeki E Caddesi'nde kaldırıma çıkıp boynunu bükerek bir taksi aradığında gece yarısına az kalmıştı. Max Siegel onu görür görmez taksiyi köşeye çekti ve yolcu tarafındaki camı indirdi.

"Biri taksi çağırırsın mı?"

Kim olduğunu görmek için eğildiğinde ona güzel bir göğüs dekoltesi görüntüsü verdi. "Max? Burada ne işin var? Geç oldu."

"Öncesi için özür dilerim," dedi. "Aniden dışarı çıkmak zorunda kaldım. Arabam için geri geldim ama belki seni bırakabilirim ve sen de bana bilgi verebilirsin."

Caddeye bakışı her şeyi anlatıyordu. Görünürde ne bir taksi, ne de fazla trafik vardı.

Max Siegel'in iş arkadaşları ona mesafeli durmayı tercih ediyor gibiydi ve bu da tam olarak plana uygundu. Mesafe ona ihtiyaç duyduğu mahremiyeti sağlıyordu ve istediği zaman konuyu açabiliyordu. Şu an olduğu gibi.

"," dedi. "Isırmayacağım. Cross hakkında arkasından bile konuşmayacağım. Söz veriyorum."

"Şey... tabii," dedi pratik bir gülümsemeyle ve bindi.

Parfümünün limonlu olduğunu fark etti. Ya da belki şampuanıydı. Yine de güzeldi. Kadınsı. Ona Shaw'da bir adres verdi.

Sonra dava hakkında gevezelik etmeye devam etti, aksi takdirde aralarında küçük konuşmaların garipliğine açık bırakılabilecek boşlukları doldurduğundan emin oldu.

Siegel arabayı hızlı sürüyor, mümkün olduğunca sarı ışıktaki duruyordu. Emlakçıdan beri bir kadınla birlikte olmamıştı ve lanet olsun ki onu düşünürken bile biraz sertleşmiyordu.

Onun sokağına döndüğünde gaz pedalına bir kez daha bastı ve sarı tuğlalı evinin hemen önündeki karanlık bir vitrinin önünde durdu.

"Hey, buydu," dedi arkasına bakarak. "Benim yerimi kaçırdın."

Bölüm 55

KYLE da arkasına baktı. Bloкта hâlâ trafik ya da yaya yoktu.

"Oops. Özür dilerim. Benim hatam."

", tamam..." Parmakları çoktan kapının kolundaydı. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Bu mı?" dedi.

"Pardon? Anladığımı sanmıyorum."

"Bak, bana akşam yemeği pişirmeyi teklif ettiğin bölüm olması gerekiyordu," dedi.

Yüzü düştü. Karanlıkta gözlerini kısarak ona baktı, muhtemelen bunun garip bir tesadüften başka bir şey olduğuna inanmaya hazır değildi. "Ben pek iyi bir aşçı değilim, Max."

"Oh, bundan emin değilim," dedi. "Bunlardan birini daha önce hiç gördün mü?" Elini göğüs cebine soktu ve çakmaktan daha büyük olmayan küçük siyah bir kutu çıkardı. "Bu şu GSM ultraminyatür vericilerden biri. Neredeyse her yere yapıştır."

Patel o şeye üstünkörü bir bakış attı. "Öyle mi?" dedi. Rahatsızlığı ve bunu gizleme çabası kesinlikle çok lezzetliydi.

"Diyelim ki sen ve Cross arasındaki buluşmayı ben sağladım." Yine enerjisi değişti. Şimdi kızgındı ve biraz da utanmıştı.

-Artık korkmak için çok fazla.

"Toplantımızı mı dinledin? Tanrım, Max, neden böyle bir şey yaptın?"

"Bu ilk iyi sorunuz," dedi. "Cevap vermek için ne kadar vaktin var?" Ama kız daha bir söyleyemeden, adam elini kızın dudaklarına götürdü. "Bekle, sana kendim söyleyeceğim. Hiç vaktin yok."

Eski favorisi olan buz , Patel çığlık bile atamadan gırtlığına girip çıkmıştı. Yine de bu çabayla çenesi sessizce açıldı.

Şimdi onun üzerindeydi, ağzı onunkini kaplıyordu, eli burnunun üzerindeydi - gerçek bir ölüm öpücüğü, ama pencereden bakmış olabilecek herhangi biri için arabada iki sevgili arasında sıradan bir öpücük. Onun gücü, yaşama arzusu, onunkinin yanında hiçbir şeydi. Kan kaybı bile çok azdı -Patel arabadaki plastik koltuk kılıflarını sormayacak kadar kibardı.

Ya da Max Siegel'in bu kuru gecede giydiği yağmurluk.

Kız hareket etmeyi tamamen bıraktığında, heyecanı daha da arttı. O yapardı

dudakları hâlâ sıcakken ve karnı hâlâ dokunulacak kadar yumuşakken onunla birlikte arka koltuğa tırmanmayı seviyordu. Şu anda onun içinde olmak istiyordu. Kahretsin, onun sahibiydi.

Ama bu aptalca ve gereksiz bir risk olurdu. Bu gecenin her zamanki kuralların bir istisnası saatler önce karar vermişti. Ne de olsa bunu hak etmişti ve bu oyunu değiştirecek olan oydu. Aslında, hemen köşede pek çok değişiklik vardı.

Ama önce, Anjali Patel onunla birlikte eve geliyordu, yatıya kalmak için.

Üçüncü Kitap

ÇOK YÖNLÜLÜK

Bölüm 56

SAMPSON genellikle beşte, hatta daha erken uyandığımı biliyordu ama bugün bir şey fark etmezdi. Arka plandaki sokak seslerinden ve sesindeki gerginlikten çoktan işe koyulduğunu anlayabiliyordum.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var, Alex. Belki de büyük bir tane."

İçgüdüsel olarak yumurtalarımı biraz daha hızlı yemeye başladım, Nana ise bana kıllı gözlerini Bizim evde çok erken ve çok geç aramalar asla iyi bir şey değildir.

"Devam et," dedim. "Dinliyorum. Nana beni dinlerken izliyor. Nazarının sana mı, bana mı, yoksa ikimize birden mi olduğunu anlayamıyorum."

"Oh, için," dedi Nana hırıltıyla karıştırılabilecek bir sesle.

"Franklin Square'de bir cinayet vakası var. Bir John Doe. Daha önce Washington Circle'da gördüğüm garip cinayete çok ."

Çatalım havada durdu. "*Sayılarla mı?*"

"İşte bu. İşler daha fazla kızıışmadan seni buraya getirip bir danışabilir miyim?"

"Yola çıkıyorum."

John ve ben kimin kime ne kadar iyilik borcu olduğunu asla takip etmeyiz. Yazılı olmayan kuralımız şudur: Bana ihtiyacın olursa, oradayım. *Ama bana ihtiyacınız olduğundan emin olun.*

Birkaç dakika sonra, arka merdivenlerden garaja doğru inerken kravatımı düğümlüyordum. Dışarısı neredeyse hâlâ karanlıktı, ama tepedeki kayrak grisi hiçlik kütesini gösterecek kadar aydınlıktı - bulutlu ve boktan bir fırtına ihtimali vardı.

Sampson'ın önceki davasından hatırladığım kadarıyla, bu tam da MPD'nin şu anda araştırmayı göze alamayacağı türden bir şeydi.

Aylar önce, genç bir evsiz adam alnına dikkatlice kazınmış bir dizi rakamla dövülerek öldürülmüş halde bulunmuştu. *Zavallı adam bir sokak keşi olmasaydı*, bu olay muhtemelen Çevre Yolu'ndaki tüm manşetlerde yer alırdı. Departmanda bile olay pek fazla yankı uyandırmamıştı, ki bu da pek adil sayılmazdı, ama bu başkentte "adil" kelimesi için çıldırabilirsiniz.

Şimdi yine oldu. Bu tamamen yeni bir oyundu. Keskin nişancı davası , MPD üst düzey yetkilileri en ufak hassas bir konuda bile kıllarını kıpırdatmayacaklardı. Sabah olmadan bu işi Büyük Vaka Ekibi'ne devretmek isteyeceklerdi.

John'un bu yüzden aradığını düşündüm. Dava benim birimime devredilirse, zaten danışmanlık yaptığımı söyleyebilir, liderliği üstlenmeyi isteyebilir ve ardından Sampson'ı tekrar sorumlu yapabilirdim. Yaratıcı muhasebenin bizim versiyonumuzdu ve Tanrı biliyor ya bu ilk kez olmazdı.

Bölüm 57

NUMARALAR KATİLİ-İsa Tanrım-şimdi değil.

Franklin Meydanı'na vardığımda girişler çoktan kordon altına alınmıştı. Dikdörtgen şeklindeki daha uzun olan K ve I caddeleri tarafına başka birimler de park etmişti, ancak hareketlilik şu anda Sampson'ın bana el salladığı On Üçüncü Cadde'nin hemen dışında görünüyordu.

"Şekerim," dedi ona yaklaştığımda, "sen bir . Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum."

"Hadi gidip bir bakalım."

Mavi rüzgârlık giymiş iki olay yeri inceleme teknisyeni, arkadan kolayca tanıdığım bir adli tabip ile birlikte bant hattının içinde çalışıyordu.

Porter Henning'in gayri resmi lakabı "Portly" dir ve enine bakıldığında "Man Mountain" Sampson'ı neredeyse narin gösterir. Porter'ın bazı dar suç mahallerine nasıl sıkıştığından hiçbir zaman emin olamadım, ama aynı zamanda birlikte çalıştığım en anlayışlı ME'lerden biri.

"Alex Cross. Varlığınla bizi onurlandırırıyorsun," dedi ben yürürken. "Bu adamı suçla." Sampson'a bir göz attım, ama sonra kurbanı.

İnsanlar ekstrem şeylerin uzmanlık alanım olduğunu söylüyor, ki öyle de sayılır, ama insan sakatlamaya alışmak mümkün değil. Kurban bir çalı kümesinin içine yüzüstü bırakılmıştı. Üzerindeki kat kat kirli giysiler onun evsiz, hatta belki de parkta uyuyan biri olduğunu gösteriyordu. Şiddetli bir dayak izi olsa da, en büyük etkiyi yaratan alnına kazınmış rakamlardı. Bir önceki cinayette olduğu gibi, neredeyse çok tuhaftı.

2^30402457-1

"Bunlar geçen seferkiyle aynı numaralar mı?" diye sordum. "Benzer," dedi Sampson bana, "ama hayır, aynı değil." "Peki kurbanın kim olduğunu bilmiyor muyuz?"

John başını salladı. "Etrafta soran adamlarım var ama biz ortaya çıkar çıkmaz bankta oturanların çoğu ortadan kayboldu. Burası tam olarak bir güven festivali değil, biliyor musun?"

Biliyordum, . Evsiz ölümlerinin izini sürmeyi bu kadar zorlaştıran şeylerden biri de buydu.

"Ayrıca birkaç blok ötede, On Üçüncü Cadde'de bir barınak var," diye devam etti John. "Bundan sonra oraya gideceğim, bakalım bir şey bilen var mı?"

bu adam hakkında."

Sahnenin kendisini yorumlamak zordu. Toprakta taze ayak izleri vardı, bot ya da spor ayakkabı yerine düz tabanlar. Ayrıca, bir tür yivli iz, belki bir alışveriş arabası, ama bu tamamen ilgisiz de olabilirdi. Evsizler her gün buradan geçirdi. Bütün gece de.

"Başka ne var?" Ben sordum. "Porter? Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Evet. Daha fazla gençleşemeyeceğimi anladım. Bunun dışında, ölüm nedeninin tansiyon pnömotoraks olduğunu söyleyebilirim, ancak ilk vuruşlar muhtemelen burada, burada ve buradaydı."

Ölü adamın kafasının ezilmiş tarafını, pembe bir sızıntının kulağını doldurduğu yeri işaret etti. "Bazal kafatası kırığı, çene kemiği, elmacık kemiği, her var. Eğer bir umut ışığı varsa, zavallı adam muhtemelen olay sırasında baygındı. Her yerinde izler var."

"Hepsi tıpkı geçen seferki gibi," dedi Sampson. "Aynı fail olmalı." "Peki ya alındaki kesik?" En temiz bıçak işiydi.

Şimdiye kadar gördüğüm. Rakamlar kolayca okunabiliyordu, kesikler sıg ve . "Kesikler hakkında bir fikrin var mı, Porter?"

"Bu bir şey değil," dedi. "Gerçek şahesere bir göz atın."

Uzanıp genç adamı yan , sonra da gömleğinin arkasını kaldırdı.

$$\zeta(s) = \sum_{n=1}^{\infty} \frac{1}{n^s}$$

"Şaka yapıyor olmalısın."

Matematik denklemleri bel kemerinden kürek kadar tüm alanı kaplıyordu. Daha önce hiç bir şey görmemiştim. En azından bu bağlamda. Sampson olay yeri fotoğrafçısına çekim yapması için işaret etti.

"Bu yeni," dedi John. "Son numaralar sadece yüzündeydi. Adamımız antrenman mı yapıyor diye merak ediyorum. Belki bulamadığımız başka cesetler de vardır."

Porter bize, "Bunu kesinlikle görmenizi istedi," dedi. "Bir diğer şey bu. Künt travmasına yetecek kadar kan yok burada. Biri bu çocuğu dövmüş, sonra buraya getirmiş ve sonra da süslü bir bıçak işi yapmış."

"Doo-doo, doo-doo." Fotoğrafçı, Sampson ona bakmadan önce Alacakaranlık 'ndan bir parça çaldı. "Üzgünüm dostum ama... lanet olsun, bugün senin işini yapmadığıma sevindim."

O ve diğer herkes.

"Asıl soru şu: Onu neden buraya getirdiniz?" Sampson dedi ki. "Ne yapmaya çalışıyor?"

bize söylemek için? Her kime?"

Porter omuz silkti. "Matematik bilen var mı?"

"Howard'da bir profesör tanıyorum," dedim. "Sara Wilson. Onu hatırlıyor musun?" John başını salladı, hâlâ rakamlara bakıyordu. "İstersen onu arayabilirim. Belki bu öğleden sonra oraya gidebiliriz."

"Minnettar olurum, bu iyi olur."

Hızlı danışmanlığım buraya kadarmış. Bunun için zamanım yoktu, ama Tanrı olsun, bu suçlunun verebileceği zararı gördüğüme göre, ondan bir parça istiyordum.

Bölüm 58

SARA WILSON'I yirmi yıldan uzun süredir tanıyordum. O ve ilk eşim Maria, Georgetown'da birinci sınıfta oda arkadaşlarıydılar ve Maria'nın ölümüne kadar iyi arkadaş olarak kaldılar. Artık aramızda sadece Noel kartları ve ara sıra tesadüfen karşılaşmalar oluyordu ama Sara beni gördüğünde sarılıp selam veriyor ve Sampson'ı hâlâ ilk ve son ismiyle hatırlıyordu.

Howard kampüsündeki hayal gücünden yoksun Akademik Destek Binası B'de küçücük bir ofisi vardı. Tavana kadar uzanan kitap rafları, tıpkı benimki gibi büyük, özensiz bir masa ve farklı renklerde kuru silgili kalemlele matematik konuşmalarıyla kaplı kocaman bir beyaz tahta ile tıka basa doluydu.

Sampson pencere kenarına oturdu, ben de tek misafir koltuğuna oturdum. "Sınavların biliyorum," dedim. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım, Alex. Yardımcı *olabilir miyim?*" Çerçevesiz gözlüklerini alnından çıkardı ve az önce ona uzattığım sayfaya baktı. Sayfada kurbanların üzerinde bulunan numaraların ve denklemlerin dökümleri vardı. Yanımızda olay yeri fotoğrafları da vardı ama gerekmedikçe kanlı detayları paylaşmamız için bir neden yoktu.

Sayfaya bakar bakmaz, Sara şekillerden daha karmaşık olanını işaret etti.

"Bu Riemann'ın zeta fonksiyonu" dedi. O sabah John Doe'nun sırtında gördüğümüz şeydi bu. "Teorik matematik. Bunun gerçekten davalarınızdan biriyle bir ilgisi var mı?"

Sampson başını salladı. "Çok fazla ayrıntıya girmeden, bunun neden birinin aklında olabileceğini merak ediyoruz. Belki de saplantılı bir şekilde."

"Benimki de dahil olmak üzere pek çok insanın aklında bu var" dedi. "Zeta, Riemann'ın hipotezinin çekirdeğini oluşturuyor ve bugün matematikte çözülmemiş en büyük problem. İki bin yılında Clay Enstitüsü bunu kanıtlayana bir milyon dolar teklif etti."

"Pardon, neyi kanıtlayayım?" Dedim ki. "Burada bir çift lise cebir öğrencisi ile konuşuyorsun."

Sara daha dik oturdu, artık konuya girmeye başlamıştı. "Temel olarak, sonsuza kadar olan tüm asal sayıların sıklığını ve dağılımını tanımlamakla ilgili, bu yüzden bu kadar zor. Hipotez ilk bir buçuk milyar örneğe karşı kontrol edildi, ama sonra kendinize sormanız gerekiyor - sonsuza kıyasla bir buçuk milyar nedir?"

"Ben de tam kendime bunu sormak üzereydim," dedi Sampson yüzünü ekşitmeden.

Sara güldü. Bir sürahi bira için cebimizdeki bozuklukları bir araya getirdiğimiz zamanki haliyle neredeyse tamamen aynı görünüyordu. Aynı hızlı gülümseme, sırtından aşağı dökülen aynı uzun saçlar.

"Peki ya diğer iki sayı kümesi?" Ben sordum. Bunlar kurbanların alınlarına kazınmış olanlardı.

Sara bir an için yere baktı, sonra dizüstü bilgisayarına döndü ve hafızasından Google'da arattı.

"Evet, tam burada. Ben de öyle düşünmüştüm. Mersenne kırk iki ve kırk üç. Bugüne kadar bilinen en büyük iki asal sayı."

O konuşurken bunların bir kısmını , ne yazdığımın bile emin değildim. "Tamam, sıradaki soru," dedim. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Diyelim ki Riemann'ın hipotezi kanıtlandı. O zaman ne olacak? Kimin umurunda?"

Sara cevap vermeden önce soruları tarttı. "Sanırım iki şey var. Kesinlikle, bazı pratik uygulamalar var. Şifreleme bir şeyle devrim . Kod yazmak ve kırmak yepyeni bir oyun olurdu, yani peşinde olduğunuz kişinin aklında bu olabilir."

"Peki ya iki numara?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Çünkü o orada. Bu teorik bir Everest Dağı - aradaki fark insanların Everest'in tepesine gerçekten çıkmış olması. Bunu daha önce kimse yapmadı. Riemann'ın kendisi sinir krizi geçirdi ve *A Beautiful Mind*'daki John Nash var ya? Kafayı buna takmıştı."

Sara sandalyesinde öne doğru eğildi ve görebilmemiz için rakamların olduğu sayfayı havaya kaldırdı. "Şöyle söyleyeyim," dedi. "Eğer bir matematikçiyi gerçekten çıldırtacak bir şey arıyorsanız, burası başlamak için çok iyi yer. *mi*, *Alex*? Çılgın bir matematikçi mi arıyorsunuz?"

Bölüm 59

MITCH VE DENNY o sabah daha güneş doğmadan eski beyaz Suburban'larıyla DC'den ayrılmışlardı, direksiyonda her zamanki gibi Denny vardı. Bir gün önce Mitch'e, artık "gerçek bir erkek" olduğu için halkıyla yeniden bağlantı kurmasıyla ilgili, kolayca sindirilebilecek bazı saçmalıklar anlatmıştı ve Mitch bunları yalayıp yutmuş, hatta ciddiye almıştı.

Aslında Mitch bu küçük yolculuğun nedenini ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Johnsonburg, PA ya da Denny'nin oraya vardıklarında düşündüğü gibi Johnsonburg, *PU* yaklaşık beş saat uzaklıktaydı. Buradaki kâğıt fabrikaları, Androscoggin'de büyüdüğü fabrikalarla aynı ekşi kokuyu yayıyordu. Bu, yirmi yıl önce topraktan söküp çıkardığı kendi beyaz çöp köklerinin beklenmedik küçük bir hatırlatıcısıydı. O zamandan beri dünyayı birden fazla kez dolaşmıştı ve bu küçük kasaba evine dönmeye en çok yaklaştığı yeri.

"Ya benimle konuşmak istemezse, Denny?" Mitch o sabah yaklaşık seksen beşinci kez sordu. Yaklaştıkça dizleri daha hızlı inip kalkıyor, kucağındaki pelüş sarı maymunu boğmak istercesine sıkıyordu. Mitch'in Altoona'daki bir Targetceketinin altına sokmadan hemen önce güvenlik etiketini çıkardığı yerde kürkünde zaten bir yırtık vardı.

"Sadece rahatlamaya çalış Mitchie. Seni burada istemiyorsa, bu onun kaybı. Sen bir Amerikan kahramanısın, dostum. Bunu asla unutma. Sen iyi niyetli bir kahramansın."

Kasvetli küçük tuğla dublekslerden oluşan bir bloktaki kasvetli küçük tuğla dubleksin önünde durdular. Ön bahçe eski oyuncakların ölmeye gittiği bir yere benziyordu ve garaj yolunda paslı mavi bir Escort yığılmıştı.

Denny kaşlarını çatarak, "Oldukça hoş görünüyor," dedi. "Gidip evde biri var mı bakalım."

Bölüm 60

BİRİSİ KESİNLİKLE . Ön kapıdan gelen müziği duyabiliyordunuz, Beyoncé bir şeydi. Sonunda sesin kısılması için kapıyı birkaç kez çalmak gerekti.

Bir saniye sonra kapı açıldı.

Alicia Taylor gözetim fotoğrafından açık ara daha güzeldi. Denny bir an için Mitch'onu nasıl yakaladığını düşündü, ama sonra Alicia kapısının önündekinin kim olduğunu gördü ve yüzü hızla çirkinleşti. Paravan kapının arkasında kaldı.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedi merhaba anlamında.

"Hey, Alicia." Mitch'in sesi korkudan boğuk çıkıyordu. Biraz telaşlı görünüyordu ve doldurulmuş maymunu havaya kaldırdı. "Ben, uh... bir hediyeye getirdim."

Alicia'nın arkasında, beline kadar uzanan küçük bir kız örgülü ve boncuklu perçeminin altından onlara kocaman gözlerle bakıyordu. Oyunağı görünce gülümsedi ama annesi tekrar konuşur konuşmaz o ışıklar söndü.

"Destiny, odana git." "Kim o, anne?"

"Soru sormak yok, bebeğim. Sadece dediğimi yap. *Hemen şimdi*. Devam et."

Kız dubleks eve geri döndüğünde, Denny artık kendisini de işin içine katmanın zamanı geldiğini düşündü. "?" dedi dostça bir tavırla. "Ben Mitch'in arkadaşı ve uzman şoförüym ama bana Denny diyebilirsin."

Gözleri birkaç zehirli ok fırlatacak kadar uzun süre Mitch'in üzerinde gezindi. "Bayım, size bok demek zorunda değilim," dedi ve sonra Mitch'e döndü. "Ben de sana burada ne halt ettiğini sordum. Seni buralarda istemiyorum. Destiny de istemiyor."

"Devam et dostum," dedi Denny ve omzunu dürttü.

Mitch cebinden küçük bir zarf çıkardı. "Fazla bir şey değil ama al." İçinde bir yirmilik, iki beşlik ve elli tane buruşuk teklik vardı. Zarfı kırık ekranın arkasından kadına uzatmaya çalıştı ama kadın zarfı ona geri itti.

"Oh, *hayır!* O küçük zarfın seni baba yapacağını mı sanıyorsun?" Sesi düştü. "Sen sadece eski bir hatasın Mitch, hepsi bu. Destiny'nin endişelendiği kadarıyla, babası öldü ve bu böyle kalacak. Şimdi siz ikiniz mülkünden çıkıyor musunuz yoksa polisi mi arayayım?"

Mitch'in yuvarlak yüzü uzun görünüyordu. "En azından bunu al," dedi.

Paravan kapısını açtı ve kadın hızlı adımlarla geri çekilince

doldurulmuş maymun ayaklarının dibinde yerdeydi. İzlemesi çok acınasıydı. Ayrıca Denny görmesi gereken her şeyi görmüştü.

"Tamam o zaman," dedi, "Cleveland'a dönmek için uzun bir yolumuz var, bu yüzden O-hi-o'ya doğru yola çıkacağız. Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi. Sanırım bu küçük ziyaret o kadar da iyi bir fikir değilmiş."

"Öyle mi dersin?" dedi ve kapıyı ikisinin de suratına çarptı. Yolda yürürken Mitch ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Bu berbat, Denny. Ne bilseydi gurur duyardı. Ona söylemeyi o kadar çok istedim ki-"

"Ama sen yapmadın." Denny bir kolunu Mitchie'nin omzuna attı ve yakın konuştu. "Görevine sadık kaldın Mitchie, önemli olan da bu. Şimdi gel de şehirden çıkarken kendimize bir Taco Bell bulalım."

O arabanın sürücü tarafına doğru yürürken Denny ceketinin içine uzandı ve orada kılıfında duran Walther dokuz milimetrenin emniyetini açtı. Anlaşıldığı kadarıyla Mitch, tanıyabileceğinden çok daha büyük bir kahramandı. Az önce kendi kızının hayatını kurtarmıştı.

Alicia oldukça şirret olabilirdi ama hiçbir şeyden haberi yoktu ve Denny'nin Mitch'in kim olduğunu bile bilmeyen beş yaşındaki bir kızı vurmasına imkân yoktu. Görevin amacı tehdit değerlendirmesi yapmaktı ve burada bir tehdit yoktu.

DC'deki adam bundan hoşlanmadıysa, kendine başka bir müteahhit bulabilirdi.

Bölüm 61

ASLINDA eğlenceli bir gün olmuştu; rahatlatıcı ve şaşırtıcıydı, özellikle de Mitch'in güzel eski karısı için. O gece Arlington'a vardıklarında hava kararmak üzereydi. Mitch çoğunu yolun kenarını izleyerek, iç çekerek ve uyuyamayan biri gibi sağa sola savrulurak geçirmişti.

Ama şimdi, Roosevelt Köprüsü'ne geldiklerinde, dimdik oturmuş, ön camdan dosdoğru önüne bakıyordu.

"Bu da ne böyle, Denny?"

Otoyolda her iki yönde de arabalar birikmişti. Her iki tarafta da ışıkları yanıp sönen devriye araçları ve yolda üniformalı vardı. Bu sadece bir trafik sıkışıklığı değildi ve bir kaza gibi de görünmüyordu.

Denny ne olduğunu anlayınca, "Trafik kontrol noktası," dedi.

Şehirde birkaç yıldır bu tür uygulamalar vardı ama sadece şiddet olaylarının yaşandığı mahallelerde. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Büyük bir şey olmuş olmalı. Gerçekten büyük bir şey."

"Bu hoşuma gitmiyor, Denny." Mitch'in dizi zıplamaya başladı. "Woodley Park'ta vurduğumuzdan beri bir Suburban aramıyorlar mıydı?"

"Evet, ama koyu mavi ya da siyah bir tane. Ayrıca, herkesi durduruyorlar, gördün mü? Keşke bu trafikte satacak birkaç gazetemiz olsaydı," dedi Denny, olabildiğince neşeli bir sesle. "Bugün harcadığımız benzin parasının bir kısmını geri kazanabilirdik."

Mitch buna inanmıyordu. Sıranın başına doğru sürünerek ilerlerken kamburunu çıkarmış gergin bir şekilde duruyordu.

Sonra birdenbire Mitch, "Benzin parasını nereden *bulduk* Denny? Ve Alicia için olan zarfı? Bunu nasıl ödeyeceğimizi anlamıyorum."

Denny dişlerini sıktı. Mitch'in genellikle güvenebileceği tek şey Çünkü sondaj soruları konusunda belirgin bir eksiklik vardı.

"O meraklı kediye ne olduğunu biliyorsun, değil mi Mitchie? D-E-D, öldü," dedi. "Sen sadece büyük işlere odaklan ve gerisini bana bırak. Bu da dahil."

Şimdi kontrol noktasına yaklaşıyorlardı ve NBA boyunda bir memur onları ileriye doğru yönlendirdi.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Denny torpido gözüne uzandı ve onları gözünü kırpmadan teslim etti. İşte burada doğru insanlarla çalışmak işe yarıyordu. "Denny Humboldt "un sicili bir şov kedisinin kıcı kadar temizdi - park cezası bile

Şimdiye kadar tarih oldu.

"Neler oluyor memur bey?" diye sordu. "Büyük görünüyor."

Polis, gözleri arka koltuktaki ıvır zıvır yığınlarında gezinirken bir soruyla cevap verdi. "Siz ikiniz nereden geliyorsunuz?"

"Johnsonburg, PA," dedi Denny. "Bu arada gitmek isteyeceğin bir değil. Orası tam bir delik."

"Ne zamandır ?"

"Bu sabahtan beri. Günübirlik gezi. Sanırım bana hiçbir şey söyleyemezsin, ha?"

"Doğru." Memur ona eşyalarını geri verdi ve devam etmelerini işaret etti. "İlerleyin lütfen."

Uzaklaştıklarında Mitch ellerini dizinden çekti ve derin bir iç çekti. "Bu çok yakındı," dedi. "O orospu çocuğu bir şeyler biliyordu."

"Hiç de değil, Mitchie," dedi Denny ona. "Hiç de değil. O da herkes gibi -"Hiçbirinin en ufak bir bile yok."

Radyoda bazı haberler bulmaları uzun sürmedi. DC Patriot keskin nişancısının tekrar saldırdığı haberi hızla geliyordu. İsmi açıklanmayan bir polis memuru Potomac'ın DC tarafında, uzaktan vurularak öldürülmüştü.

Roosevelt Köprüsü'nden şehre girdiklerinde, sol taraftaki Rock Creek Parkway boyunca park etmiş bir yığın kolluk kuvveti görebildiler. Denny yüksek sesle bağırdı. "Domuzcuk kongresine bakın! Noel bu yıl erken gelmiş gibi görünüyor."

"Neden , Denny?" Mitch kontrol noktasındaki duraklamadan dolayı hâlâ biraz görünüyordu.

"Ölü polis, dostum. Dinlemiyor musun?" Denny söyledi. "Her şey tam umduğumuz gibi gidiyor. Az önce lanet olası bir taklitçi yakaladık!"

Bölüm 62

NELSON TAMBOUR gün batımından hemen önce, Rock Creek Parkway ile nehir arasındaki çimenlik bir arazide vurulmuştu. Ben oraya vardığımda otoyol çoktan kapatılmıştı, K Caddesi'nden Kennedy Merkezi'ne kadar olan yol boyunca. Olabildiğince yakın bir yere park ettim ve yolun geri kalanını yürüdüm.

Tambour NSID'de, Narkotik ve Özel Soruşturmalar Bölümü'nde dedektifti. Onu şahsen tanımıyordum ama bu, olayı daha az kabus haline getirmiyordu. MPD az önce kendisinden birini kaybetmişti, hem de korkunç bir şekilde. Dedektif Tambour kafatası yarıya kadar açılmış halde bulunmuştu.

-Büyük kalibreli bir mermi tam kafasının içinden geçmişti.

Artık karanlıktı, ama birkaç klieg ışığı olay yerini bir futbol stadyumunun içi gibi aydınlatmıştı. Yan tarafa iki çadır kurulmuştu; biri komuta merkezi olarak, diğeri de tepelerinde dolaşan sinir bozucu haber helikopterlerinin görüş alanından uzakta kanıt toplamak için.

Ayrıca Liman Devriyemiz vardı ve gezi teknelerini kıyıdan uzakta tutuyorlardı. Ve komuta kademesi her yerdeydi.

Şef Perkins'i gördüğümde beni hemen yanına çağırdı. NSID ve Araştırma Hizmetleri'nden şef yardımcıları ve tanımadığım bir kadınla bir kenarda toplanmıştı.

"Alex, ben IAD'den Penny Ziegler," dedi ve midemdeki düğüm hemen gerildi. *İç İşleri'nin burada ne işi vardı?*

"Bilmem gereken bir şey mi var?" Dedim.

," dedi Ziegler bana. Onun yüzü de bizimki gibi gerginlikten buruşmuştu. Öldürülen polisler herkesi tedirgin etmeye meyillidir.

"Dedektif Tambour geçen aydan beri temassız ," dedi. "Bu hafta içinde ona karşı suç duyurusunda bulunacaktık."

"Ne suçlaması?" Dedim.

Devam etmeden önce Perkins'e başıyla onaylaması için baktı. "Son iki yıldır Tambour, Anacostia'daki üç büyük konut projesinde gizli bir operasyon yürütüyordu. Çoğunlukla PCP, kokain ve Ecstasy olmak üzere ele geçirdikleri her şeyin yarısının kaymağını yiyordu. Bunları Maryland ve Virginia'daki sokak satıcılarından oluşan bir ağ aracılığıyla yeniden satıyordu."

Perkins başını sallayarak, "Tam burada bir düşüş olabilir," diye ekledi. "Bagajında bir anahtar kokain buldular."

Aklımdan dört kelime geçti: *Kümeledeki tilkiler*.

Tambour birdenbire keskin nişancıların kurban profiline bir dakika öncesine göre çok daha fazla uymaya başladı.

Yine de aynı zamanda kamuoyu tarafından tanınmayan biriydi. Diğerleri gibi manşetlere çıkmamıştı, en azından henüz çıkmamıştı ve bu farktı.

Önemli biri mi? Emin olamıyordum ama burada bir şeylerin ters gittiği hissinden de kurtulamıyordum.

Perkins'e "Soruşturmayla ilgili her konuda sessiz kalmanızı istiyorum," dedim. "Bu her kim yaptıysa belli ki içeriden birilerinin haberi var."

"Anlaştık," dedi. "Ve, Alex?" Gitmek için döndüğümde Perkins koluna bir el koydu. Gözleri gergin görünüyordu. Hatta belki biraz çaresiz. "Bu işi hallet," dedi bana. "Bu iş kontrolden çıkmaya çok yakın."

Bu vuruş keskin nişancı ekibimiz tarafından yapılmadıysa, zaten kontrolden çıkmıştı.

Bölüm 63

Benden hemen sonra FBI PERSONELİ ortaya çıkmaya başladı. Bu benim için kesinlikle iki ucu keskin bir kılıçtı. Kanıt Müdahale Ekipleri bu işteki en iyi oyuncaklardan bazılarını getiriyorlardı ama bu aynı zamanda Max Siegel'in de çok geride kalmayacağı anlamına geliyordu.

Hatta Nelson Tambour'un cesedi üzerinde kafa kafaya çarpıştık.

Siegel her zamanki duyarlılığıyla hava sahama girerek, "Bu müthiş bir çıkış yarası," dedi. "Adamın kirli olduğunu duydum. Doğru mu? Yine de öğreneceğim."

Soruyu duymazdan geldim ve asıl sorması gereken soruyu cevapladım. "Kesinlikle uzun menzilliydi," dedim. "Hiç beneklenme yok. Ve vücudun pozisyonuna bakılırsa, atışlar muhtemelen oradan yapılmış olmalı."

Tam , belki 250 metre açıkta, Roosevelt Adası'ndaki çalılıkların arasından geçen el feneri ışınlarını görebiliyorduk. Orada iki ekibimiz vardı ve deniz kabukları, şüpheli ayak izleri, herhangi bir şey arıyorlardı.

"Atış mı dediniz, *çoğul* mu?" Siegel sordu.

"İşte böyle." Tambour'un düştüğü noktanın arkasındaki yamacı işaret ettim. Toprağa dört sarı bayrak saplanmıştı, şimdiye kadar kurtarılan sümüklü böceklerin her biri için bir tane.

"Üç ıskla ve bir isabet," dedim iç çekerek. "Burada aynı tetikçilere baktığımızdan emin değilim."

Siegel nehir ile Tambour'un cesedi arasında birkaç kez ileri geri baktı. "Belki de bir tür tekneden ateş ediyorlardı. Bugün orada iyi bir dalgalı hava var. Çoklu atışları ve ıskalamaları açıklayabilir."

"Açık denizde korunacak yer yok," dedim, "ve bir görgü tanığı için her türlü risk var. Ayrıca, bu adamlarla her zaman tek atış, tek öldürme olmuştur. Kaçırmazlar."

"Keskin nişancının sloganı," dedi Siegel. "Ne olmuş ona?"

"Bence bu onlar için bir gurur kaynağı. Başka bir şey bile, iş kusursuzdu. Şimdiye kadar."

"Yani dışarıda yüksek güçlü bir keskin nişancı tüfeği olan başka bir kaçığın dolaşıyor olması daha mı muhtemel?"

Sesinde yükselen küçümsemeyi duyabiliyordum. *İşte yine başlıyoruz.*

"Ofisinizin üzerinde çalıştığı olasılık tam olarak bu değil mi?" Dedim.

"Patel'in bana söylediği de buydu - senin kaçtığın toplantıda."

"Anlıyorum." Siegel topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Peki herhangi bir

Bugünlerde kendi teorileriniz var mı yoksa sadece ofiste duyduklarınızla mı hareket ediyorsunuz?"

Tahminimce benim tarafımdan tehdit edildiğini hissediyordu ve beni bir tür profesyonel olmayan davranışa itebilirse bu ona yardımcı olacaktı. Çoktan ayak parmağımı ama şimdi geri çekildim ve onun yerine Tambour'un vücudunun etrafındaki zemine odaklandım.

Yanıt vermeyeceğimi anlayınca farklı bir açıdan tekrar denedi.

"Biliyor musun, bu adamlar o kadar iyi olabilir," dedi rahatça. "Terörizm Bir Oh Bir, değil mi? Polisin önüne geçmenin en iyi yolu her şeyi öngörülemmez . Bu konuda geçerli bir bakış açısı, değil mi?"

"Hiçbir şeyi göz ardı , " dedim arkamı dönmeden.

"Bu iyi bir şey," dedi. "Hatalarından ders çıkarman iyi bir şey. Yani, Kyle Craig'le aranızı bozan da bu değil miydi?"

Şimdi yukarı baktım.

"Temelde senden daha iyi düşündü, değil mi? Oyununu değiştirip durdu. Yani hâlâ yaptığı şey bu, değil mi? Bugün bile mi?" Siegel omuz silkti. "Yoksa bunu da mı yanlış anlıyorum?"

"Biliyor musun, Max? *Konuşmayı kes.*" Şimdi onunla yüzleşmek için ayağa kalktım, olmam gerekenden daha fazla yaklaştım. Artık Siegel'ı "idare etmeye" çalışmıyordum. Sadece söyleyeceğim şeyi söylemem gerekiyordu.

"Üzerinde çalışmanız gereken konular her neyse, size bazı profesyoneller önerebilirim. Ama bu arada, eğer fark etmediyseniz, bugün burada bir memurumuzu kaybettik. Biraz saygı gösterin."

Sanırım ona aradığı yükselişi vermiştim. Siegel bir adım geri çekildi ama yüzündeki o iğrenç sırıtış hâlâ devam ediyordu. Sanki her zaman bir tür özel şaka yapıyor gibiydi.

"Yeterince makul," dedi ve omzunun üzerinden işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa ben burada olacağım."

"Sana ihtiyacım olmayacak," dedim ve hemen işime geri döndüm.

Bölüm 64

Saat dokuzda, Büro Müdürlüğü ve Saha İstihbarat Grubu ile acil bir telefon görüşmesi, belediye başkanının ofisiyle bir brifing ve şu anda olay yerinde olan MPD'den kendi ekibimle ayrı bir raporlama yapmışım.

Bu noktada önemli olan soru, Patriot keskin nişancılarıyla mı yoksa başka biriyle mi karşı karşıya olduğumuzdu. Balistik, eğer bir bağlantı varsa bunu kanıtlamanın en hızlı yoluydu ve Quantico'daki FBI laboratuvarından Cailin Jerger danışmanlık için helikopterle getirildi.

Siyah Bell helikopterinin ıssız park yoluna inişini izlemek inanılmaz manzaraydı.

Helikopteri karşılamak ve Jerger'i içeri sokmak için dışarı koştum.

Üzerinde kot pantolon ve kapüşonlu Quantico sweatshirt'ü vardı; muhtemelen onu oturma odasından çıkardılar. Bu ufak tefek, mütevazı kadına baktığınızda ateşli silah muayenesi hakkında üç eyalet çapındaki herkesten daha fazla şey bildiğini asla tahmin edemezsiniz.

Ona Tambour'un düştüğü yeri ve dört atıştaki dağılımı gösterdiğimde, bana bilmiş bir bakışla baktı. Tek kelime bile cevap vermedim. Jerger'in kendi sonuçlarını özgürce çıkarmasını istedim.

Kanıt çadırında tüm dünya bizi bekliyordu. Dışarıda, NSID'den Tambour'un biriminin çoğu da dahil olmak üzere bir polis ve ajan kalabalığı vardı. İçeride Şef Perkins, Müdürlükten Jim Heekin, Max Siegel, MPD'den çeşitli şef yardımcıları ve Büro'dan SAC yardımcıları ve ATF'den birkaç temsilci bulduk. Jerger beklenti içindeki yüzler denizine baktı ve sanki orada sadece o ve ben varmışız gibi hemen içeri daldı.

Dört sümüklüböceğin her biri uzun bir katlanır masanın üzerinde ayrı ayrı torbalanmıştı. Üçü nispeten iyi durumdaydı; dördüncüsü ise malum nedenlerden ötürü kötü bir şekilde parçalanmıştı.

Jerger hemen, "Bunlar kesinlikle tüfekle atılmış," dedi. "Ama bunlar daha önceki olaylarda olduğu gibi bir M110'dan ateşlenmemiş."

Masadan bir çift maşa aldı ve iyi sümüklü böceklerden birini torbasından çıkardı. Sonra cebinden çıkardığı büyütecini kullanarak tabanına baktı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm, .388," dedi. "Ve şuradaki 'L' damgasını görüyor musun? Bu bana bunun orijinal bir Lapua Magnum olduğunu söylüyor. Özellikle uzun menzilli keskin nişancılık için geliştirildiler."

"Bunlardan herhangi bir silah raporu alabilir misin?" Ona sordum.

Bir omzunu silkti. "Duruma göre değişir. Laboratuarda yiv desenlerine bakacağım ama önceden söylemeliyim ki bu yavruların üzerinde oldukça sert ceketler var. Çizgiler çok az olacaktır."

"Peki ya ilk izlenimler?" diye sordum. "Burada gerçekten zor durumdayız."

Jerger derin bir nefes aldı. Tahmin yürütmeyi sevdiğini sanmıyorum. Onun işi hassasiyetle ilgiliydi.

"Ekipman arızası dışında, M110'dan vazgeçip başka bir şey kullanmanın motivasyonunun ne olacağını bilmiyorum."

Başka bir kanıt torbasını kaldırdı ve ona baktı. "Yani, beni yanlış anlamayın. Bu çok iyi bir cephane, ama uzun menzilli atış açısından 110 bir Rolls-Royce, ve diğer her şey... yani, diğer her şey."

"Yani bunun farklı bir tetikçi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Şef Perkins muhtemelen onu gereğinden fazla yönlendirerek sordu.

"Eğer öyle olmasaydı biraz garip olurdu diyorum, hepsi bu. Tetikçinin motivasyonunu *bilmiyorum*. Silahın kendisine gelince, size bazı olasılıkların diğerlerinden daha olası olduğunu söyleyebilirim."

"Ne gibi?" Ben sordum.

Hemen . "M24, Remington 700, TRG-42, PGM 338.

Bunlar en yaygın uygulamalardan bazıları, en azından askeri açıdan." Sonra yüzünde acımasız bir gülümsemeyle bana doğru baktı. "Bir de Bor var. Hiç duydun mu?"

"mıydım?" Dedim.

"Şart değil," dedi ve bana bakmaya devam etti. "Sadece gerçekten garip bir tesadüf olurdu. Bunun 338'lik versiyonuna Alex Rifle deniyor."

Bölüm 65

KYLE CRAIG, İkinci Cadde'deki evine giderken yol boyunca yüzünde -Max Siegel'ın yüzünde- gülünç bir sırıtış vardı. Kendine engel olamıyordu. Tüm kariyeri boyunca ve tüm enkarnasyonlarında, hiç bu geceki kadar iyi vakit geçirmemişti.

Alex Rifle göndermesini bu kadar çabuk anladığı için Ajan Jerger'e büyük tebrikler!

Belki Büro'nun çekmecesinde hâlâ birkaç keskin bıçak vardı. Bu gizemli küçük ipuçları onun bir özelliği haline gelmişti, ama bunlardan biri keşfedildiğinde gerçekten orada olmak? En hafif tabirle eşsiz bir heyecan. Tam bir patlama.

Ama aynı zamanda sadece bir başlangıçtı. Nehir kıyısındaki bu küçük dram, kimsenin geldiğini göremeyeceği ve indiğinde kimsenin Alex'ten daha fazla hissedemeyeceği bir-iki yumruğun "bir "iydi.

Kendini hazırla, dostum. Yolda!

Kyle ön kapıyı kapatırken saatini kontrol etti. Saat daha on iki buçuktu ve güneşin doğmasına daha saatler vardı. Yapması gerekenler için hâlâ bolca zamanı vardı.

Bölüm 66

HER ŞEYDEN ÖNCE, bodrum kapısının kilidini açtı ve kendini dar merdivenlerden evin altındaki kül blok duvarlı atölyeye bıraktı. Burası tam olarak babasının ceviz panelli, on iki metrelik şömineli ve döner merdivenli çalışma odası değildi ama iş görüyordu ve aynı derecede işe yarayacaktı. Arkadaki büyük bir bölme kapısı geçen gün yeni bir derin dondurucu getirmesine izin vermişti ve şimdi ona gitti.

Ajan Patel içeride huzur içinde uyuyordu. temelde kendisi gibi görünüyordu ama oldukça kaskatı kesilmişti. Kız hayattayken de hemen hemen aynı şekildehydi.

"Manzara değişikliğine hazır mısın, canım?"

Onu kaldırdı ve diğer işleriyle uğraşırken gevşemesi için dört milimetrelik bir boyacı plastiğinin üzerine koydu. Bu ona çok sevgili olmayan ama çoktan ölmüş olan annesi Miriam'ı hatırlattı; sabahları donmuş bir tepsi domuz pirzolasını ya da bifteği tezgâhın üzerine bırakırdı, böylece o gece akşam yemeği için pişirmeye hazır olurdu. Yaşlı kızın ona hiç faydalı bir şey öğretmediğini söyleyemezdi.

Sonra, duvarları ele aldı. Cross'un hareketlerinin birkaç gün boyunca daha fazla sonucu olan düzinelerce yeni fotoğraf eskilerinin yanına bantlanmıştı. Şimdiye kadarki sürecin en teşvik edici kısmı değildi ama kesinlikle karşılığını almıştı.

İşte Alex Cross ve John Sampson, Franklin Meydanı'ndaki o harika çarpık yeni davanın olay yerinde çalışıyorlardı.

Alex ve oğlu Ali ile anne Christine de masaya kendi Sturm und Drang'ını getirmiş gibi görünüyordu.

Washington'a geldiğinden beri topladığı her resim, her harita, her kupür şimdi yere düşüyordu. Artık hiçbirine gerek yoktu. Hepsini hafızasına kaydetmişti. Üstelik şimdi ayrıntıları kafasından atıp gerçekten uçmaya başlamanın tam zamanıydı!

Kyle bir zamanlar bu işin en ince ayrıntısına kadar planlanmış olmasını isteyeceğini -hayır, *buna ihtiyacı olduğunu*- biliyordu. Ama artık bu doğru değildi. Şimdi seçenekleri havada öylece asılı duruyordu, koparılmayı bekleyen bir sürü meyve gibi.

Belki de son hikaye şöyle bir şeydi: Alex banyoda yerde uyanır, bıçak hâlâ elindedir. Ayağa kalkar, kafası karışmıştır ve

yatak odasına girdiğinde Bree'yi yataklarında bağırsakları çıkarılmış halde bulur. Çocukları kontrol etmek için koştığında, yine aynı şeyle karşılaşır. Büyükanneyi de. Alex hiçbir şey hatırlayamaz, o gece eve nasıl geldiğini bile. Bir ya da iki yıl ileri sarın ve maksimum güvenli hapishane olan eşsiz cehennem hakkında her şeyi öğreniyor, duvarlar her gün biraz daha etrafını sararken kendi masumiyetinde iltihaplanıyor.

Ya da .

Belki de Alex'in işini kesin olarak bitirecekti. Eski moda işkence ve cinayet, Cross'un ölümünü gerçekten izlemekten bahsetmiyorum bile, önemli bir çekiciliğe sahipti.

Bu arada, nihai seçeneğe karar vermek için belirli bir acelesi yoktu. Şimdilik tek işi Max Siegel'in havasını solumak, olasılıklara açık olmak ve önünde duran şeye odaklanmaktı.

Ve şu anda o kişi Ajan Patel'di.

Onu kontrol etmek için geri döndüğünde, kızın kenarları yumuşamaya başlamıştı. Her şey iyi ve . Herhangi bir koku yaymaya başladığında, ondan kurtulmuş olacaktı.

"Eğlenceliydi, ev arkadaşım," dedi ve eğilip dudaklarından iffetli bir veda öpücüğü verdi. Sonra da giden misafirini standart beyaz bir ceset torbasına koydu ve taşınması için fermuarını çekti.

Bölüm 67

BAŞKA BİR ERKEN SABAH ve Sampson'dan başka bir telefon. Bu sefer yataktan bile çıkmamıştım. "Dinle şekerim, park yolunda berbat bir gece geçirdiğini biliyorum ama bilmek istersin diye düşündüm. Bu numara davasında bir ceset daha bulduk."

"Harika zamanlama," dedim, Bree'nin kolu göğsümde sallanırken hâlâ sırt üstü yatıyordum.

"Sanırım kimse bu konudaki notlarımı almıyor. Dinle, izin alman gerekiyorsa bunu ben halledebilirim."

"?" Ona sordum.

"Union İstasyonu'nun arkasındaki otobüs terminali. Cidden, akşamdan kalmanın kötü yarısı gibi konuşuyorsun Alex. Neden olduğun yerde kalıp aradığımı unutmuyorsun?"

"Hayır," dedim. Her parçam o yatağa bağlı kalmak istiyordu ama bir suç mahallinde sadece bir ilk atış hakkınız vardır. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Ayağa kalkıp ayaklarımı yere doğru sallarken Bree kolumu tuttu. "Tanrım, Alex, bu 'erken' kelimesinin tanımı gibi bir şey. Şimdi neler oluyor?"

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedim ve onu güzelce öpecek kadar geriye eğildim.

Sabah. "Bu arada, seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Öyle mi? Bu neyi değiştirecek ki?"

"Olmayacak," dedim. "."

Gülümsedi ve yarı karanlıkta bile bunu görmek çok güzeldi. Tanıdığım hiçbir kadın sabahları onun kadar güzel görünemez. Ya da bu kadar seksi.

Bitiremeyeceğim bir şeye başlamadan önce tekrar hızlıca kalkmam gerekiyordu.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu, biraz halsizdi ama şimdi bir dirseğinin üzerindeydi.

"Teşekkürler, hayır. Ben . Ama çocukları okula götürebilirsen-" "Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Gitmeden önce birkaç hızlı, ağza alınmayacak hareket?"

"Yağmur kontrolü," dedi. "Sampson bekliyor. Şimdi ikimiz de pişman olmayacağımız bir şey yapmadan önce git."

Birkaç dakika sonra gitmiştim ve arka bahçedeki güvenlik görevlileri beni kapıdan çıkarken görünce el sallamak zorunda kaldılar. Sürüklenerek yanlarından geçip ters yönde ilerlememin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti.

"Hey, çocuklar. Regina yeni kalkıyor," dedim. "Kahve birazdan hazır olur."

"Ya bisküviler?" diye sordu biri.

"Bundan hiç şüphem yok," dedim ve güldüm.

Bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı. Çılgın saatleri ben de biliyordum ama anneannem daha mutfağını hazırlamadan evden çıkmak? "Erken "in tanımı budur.

Bölüm 68

Ben oraya vardığımda sabah erken kalkan otobüslerin tamamı Union İstasyonu'nun dışındaki caddede sıralanmıştı.

Sampson arka terminali çoktan kapatmıştı ve her yerde turuncu yelekli trafik polisleri vardı, insanlara gitmeleri gereken yeri gösteriyorlardı. Devasa bir baş ağrısı daha ama en azından benimki değildi.

Arkadan dolandım ve cadde seviyesinden otoparkın kavernöz ana güvertesine doğru yürüdüm. Sampson iki elinde büyük birer kahve ile beni bekliyordu.

"Bundan nefret ediyorum şekerim. Hem de nefret ediyorum," dedi ve sabah yakıtımı uzattı.

Arka tarafa doğru yürüdük, orada H Sokağı tarafındaki duvara yaslanmış bir sıra büyük kahverengi çöp bidonu görebiliyordum. Sadece bir tanesi açık duruyordu.

"Bu sefer çıplak," dedi Sampson. "Ve sırtının her yerinde numaralar var. . Ayrıca dövülerek öldürülmek yerine bıçaklanmış gibi görünüyor. Sonuç olarak, gerçekten iğrenç bir sahne."

"," dedim. "Hadi yapalım şunu. Bakalım elimizde ne ." Eldivenlerimi giydim ve hasarı incelemek için adım attım.

İçerideki çöplerin -çoğunlukla terminalden gelen çöp torbalarının- üzerinde yüzüstü yatıyordu. Sayılar omurgasının her iki yanında iki paralel sıra halinde derisine kazınmıştı. Yine de bu bir denklem değildi. Bu başka bir şeydi.

N38°55'46.1598"

W94°40'3.5256"

"Bunlar GPS koordinatları mı?" Dedim.

Sampson, "Eğer , nereye işaret ettiklerini merak ediyorum," dedi. "Bu adam evrim geçiriyor, Alex."

"Cesedi taşıyan var mı?"

"ME hala . Neyin bilmiyorum ama daha fazla beklememiz gerektiğini düşünmüyorum."

"Katılıyorum. Güne başlamak için ne güzel bir yol. Bana yardım et."

İkimiz de derin bir nefes aldık ve çöp konteynerine tırmandık. Olay yerini korumak bir yana, ayaklarımızın altında kayan torbalarla manevra yapmak bile zordu. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde kurbanı kavradık ve nazıkçe ters çevirdik.

Orada gördüğüm şey beni tekrar kıcımlın üstüne düşürdü. Çöp konteynerinin kenarına doğru eğildim ve uzun zamandır ilk kez neredeyse midemdekileri kaybediyordum.

Sampson hemen yanımdaydı. "Alex, iyi misin? Neler oluyor?" Metal tadı ağzımı doldurdu; adrenalinin etkisiyle başım dönüyordu, çok kötü bir şekilde gafil avlanmaktan.

"O bir ajan, John. Büro'da. Onu hatırlıyor musun? DCAK davasını? Ben Anjali Patel."

Bölüm 69

ZAVALLI ANJALI.

Ve lanet olsun! Bu nasıl oldu? Nasıl olabilir?

Bir cinayetin, özellikle de bu kadar vahşi bir cinayetin kurbanını tanımanın kaçınılmaz bir yanı vardır. İstenmeyen sorular yüzeye devam ediyordu: Bunun olacağını tahmin etmiş miydi? Çok acı çekti mi? Onun için çabuk mu bitti?

Kendime herhangi bir hassas bıçak çalışmasının ölümünden sonra yapılmış olacağını hatırlatmaya çalıştım ama bu düşünce şu anda içimi rahatlatmıyordu. Ayrıca, Patel için yapabileceğim en iyi şey işime ve bu berbat koşullar altında mümkün olduğunca objektif bir şekilde olay yerine odaklanmaktı.

Hemen adli tabibin ofisini aradım. Porter Henning'in bu işe atandığından emin olmak ve neden bu kadar geciktiklerini öğrenmek istiyordum. Şimdiye kadar burada olmalıydılar. Kahretsin, ben .

Sampson, Anjali'nin sırtında bulduğumuz numaraları not aldı ve kısa vadede onlar hakkında ne bulabileceğine bakmak için BlackBerry'sine .

Eisenhower Otoyolu'nda trafiğe takılan Porter'la konuştuğum sırada John bir şey görmem için bana el sallıyordu.

"Bilmiyorum Alex. Bu oldukça rastgele." Çıkardığı haritayı bana göstermek için ekranı çevirdi.

"Overland Park, Kansas'ta bir adres. Bu şey gittikçe garipleşiyor. Belki de bir çeşit matematik formülüdür."

"Adresi tersten aramaya ne dersiniz?" Ben sordum.

"çalışıyorum." Yine de erkek pençeleri ve o küçük klavyeyle yavaş ilerliyordu. İşte bu yüzden Sampson neredeyse hiç kimseye mesaj atmıyor.

"İşte başlıyoruz, . Bu bir restoran," dedi. "KC Masterpiece Barbecue and Grill?"

Sampson sanki bu doğru olamazmış gibi başını sallıyordu ama bu isim bana soğuk su gibi . Yüzüme de yansımış olmalıydı çünkü Sampson elini gözlerimin önünde salladı.

"Alex? Nereye gittin?"

Kendi ellerim yumruk haline gelmişti. Bir şeye vurmak istiyordum. Hem de çok kötü. "Elbette," dedim. "Orospu çocuğu tam olarak böyle çalışıyor."

"Kim nasıl çalışıyor?" John söyledi. "Nesin sen-?"

Ama sonra anladı.

"Oh Tanrım."

Şimdi her şey anlam kazanmıştı, hem de olabilecek en kötü şekilde. *Alex Rifle* vardı.

Bir önceki geceden referans ve şimdi de *bu-KC Masterpiece*.

Kyle Craig'in başyapıtı.

Bunu daha önce de yapmıştı, suç mahallerine işaretler bırakırdı, her zaman övgüyü hak ettiği yere getirmeyi amaçlardı. Bu cinayetlerin ikisi de benim açık davalarımın gönderme yapıyordu - Tambour'a yapılan keskin nişancı tarzı saldırı ve Anjali Patel'in derisine acımasızca kazınan numaralar.

Belli ki Kyle ikisini de öldürmüş. Ya da bunu onun için birine yaptırmış.

Sonra korkunç bir artçı şokla başka bir şey hatırladım:

Bronson "Pop-Pop" James, genç müvekkilim. Cross Country Liquors adında bir dükkanı soymaya çalışırken vurulmuştu. Tabii ya. Neden şimdiye kadar bu gerçeğe geri dönmedim?

Hepsi bir araya geldi - omuzlarıma bir ton tuğla daha düştü. Kyle etrafımda dönüyor, yaklaşıyor ve bu olabildiğince fazla tahribat yapıyordu. Bu sadece kör bir vahşet de değildi. Bundan çok daha özeldi ve yanılmıyorsam çok daha kişiseldi.

Bu onu ilk yakaladığımda verdiğim cezanın parçasıydı.

Bölüm 70

BİR TELEFON GÖRÜŞMESİNDE, evin yirmi dört saatlik ek güvenlik koruması için Rakeem Powell ile yeniden anlaştım. kredi alırdım; şu anda maliyet beni ilgilendirmiyordu. Kyle'ın son oyununun ne olduğundan emin değildim ama bana tekrar saldırmasını beklemeyecektim.

Günün çoğunu Hoover Binası'nda geçirdim. Anjali'nin ani ölümüyle birlikte, bir hava trafik kontrol kulesi gibi uğuldayan SIOC dışında, orada bir cenaze töreni gibiydi.

Büro müdürü Ron Burns, özel operasyon odasını bize tahsis etti ve Kyle Craig için insan avı tüm hızıyla devam ediyordu. Bu sadece benim için kişisel değildi. Craig zaten Büro'nun yüz yıllık tarihindeki en büyük iç skandaldı. Ve şimdi belki de FBI'dan intikam almak için bir ajanı daha öldürmüştü.

Operasyon merkezinin çift at nalı şeklindeki masalarındaki tüm koltuklar doluydu.

Odanın başındaki beş ana ekranda dönüşümlü olarak Kyle'ın resimleri ve eski videoları, ayrıca bilinen kurbanları, bağlantıları ve geçmiş hareketleri için elektronik işaretler içeren ulusal ve dünya haritaları gösteriliyordu.

Bütün gün Denver, New York, Chicago, Paris - Kyle'ın ADX Florence'dan kaçışından bu yana yaşadığı bilinen her yerle iletişim halindeydik. Ve ülkedeki tüm saha ofisleri alarma geçirildi.

Yine , tüm bu hareketlilik içinde, kimsenin Kyle'ın nerede olduğuna dair bir fikri olmadığı gerçeğini kabul etmek zorundaydık.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum Alex," dedi Burns, volta atarak. Maraton gibi geçen bir konferans görüşmesinden sonra telefonu yeni kapatmıştık.

"Elimizde işe yarar bir şey yok, Kyle'ın Tambour'u ya da Patel'i öldürdüğüne, hatta Washington'da olduğuna dair fiziksel bir kanıt yok. Bu arada kanıt olarak gösterdiğiniz Beretta'da da bir şey yok."

Bahsettiği Beretta, Bronson James'in silahlı soygun girişiminde kullandığı silahtı. Asıl fikrim Pop-Pop'un silahı sokaktan bir çete üyesinden aldığı yönündeydi ama Kyle Craig de o silahı onun eline kolayca vermiş olabilirdi. Kyle'ın Beretta'ları tercih ettiğini biliyordum, o da benim bildiğimi biliyordu.

"Ben kanıtım," dedim. "Beni telefonla aradı. Tehditler savurdu. Adam bana kafayı takmış Ron. Ona göre, onu yenen tek kişi benim ve Kyle Craig'in de rekabetçi bir yapısı var."

"Peki ya şu müritleri? Sadece tartışmak için." Burns

Hem benimle hem de o konuşurken not alan ve dizüstü bilgisayarlarına vuran bir düzine başka ajanla konuşuyordu. "Adamın takipçileri var, görünüşe göre bazıları onun emriyle ölmeye hazır. Bu daha önce de oldu. Bu saldırılar için onlardan birini görevlendirmedini nereden bileceğiz?"

"Çünkü vuruşlar bana yönelikti," dedim yavaşça. "Bu, Kyle'ın kendi yapmak isteyeceği kısım."

"Öyle bile olsa"-Burns volta atmayı bıraktı ve oturdu-"burada konudan uzaklaşıyoruz. Craig bu cinayetleri işlese de işlemese de elimiz hemen hemen aynı. Suç mahallerini araştırmaya devam ediyoruz. Radarımızın açık olduğundan ve adamlarımızın bir sonraki saldırısında olabildiğince hazır olduklarından emin oluyoruz."

"Bu yeterince iyi değil. Lanet olsun!" Dedim ve notlarımı masadan arakladım, yanlarına birkaç kişinin kâğıdını da aldım. Hemen pişman oldum. "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim."

Burns kâğıtları topladığım yere doğru eğildi ve elini uzattı. Beni ayağa kaldırdı. "Biraz nefes al. Git biraz yemek ye. Şu anda yapacak başka bir şey yok."

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, haklıydı. Çok yorgundum ve biraz da ve kesinlikle bir süreliğine eve gitmem gerekiyordu. Eşyalarımı topladıktan sonra dışarı çıktım.

Asansörde beklerken telefonumun o gün bilmem kaçınıcı kez titrediğini hissettimMPD'den, Sampson'dan, Bree'den, Nana'dan sürekli bir arama akışı vardı.

Ama bu sefer kimliğe baktığımda sadece "A. Arkadaş" yazıyordu.

"Alex Cross," diye cevap verdim ve çoktan operasyon merkezine geri dönüyordum.

"Merhaba Alex," dedi Kyle Craig. "Şu anda gerçekten de olayların tam ortasındayız, değil mi?"

Bölüm 71

Kyle, "ARADIĞIM TELEFON şifreli, bu yüzden hiçbir şey denemeye zahmet etmeyin," diye devam etti. "Şimdi, eğer zamanlamayı doğru yaptıysam, tam canavarın göbeğindesin. Bu doğru mu? Sakın beni hoparlöre alma yoksa telefonu kapatırım."

Konferans odasına girdim ve bir şeyler olduğunu anlamaları için elimi kolumu sallayarak deli gibi bağırdım. Yapabilecekleri pek bir şey olmamasına rağmen ajanlar telaşlanmaya başladı. Kyle'ın şifreli telefon konusunda doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu.

Birisi bana bir defter ve kalem uzattı ve Burns kulağını hücreye yaklaştırarak oturdu, ta ki bir asistan elinde bir dizüstü bilgisayarla koşup gelene kadar. Yönetmenin yerini aldı ve duyabildiği kadarını yazıya dökmeye başladı.

"Anjali Patel ve Nelson Tambour'u öldürdün, değil mi Kyle?"

"Korkarım öldürdüm."

"Peki ya Bronson James?" Dedim. "Onu da mı sen yaptın?" "Olağanüstü küçük bir çocuktı, değil mi? Son baktığımda sadece sebze çorbası içiyordu."

Kyle'la bir önceki sefer yaptığım en büyük hata, insan avı sırasında kendimi kaybetmek olmuştu. Bunun bir daha olmasına izin vermemeye kararlıydım ama kalbim hayatımda hiç kimseye karşı hissetmediğim kadar nefretle çarpıyordu.

"Burada yarattığınız yıkımı görüyor musunuz?" diye devam etti. "Siz var olmasaydınız bu insanlar ne kadar daha iyi durumda olurdu?"

"Gördüğüm şey bana karşı saplantısı olan bir adam" dedim ona.

"Doğru değil," dedi. "Bence büyüleyicisin, özellikle de bir zenci için. Öyle olmasaydın şimdiye ölmüş olurdun ve Tambour, Patel ve küçük Bronson James yarın kahvaltıda ne yiyeceklerini merak ediyor olurlardı. Bu büyük bir iltifat, gerçekten. Çok az insan benim zamanıma değer."

Sesi neredeyse... şakacı mıydı? Özellikle iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Öldürmek ona bunu yapıyor gibiydi. Kyle kendisi hakkında konuşmayı da severdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Dedim ki.

"İlginç. Genelde izin istemezsin. Devam et, Alex." "Tambour ve Patel'i nasıl öldürdüğünüzü merak ediyorum. Senin yaptığın gibi değil. birini taklit etmek-"

"Hayır," dedi hemen. "Genelde tam , değil mi?" "Ama burada yaptığın tam olarak buydu. İki kez."

"Peki senin sorunun ne Alex?"

"Onlarla temasa geçtin mi?" Ben sordum. "Orijinal katiller. Onlar *senin* mi, Kyle?"

Bir an için düşündü, belki de bunu biraz yavaşlatmaya çalışıyordu. Ya da belki bir yalan uyduruyordu?

"Ben yapmadım ve onlar da ," dedi sonra. "Bu Patriot karakteri benim için biraz sıradan. Ama sayılarla dolu olan diğeri? Çok daha ilginç. İtiraf etmeliyim ki, o adamla küçük bir baş başa görüşmeye hayır demezdim."

"Yani ikisinin de kim olduğunu bilmiyorsun," dedim.

Uzun bir duraklama daha oldu. Sonra Kyle'dan hiç duymadığım kadar içten bir şekilde güldü.

"Alex Cross, *benden tavsiye mi istiyorsun?*"

"Eskiden iyi bir ajandın," dedim. "Hatırlıyor musun? Bana danışmanlık yapardın."

"Tabii ki. Hayatımın en kötü ikinci yıllarıydı. İlki Floransa'daki Supermax denen yerde geçirdiğim zamandı - ki bunun için sana teşekkür borçluyum." Durdu ve uzun, yavaş bir nefes daha aldığını duydum. "Bu da bizi dönüp dolaşıp aynı noktaya getiriyor, değil mi?"

"Evet, ," dedim. "Tüm hayatın bana bunun karşılığını ödemek üzerine kurulu gibi görünüyor."

"Bu çizgide bir şey."

"Peki neden etrafta koşuşturup oyun oynuyorsun, Kyle? Neyi bekliyorsun?"

"Doğru ilham, sanırım," dedi hiç ironi yapmadan. "Yaratıcılığın ve hayal gücünün güzelliği de bu. Gelen şeye açık kalmak. Sanatçı ne kadar tecrübeliyse, o anda yanıt verme konusunda o kadar yeteneklidir."

"Demek artık bir sanatçısın?"

"Sanırım hep öyleydim," dedi bana. "Sadece daha iyi olmaya , hepsi bu. En iyi dönemimdeyken bırakmak aptallık olur. Ama sana bir şey söyleyeceğim dostum."

"O da ne?" Dedim.

"Son geldiğinde -güven bana- ikimiz de bunu bileceğiz."

Dördüncü Kitap

NIHAI HEDEF, NIHAI STRATEJILER

Bölüm 72

O sabah eski beyaz Suburban'ıyla DC'den ayrılırken Denny yan aynadan egzozdan çıkan buhar izlerini görmüştü ama bunun üzerinde fazla düşünmedi. Bu kadar eski bir araçla, her mekanik aksaklık için canını sıkamazdı.

Şimdi, evden üç buçuk saat uzakta, hıçkırık daha çok bir ölüm çingırağına dönüşmüştü. Motordan tanıdık kuru bir tangırtı geliyordu.

Otoyolun kenarına çektiklerinde Mitch, son mola yerlerinde raftan aldığı *Penthouse*'dan başını kaldırıp baktı. " oluyor, Denny? Kulağa doğru gelmiyor."

"Kafa sesini duymuyor musun?" Denny söyledi. Mitch'in hayatının geri kalanı hakkında ne kadar silik olduğu düşünüldüğünde, elinde bir tüfekte bu kadar gözlemci olabilmesi şaşırtıcıydı.

Kaputun altına hızlı bir kontrol Denny'ye zaten bildiği şeyi söyledi, ama Mitch'e bu konuda daha fazla bir şey söylemek için otoyola geri dönene kadar bekledi.

"Sakın korkma dostum, ama eski sihirli otobüs DC'ye geri dönemeyecek. Sanırım onu atmak zorunda kalacağız."

Mitch'in yüzü küçük bir çocuğunki gibi aydınlandı. "Nerede yapabileceğimizi biliyorum!" dedi. "Eskiden hep buralarda ava çıkardım. Burası mükemmel bir yer, Denny. Kimse oraya geri dönmez."

Denny, "Bence arabayı havaalanında uzun süreli park yerine koyalım ve yürüyüp gidelim," dedi. "Kimse geri dönmeyeceğimizi anlayıncaya kadar..."

Ama Mitch bunu kabul etmedi.

", Denny. *Lütfen?*" Şimdi koltukta yan oturuyor ve küçük bir serseri gibi Denny'nin kolunu çekiyordu. "Hadi... şu şeyi boğalım, dostum. Ondan sonsuza dek kurtulalım."

Denny'nin şaşırmaması gerekirdi. Mitch son yolculukta trafikte durduklarından beri Suburban konusunda giderek daha paranoyak olmaya başlamıştı. Her şey çok çabuk eskiyordu.

Denny aynı zamanda bunun Mitch'i sakinleştirmek için bir şans olabileceğini de fark etti. Oğlunun odaklanmasına ihtiyacı vardı ve bu uzun vadede çok değerli olabilirdi.

"Evet, " dedi Denny sonunda. "Bunların çoğunu . Bu

öp zaten. kalanları paketleyebiliriz. Sonra da kendine saygısı olan her Amerikan vatanseverinin yapacağını yaparız."

Mitch ona sırtıyordu, kulaktan kulağı. "Ne dedin Denny?"

"Değış tokuş, adamım. Daha önce hiç bir araca düz kontak yaptın mı?"

Bölüm 73

İŞLERİ BİTTİĞİNDE, bir Mobil tuvaletinde ellerini yıkamak için durdular ve marketin dışındaki kovadan bir külâh lale çaldılar. Denny onların da kravat takmalarını isterdi ama saat geç olmuştu.

Aslında, Brick Township'teki Central Boulevard'da bulunan küçük, derli toplu pelerinli eve geldiklerinde hava kararmıştı. Burası sakin bir sokaktı, her iki taraftan da büyük ağaçlar ortada buluşuyordu ve esen rüzgârda okyanusun tuz kokusunu alabiliyordunuz.

"Burada mı büyüdün?" Denny etrafına bakınarak, "Burada mı büyüdün?" dedi. "Dostum, neden ayrılmak istedin ki?"

Mitch omuz silkti. "Bilmiyorum Denny. Sadece yaptım."

Ön kapıya vardıklarında Denny verandadaki ampulü söktü ve zili çaldı. Orta yaşlı bir kadın cevap vermeye geldi. Mitch'le aynı boyda ve yuvarlak yüzlüydü ve kim olduğunu görmek için gözlerini kısarak karanlığa baktı.

"Bu... Mitchell mı?"

"Selam anne."

Bulaşık havlusu elinden düştü. "Mitchell!" Bir saniye sonra onu içeri çekiyor ve sarkık sosis kollarını ona doluyordu. "Tanrım, Tanrım, oğlumu ziyaret için eve getirdin ve *sana teşekkür* ediyorum!"

"Kes şunu anne." Mitch öpücüklerin altında kıvrandı, ama kendini ayırırken , laleler elinde yarı ezilmişti. "Bu Denny," diye duyurdu.

"Memnun oldum hanımefendi," dedi Denny. " aniden geldiğim için gerçekten özür dilerim. Önce aramalıydık. Biliyorum, ."

Bernice Talley bunu havadaki sinekler gibi elinin tersiyle itti. "Aklından bile geçirme. İçeri gel, içeri gel."

Kapıyı kapatmak için Denny'nin yanından geçerken, gözleri kaldırıma park etmiş Lexus ES'ye takıldı.

Yine de tek söylediği "Bahse girerim açsınızdır çocuklar"

oldu. Mitch, "Evet," diye cevap verdi.

"Mitch her zaman açtır," dedi Denny ve Bernice bunun doğru olduğunu biliyormuş gibi güldü. Yürürken sağ kalçası fena halde inip kalkıyordu ama koridordaki kapı koluna asılı bastonun yanından topallayarak geçti.

"Mitchell, arkadaşına içecek bir şeyler ikram et. Buzdolabından ne bakacağım."

Oturma odasından geçerlerken Denny geride durdu. Buradaki mobilyaların hepsi birbirine uyuyordu ama eski şeylerdi. "Bütçesi kısıtlı büyükanne" eşyaları. Burası, babasının süpürgelerini, bıçaklarını ya da o zamanlar viski şişelerinin parasını ödeyen her neyse onu satmaya çalıştığını hayal edebileceği türden bir yerdi. Yine de bu işte çok iyi olamazdı. Orosu çocuğu Old Crow'dan daha iyi bir şey içmemiştir.

Yan masada Bayan Talley'in mükemmel bir yay şeklinde düzenlenmiş üç altın çerçeveli resmi vardı. Biri gözlerini Tanrı'ya kaldırmış İsa'nın resmiydi. Biri Mitch'in takım elbise ve kravat içinde genç ve şapşal haliydi. Üçüncüsü ise göğsünde düzgün bir kurdele gösterisi olan, tam üniformalı orta yaşlı siyah bir adamın askeri portresiydi.

Denny mutfağa girdi, Mitch önünde birkaç açık Heineken'le eski formika masada otururken Bayan Talley meşguldü.

"Hey, şuradaki resimdeki Bay Talley mi?" diye sordu.

Yaşlı kadın kısa bir süre durdu. Elini kalçasının yarısına kadar götürdükten sonra uzanıp buzdolabını açtı.

"Bay Talley'i iki yıl önce kaybettik," dedi etrafına bakmadan. "Ruhu şad olsun."

"Bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm," dedi Denny ona. "Demek burada tek başınasın, ha?" Saçmaladığının farkındaydı ama yapacak bir şey yoktu.

Bunu endişe olarak algıladı. "Oh, ben iyiyim. Çimleri biçen ve karları küreyen bir çocuk var ve taşınması gereken ağır bir şeyim olduğunda komşum Samuel geliyor."

"Konuyu açtığım için özür dilerim Bayan Talley. Niyetim-" "Hayır, hayır."

Daha fazla görünmez sineği el sallayarak uzaklaştırdı. "Her şey mükemmel Doğru. O iyi bir adamdı."

Denny, "Arkasında iyi bir evlat bırakan iyi bir adam," diye ekledi.

Bayan Talley'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin," dedi ve bir torba soğanla buzdolabından tezgâha geçerken Mitch'in geniş omzunda bir el .

Denny, masanın altında Mitch'in dizinin fırtına gibi zıplamaya başladığını görebiliyordu.

Bölüm 74

HABER VERMEDEN BİLE Bernice Talley hızlı bir New England usulü ıstırıdye orbası, biraz güzel ekmek, bir salata ve tereyağından ekşi kremaya ve Kanada pastırmasına her şeyiyle mikrodalgada birkaç patates başarmıştı. Denny'nin bütün bu karmaşaya başladığından beri yediğı en iyi akşam yemeğıydi, sığınaklarda ve artık kurtulduğuna memnun olduğı o kahrolası Suburban'da yaşıyordu. Bayan Talley onun adını hiç duymadığı insanlar hakkında gevezelik ederken, o memnuniyetle karnını doyurdu. Mitch çoğunlukla dinledi.

Sonunda, Edy's'in çikolata soslu Fransız Vanilyası'ndan birkaç saniye sonra Denny geriye doğru itildi ve kollarını ve bacaklarını uzattı.

"Hanımefendi, bu muhteşemdi," dedi.

Bayan Talley'nin yüzü güldü. "Waffle'larımı deneyene kadar bekle," dedi ona. "Bu gece kalmayacağız anne," dedi Mitch, dondurmasına daha çok gömölerek ondan daha fazla.

Hemen kadının yüzü düştü. "Ne demek istiyorsunuz? Gece dokuz buçukta nereye gideceksin?"

"New York'taki bir konferanstan yeni dönüyoruz," diye çabucak araya girdi Denny. "Mitch uğramanın iyi olacağını düşündü ama yarın sabah Cleveland'a dönmemiz gerekiyor. İşe gitmek için bütün gece araba kullanacağız."

"Anlıyorum," dedi sessizce, ama sesindeki kalp kırıklığını fark zordu. "Bak ne diyeceğim" -Denny ayağı kalktı ve bulaşıkları toplamaya başladı- "neden Siz ikiniz gidip oturma odasında konuşsanız? Ben burayı temizleyeceğim."

"Hayır, hayır," diye söze başladı ama adam sonunda onu odadan dışarı çıkardı.

O gittiğinde, kadının sarı Playtex eldivenlerini giydi ve tüm bulaşıkları eliyle yıkadı. Lavaboyu, tezgahı, masayı, buzdolabını ve içtiğı iki şişe birayı sildi. Sonra eldivenleri cebine koydu.

Yarım saat sonra Mitch'le birlikte ön kapıdan aşağı . "İyi bir kadın, tatlı bir kadın, harika bir aşçı," dedi Denny. "Kalamadığımız için üzgünüm artık."

"değil," dedi Mitch ona. "Washington'da yapacak işlerimiz var."

Denny bunun üzerine ona yumruk attı. Mitch yeniden odaklanmaya başlamış, eski haline dönmüş gibiydi.

Kaldırırma vardıklarında Denny kısa bir süre durdu ve parmaklarını şıklattı.

"Bekle. Cüzdanımı tezgahın üzerinde unutmuşum. Hemen döneceğim." Mitch, "Ben alırım," dedi ama Denny durdurmak için elini uzattı.

"Kötü fikir, Mitchie. Az annenin yüzünü gördün. Onu tekrar ağlatmak istemezsin, değil mi?"

"Sanırım değil," dedi Mitch.

"Tabii ki . şimdi arabada otur ve içeri girme. Siz farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Bölüm 75

Tüm masa başı zamanım da dahil olmak üzere evde geçirebildiğim kadar çok saat geçiriyordum. Kyle Craig, Patriot keskin nişancıları ve bu yeni rakamlı cinayetler derken, tavan arasındaki ofisim hiç olmadığı kadar dava materyalleriyle dolmuştu. Bu da çok sayıda suç mahalli fotoğrafı anlamına geliyordu, bu yüzden çocuklara babalarının ofisinin şimdilik yasak bölge olduğunu söyledim, bu da o öğleden sonra Jannie'den aldığım nedenini açıklıyordu.

"Merhaba Alex, ben Sürgün Janelle, ikinci katın uzak arıyorum."

Kızım her zaman "akıllı" sını yapan biri olmuştur. Ben sadece ayak uydurmaya çalışıyorum. "Selam sana, Janelle. Mahrem bölgelerde işler nasıl gidiyor?"

"Bir ziyaretçinin var baba," dedi, işine dönerek. "Ön kapıda Bay Siegel adında bir adam var. Kendisi bir FBI ajanı."

İlk başta yanlış duyduğumu düşündüm. Max Siegel'in evimde ne işi olabilirdi? Son karşılaşmamız şimdiye kadarki en kötü karşılaşmaydı.

"Baba?"

"Hemen geliyorum," dedim.

İkinci kata çıktığımda Janelle hâlâ orada bekliyordu. Merdivenlerden inerken peşimden geldi ama ona içeride kalmasını söyledim.

Sonra çıkarken ön kapıyı arkamdan kapattım.

Siegel ön merdivenlerdeydi, kot pantolonu ve siyah motosiklet ceketiyle Brooklynli gibi görünüyordu. Ayrıca bir elinde siyah bir kask, diğerinde ise kahverengi bir kâğıt torba vardı.

Güvenlik elemanlarımızdan biri olan David Brandabur, Max ile kapı arasında, merdiven sahanlığında yerini almıştı.

"Sorun değil David," dedim. "Onu tanıyorum."

İkimiz de konuşmadan önce David'in arabasına dönmesini bekledik. "Burada ne yapıyorsun, Max?" Ben sordum.

Siegel bir adım daha atıp çantayı bana uzatacak kadar yaklaştı. Yüzünde bir şeylerin değiştiğini hemen anladım.

"Neyi sevdiğinden emin değildim," dedi.

Johnnie Walker Black'in beşte birini çıkardım. Sanırım bir tür barış teklifi, ama Siegel söz konusu olduğunda ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.

Omuz silkti. ", biliyorum. Ajan Şizo, değil mi?" "Onun gibi bir şey," dedim ona.

"Dinle Alex, nasıl biriyle çalışmak istediğimin farkındayım. Bütün bu saçmalıkları

Kişisel olarak. Yapmamalıyım ama yapıyorum. Çok tutkuluyum. Belki de işimde iyi olmamı sağlayan şeylerden biri de bu, ama bazen gerçek bir pislik de olabiliyorum."

"Bazen mi?" demek istedim ama sadece Siegel'ın bana anlatacaklarını dinledim.

"Her neyse," diye devam etti, "bugünlerde çok yoğun olduğunuzu bildiğimi söylemek için uğradım, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Büro'da herhangi bir şey ya da sadece evde güvenlik desteği
-"Biri geceyi geçirsin ya da her neyse."

Boş yüzüme baktı ve sonunda gülümsedi. "Gerçekten. Numara yok. Saçmalık yok."

Siegel'a inanmak istedim. Bu kesinlikle işleri kolaylaştırırdı. Ama içgüdülerim hâlâ ona güvenmememi söylüyordu. Sırf barış teklifiyle geldi bunu üzerimden atamazdım.

Sonra kapı açıldı ve birden Bree orada belirdi. "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Siegel kıkırdadı. "Sanırım ünüm benden önce geliyor."

Bree, "Aslında içerideki merdivenlerde oturan genç bir haber servisimiz var," dedi. Her zamanki barışçı tavrıyla elini uzattı. "Ben Bree Stone."

"Dedektif Stone," dedi. "Elbette. sevindim. Ben Max Siegel, Alex'in Büro'daki kâbusu. Bazen olayları biraz farklı görürüz."

"Ben de öyle duydum," dedi ve ikisi de güldü. Aslında biraz gerçeküstüydü. Bu Siegel'ın daha önce hiç görmediğim bir yönüydü, arkadaş canlısı, herkesle ilgilenen ama kendisiyle ilgilenmeyen yönü. Ve birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

"Max de bunu bırakıyordu," dedim ona viski şişesini göstererek. "Doğru."

Siegel kaldırıma doğru bir adım attı. "Her neyse, Görev tamamlandı. Tanıştığımıza memnun oldum, Dedektif."

"Bir şeyler içmek için kal," dedi ve elimi sıktı. "Öğleden sonra oldu. Eminim hepimiz biraz soluklanmaya dayanabiliriz."

Burada numara yoktu; hepimiz onun ne yapmaya çalıştığını biliyorduk. Siegel bana baktı ve omuz silkti. Bu benim kararımı ve dürüst olmak gerekirse hayır demek isterdim, ama bu değerinden daha fazla sorun yaratabilirmiş gibi görünüyordu.

"İçeri gel," dedim ve yolu gösterdim. "*Mi casa es su casa*, Max."

Jannie içeride mutfak masasına kadar gerilemişti. Nana ve Ali de oradaydı, Go Fish oyununun ortasındaydılar. Bu günlerde Ali'nin son takıntısıydı ama biz içeri girdiğimizde hepsi durdu ve başlarını kaldırıp baktı.

"Max, herkes burada. Regina, Jannie, Ali, bu Ajan Siegel."

Ali'nin gözleri motosiklet kaskına takıldı ve Siegel kaskı onun önüne koydu. "Devam et, küçük adam. İstersen dene."

"değil," dedim Ali'ye.

Birkaç bardak, buz ve çocuklar için birkaç SmartWater ıkardım. Nana cips ve krakerleri koyduğumuz dolabı amaya gitti ama başımı hayır anlamında salladım.

Siegel arka bahçeye bakarak, "Burada güzel bir yeriniz var," dedi. "şehrin ortasında harika bir yer."

"Teşekkürler." Ona viskiden bir bardak uzattım, sonra Bree ve kendim için birer tane, Nana için de suyla birlikte bir tane uzattım.

"Yeni başlangıçların şerefine," dedi Bree ve kadehini kaldırdı. "İşte yaz geliyor!" Ali söze karıştı.

Siegel ona gülümsedi ve elini omzuna koydu.

"Ve işte bu iyi aileye," dedi. "Hepinizle tanışmak gerçekten çok güzel."

Bölüm 76

BAZEN bir cinayet davasındaki kırılmalar, bir Pazar sabahı hiç beklemediğiniz bir yerden gelen bir telefon gibi aniden ortaya çıkar.

"Dedektif Cross?" "Evet?"

"Ben New Jersey Brick Township Polis Departmanından Dedektif Scott Cowen. Sanırım buradaki keskin nişancı sorununuzla ilgili bir ipucumuz var."

MPD yeni kurulan keskin nişancı ihbar hattına her hafta yüzlerce ihbar alıyordu. Bu çağrıların yüzde 99'undan fazlası hayal ürünü ya da çıkmaz sokaktı ama Cowen'ın üzerinde oturduğu şey her neyse, onu Merkez'den geçirmişti. Artık dikkatimi çekmişti.

Gazetemi yan çevirdim ve bulmacanın kenara yazmaya başladım. *Cowen. Brick Township.*

"Devam et," dedim.

"Dün öğleden sonra, buraya yakın Turn Mill Göleti'nde beyaz bir doksan iki Suburban'ı sudan çıkardık. Plakalar çoktan gitmişti, şaşırmadım ama onu oraya koyanın bulmamızı beklediğini sanmıyorum, en azından bu kadar hızlı değil. Olay şu ki, bu hafta sonu havaalanında bir ultralight hava gösterisi vardı ve uçan birkaç adam aşağıda bir şey görüp haber verdiler-"

"Evet?" Dedim. Cowen hiç nefes almadan konuşuyor gibiydi. "Evet, yani suda kırk sekiz saatten fazla kalmış olamaz,

Düşünüyorum, çünkü yine de ondan çok iyi parmak izleri almayı başardık. Altı tanesinin her birinde bir düzine veya daha fazla nokta vardı, bu teoride harikaydı, ta ki IAFIS'ten ilk geçişimde hiçbiri çıkmayana kadar-"

"Dedektif, üzgünüm ama bunun benim davamla nasıl bir bağlantısı olduğunu bana açıklayabilir misiniz?"

"Şey, olay şu. Ben de burada bir çıkmaza girdiğimizi düşünüyordum ama bu sabah eyaletten bir telefon aldım - görünüşe göre o altı parmak izinden biri oradaki UNSUB'ınızla eşleşiyor."

Şimdi bir yerlere varıyorduk. Koltuktan kalktım ve tavan arasına doğru ilerlemeye başladım. Şu anda çizelgelerime ve notlarıma ihtiyacım vardı.

UNSUB, Bilinmeyen Özne anlamına gelmektedir.

hayalet tetikçimiz için vardı. İlk keskin nişancının vurulduğu gece ve daha sonra Ulusal Kolluk Kuvvetleri Anıtı'nda bıraktığı iz, bir kartvizit gibi kasıtlıydı. Bu yeni parmak izi

Bana daha çok bir hata gibi geldi ve oyunun bu noktasında iyi bir hatayı severim.

Arabada kalan tüm parmak izlerinin aynı adama mı ait , yoksa keskin nişancı ekibimizin iki üyesinin de izini mi bulduğumuzu merak ettim.

Bu düşünceyi şimdilik kendime sakladım.

"Brick Township'ten Dedektif Cowen, az önce ayımı kazanmış olabilirsiniz. Elinizdeki her şeyi bana gönderebilir misiniz?" diye sordum.

"Bana e-postanı ver," dedi. "Hepsi tarandı ve gitmeye hazır. Dediğim gibi, elimizde altı tam parmak izi ve dokuz kısmi parmak izi daha var. Aracı bu kadar hızlı bulmamız gerçekten büyük bir şans oldu."

"İşte e-postam," dedim ve onun için tükürdüm. "Acele ettirdiğim için üzgünüm ama elinizde ne olduğunu görmek için biraz sabırsızlanıyorum."

"Sorun değil." Arka planda yazı yazıldığını duydum. "Tamam, yoldalar. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa *ya* da gelip etrafa bir göz atmak isterseniz bana haber verin."

"Yapacağım," dedim.

Aslında, o konuşurken ben de dizüstü bilgisayarımda New Jersey, Brick Township'e giden rotayı çizmiştim bile. Eğer bu iş görüldüğü gibi çıkarsa, gün bitmeden Dedektif Cowen'la yüz yüze görüşecektim ve onunla birlikte etrafa bir göz atacaktık - *ya da her neyse*.

Bölüm 77

New Jersey'den gelen bu yeni parmak izlerinin sınırı, onları karşılaştıracak hiçbir şeyimin . Zaten sabıka kayıtları da yok. Dolayısıyla, hepsinin aynı kişiden çıkıp çıkmadığını bilmenin bir yolu yoktu.

Geçen gün Max Siegel'ın yardım teklifini düşündüm. Büro'nun kaynaklarıyla muhtemelen Dedektif Scott Cowen'ın yaptığından daha fazlasını yapabilirdi. Ama oraya atlamaya hazır değildim.

Bunun yerine Lagos'taki Ordu CID bağlantım Carl Freeland'a başka bir talepte bulundum. Dünyanın öbür ucunda olsa ve belki de aramalarımın bıkması olsa bile, tanıdık biriyle gitmek daha iyi olur diye düşündüm.

"Bir ayda iki kez mi, Alex? Sana şu delikli kartlardan almamız gerekecek," dedi. "Sizin için ne yapabileceğimi söyleyin."

"Bu arada sana bir içki daha borçluyum," dedim ona. "Ve ne , geçen seferkiyle aynı hayaletin peşinde olabilirim, ama emin olmam gerek. Sivil veri tabanında aramak istediğim altı parmak izi daha var. Belki hepsi aynı kişiden, belki de değil."

Cowen parmak izlerinin kalitesi konusunda haklıydı. MPD'nin standardı on üç nokta, yani bir sırt ya da çizginin bittiği ya da başka bir sırt ya da çizgiyle kesiştiği her yer. Eğer iki baskı bu on üç ya da daha fazla yerde aynı hizadaysa, bu istatistiksel bir eşleşmedir ve elimde üzerinde çalışabileceğim yarım düzine uygun tarama vardı.

Carl bana onları göndermemi ve hattımı bir saat kadar açık bırakmamı söyledi. Sözüne sadık kalarak elli dakika sonra beni geri aradı.

"Bu iyi haber/kötü haber gibi bir şey," dedi. "Bana gönderdiğin altı parmak izinden ikisi askeri çıktı. Steven Hennessey adında bir adamın sol işaret ve orta parmağı var. ABD Ordusu Özel Kuvvetler, Operasyonel Müfreze-Delta, bin dokuzdan iki bin ikiye kadar."

"Delta Gücü mü? Kırmızı bayrak var," dedim.

"Evet, adam Panama'da, Çöl Fırtınası'nda, Somali'de görev yapmış ve şunu dinleyin: Kunduz'da kara kuvvetleri için uzun namlulu silah eğitimi vermiş. Bana keskin nişancı gibi geldi."

Sanki kumar makinem bar-bar-bar çalışıyormuş gibi hissettim. Neredeyse ikinci silahlı adamımızı bulmuştuk ve bunun bir adı vardı.

"Peki ya bilinen son adres?" Ben söyledim. "Hennessey'nin şu anda nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Evet, kötü haber bu," dedi Carl. "Kentucky, Louisville'deki Cave Hill Mezarlığı. Hennessey yıllardır ölü, Alex."

Bölüm 78

New Jersey'e giden üç buçuk saatlik yol uçup gitti. Muhtemelen bu süre boyunca aklım hep çalıştığından. Bu kadar sıkışık olmam çok kötüydü çünkü kuzenim Jimmy Parker'ı Irvington'da Hudson kıyısındaki Red Hat restoranında ziyaret etmek isterdim. Tanrım, bir molaya ve iyi bir yemeğe ihtiyacım vardı.

Belki Louisville'de gömülü biri vardı ama bunun gerçek Steven Hennessey olmadığına bahse hazırdım. O Suburban'da parmak izleri varken olmaz.

Asıl soru şuydu: Hennessey son birkaç yılda kime dönüşmüştü? Ayrıca, şimdi neredeydi? Ve o ve bu hayali ortağı New Jersey'de ne yapıyorlardı?

Planım Dedektif Cowen ile aracın sudan çıkarıldığı Turn Mill Göleti'nde buluşmaktı. Hâlâ gün ışığı o sahneyi yakalamak, sonra da aracın kendisini görmek için onu el koyma alanına kadar takip etmek istiyordum.

Ama Cowen'ı arayıp neredeyse orada olduğumu söylediğimde açmadı.

Göletin güney ucundaki buluşma noktasına vardığımda da aynı şey oldu. Sinirlenmişim ama artık dışarı çıkıp etrafa bakmaktan başka yapacak şey yoktu.

Turn Mill, binlerce dönümlük Colliers Mills Yaban Hayatı Yönetim Alanı'ndaki birkaç su kütesinden biriydi. Bu noktadan görebildiğim tek şey ağaçlar, su ve az önce geldiğim toprak yoldu.

Zaten araba bırakmak için yeterince mahremiyet var.

Rıhtımın kenarındaki zemin, muhtemelen polisin Suburban'ı çıkardığı yerde yoğun bir şekilde çukurlaşmış ve sıkıştırılmıştı. Bana araç, göletin daralarak bir kanala dönüştüğü tahta bir köprünün kenarından suya itilmiş gibi göründü.

Yukarıdan bakıldığında suyun yeterince derin olduğu düşünülebilirdi ama belli ki değildi. Her halükarda, bu geri alınabilecek bir şey değildi.

Tüm bunları düşündükten sonra arabama geri döndüm. Kasabadaki polis karakolunu bulmanın çok zor olmayacağını düşündüm, ama tam o sırada yoldan *hızla* gelen bir kruvazör gördüm.

Gölet boyunca hızla , ormana doğru kıvrıldı ve sonra tekrar geri geldi. Park ettiğim yerin hemen arkasında durdu.

Sarışın bir kadın olan üniformalı bir polis memuru inip el salladı. "Dedektif Cross?"

"O benim."

"Ben Memur Guadagno. Dedektif Cowen buraya gelmemi ve sizi mümkün olduğunca çabuk geri getirmemi istedi. Kasabada bir cinayet işlendi, Bernice Talley adında bir kadın."

Cowen'ın benim davamdan çekildiğini kastettiğini düşündüm. "Bizi otoparka sokması için başka birine ihtiyacımız var mı, yoksa bunu benim için yapar mısın?" Guadagno'ya sordum.

"Hayır," dedi. "Yani, anlamıyorsun. Cowen olay yerine gelmenizi istiyor. Bayan Talley'nin cinayetiyle ilgili olabileceğini düşünüyor."

"Suburban'a mı?" Dedim. "Keskin nişancı çantama mı?"

Polis şapkasının kenarıyla oynadı. Biraz gergin görünüyordu. "Belki ikisi de," dedi. "Kesin bir şey yok ama aynı kadının kocası iki yıl önce tam şurada vurularak öldürülmüş olarak bulundu." Kıyının yaklaşık yüz metre yukarısındaki ormanlık alanı işaret etti. "Adli tabip o zaman av kazası demişti ama kimse ortaya çıkmadı. Cowen o Suburban'ı her kim attıysa buraya tesadüfen gelmediğini düşünüyor ve açıkçası buralarda çok fazla cinayet işlenmiyor. Oğlu Mitchell Talley'i her iki ölümdede de şüpheli kişi olarak gösteriyor."

Sonra durdu, eli açık araba kapısının üzerindeydi ve bana öncekinden daha doğrudan baktı.

"Dedektif, bu beni ilgilendirmeyebilir ama sizce bu adam Washington'daki tetikçiniz olabilir mi? Olay patlak verdiğinden beri davayı takip ediyorum."

İtiraz ettim. "Bir şey söylemeden önce gidip şu sahneye bir bakayım," dedim.

Ama aslında sorusunun cevabı evetti.

Bölüm 79

Biz oraya vardığımızda Bernice Talley'in evinin önündeki polis araçları ikiye ayrılmıştı. Evin etrafına şerit çekmişlerdi, komşular da kenarlardan izliyorlardı. Hepsinin o gece ve daha sonraki birçok gece kapılarını ve pencerelerini kilitleyeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Eskort memurum beni içeri götürdü ve gösteriyi yönetiyor gibi görünen Dedektif Scott Cowen ile tanıştırdı. Uzun boylu, fıçı göğüslü bir adamdı ve konuşurken ışığı yakalayan parlak kel bir kafası vardı.

Tıpkı telefonda olduğu gibi, uzun ama çoğunlukla bilgilendirici bir monologla beni bilgilendirdi.

Bayan Talley, her Pazar çimenlerini biçen çocuk tarafından mutfak zemininde ölü bulunmuştu. Dokuz milimetreye benzeyen bir silahla şakağından yakın mesafeden bir kez vurulmuştu. Hâlâ ölüm zamanı üzerinde çalışıyorlardı ama son yetmiş iki saat içinde bir zaman dilimindeydi.

Kadının, oğlu Mitchell'in iki yıl önce -babası öldürüldükten kısa bir süre sonra- evden taşınmasından beri yalnız yaşadığına inanılıyordu. Ayrıca, yaşlı Bay Talley'in yıllar boyunca karısını dövdüğü ve belki Mitchell'e de vurduğu söyleniyordu.

Cowen, "Bu, en azından babanın ölümü için bir gerekçe olabilir," diye ekledi. "Neden buraya geri dönüp zavallı annesini öldürmek istediğine gelince, keşke bilseydim. Ve tabii bir de bunların hepsi var."

Bana oturma odasında kupa ve kurdelelerle dolu bir rafı gösterdi. Hepsi atış ödülleri, New Jersey Tüfek ve Tabanca Kulübü, Junior NRA, çeşitli elli ve üç yüz metre yarışmaları, hedef beceri ödülleri. Çoğu birincilik, bazıları ikincilik ve üçüncülüktü.

"Çocuk bir as," dedi Cowen. "Bir tür dahi ya da her neyse. Belki biraz da... bilirsiniz. Basit."

Yan masalardan birinin üzerindeki çerçeveli bir fotoğrafı işaret etti. "Bu o, belki on yıl önce. Kullanabileceğimiz daha yeni bir şey arıyoruz."

Resimdeki çocuk on altı yaşlarında görünüyordu. Yuvarlak bir yüzü vardı, gözlerindeki donuk bakış ve yarım yamalak bıyık denemesi dışında neredeyse melek gibiydi. O yaşta birinin onu ciddiye alacağını düşünmek zordu.

Silahların onun gücü olduğunu düşündüm. Her zaman öyleydi.

Bütün kupalara ve ödüllere tekrar baktım. Belki de bu

Mitchell Talley'in iyi olduğu tek şey. Hayatında nasıl kontrol edeceğini bildiği tek şey. Görünüşe bakılırsa, mantıklı görünüyordu. "Buralarda en son ne zaman görölmüş?" Ben sordum. "Buraya hiç geldi mi?"

Ziyaret
mi?"

Cowen özür dilercesine omuz silkti. "Hâlâ emin değiliz. Bizi bu tam başında yakaladınız," dedi. "Henüz evde parmak izi bile . Anneyi daha yeni bulduk. Burada olduğunuz için şanslısınız."

"Evet, ne ."

Bu keskin nişancı davasındaki yüksek profilin buradaki insanları da tedirgin izlenimine kapılmıştım. Herkes benim kim olduğumu biliyor gibiydi ve hepsi de benden uzak duruyordu.

"Bunun için endişelenme. Beklediğimden daha ileride değilsin," dedim Cowen'a. "Ama bundan sonrasını nasıl halledebileceğimize dair bazı fikirlerim var."

Bölüm 80

Brick Township'te ŞEY ÇOK HIZLI OLDU, çünkü onlara ihtiyacım vardı.

Newark saha ofisindeki FIG koordinatörüne ulaşmak için Washington'daki Saha İstihbarat Grubu'ndaki bağlantılarımla çalıştım. Pazar gecesi olduğu ve Mitchell Talley'nin yetki sınırlarını aştığına ya da aşacağına inanmak için yeterli nedenimiz olduğu için, derhal Geçici Ağır Ceza İstemi alabildik Cowen'in bundan sonra gerçek bir tutuklama emri çıkartıp imzalamak için kırk sekiz saati olacaktı. Bu süre zarfında Newark, doğu sahilindeki kolluk kuvvetlerine hemen haber ulaştırabilirdi.

Şimdilik Steven Hennessey'den ya da herhangi bir suç ortağından hiç söz edilmemesi düşünülüyordu. İstekte sadece Mitchell Talley'in Bernice ve Robert Talley'in ölümleriyle ilgili olarak sorgulanmak üzere arandığı belirtiliyordu. Keskin nişancılar nerede olursa olsun, daha fazla bilgi edinene kadar bu olayı DC ile ilişkilendirdiğimizi bilmelerini istemiyordum.

Cowen bu beni korumayı kabul etti. Bu arada, adamlarını şüphelilerini aramak için Newark'la bağlantıya . Birisi annesinin fotoğraf albümlerinden birinde daha yeni bir fotoğraf buldu ve yerel ve bölgesel BOLO-Be On The Lookout için bunun bir taramasını kullandılar.

Gerçekçi konuşmak gerekirse, kimse Talley'in bölgede olmasını beklemiyordu. Daha büyük çaplı çalışmalar, çalıntı araba raporlarına bakmaya, ulaşım merkezlerini izlemeye ve bölgedeki havaalanları ile otobüs ve tren istasyonlarındaki güvenlik kasetlerini takip etmeye odaklanmıştı. Şansları yaver giderse, birileri bir yerlerde bir görgü tanığı ya da belki de konuyla ilgili bir video parçası bulabilirdi.

Şimdiye kadar ipucuna en yakın şey Bayan Talley'in yaşlı bir komşusundan gelmişti. Birkaç gece önce evin önüne park etmiş tür sedan görmüş ama tür, ne renk, hatta ne zamandır orada olduğunu bile söyleyememişti.

olursa olsun, bu bilgiyi, başından beri benim için bu davada araçla ilgili ipuçlarını takip eden Jerome Thurman'a ilettim.

Artık Washington'dan çok uzun süre uzak kalmışım gibi hissetmeye başlamıştım. Belki de Talley ve Hennessey'nin Washington'a dönmek gibi bir planları yoktu, tabii en başta geldikleri yer . Ama aksini varsaymak zorundaydım. Tek bildiğim, çoktan oraya geri dönmüş oldukları ve

Bir sonraki vuruş.

Dedektif Cowen'la işleri halleder halletmez arabaya atlayıp eve doğru yola çıktım. Ve hızlı hareket ediyordum, yol boyunca siren kullanıyordum.

Bölüm 81

Ertesi sabah saat sekiz buçukta Colleen Brophy E Caddesi'nden kilise bahçesine döndü, ben de *True Press* ofisinin önünde bekliyordum.

Omuzlarında şişkin bir sırt çantası, bir kol dolusu gazete ağzının kenarında neredeyse bitmek üzere olan bir sigara vardı.

Beni gördüğünde "Tanrım," dedi. "Yine sen. Şimdi ne istiyorsun?"

"Önemli olmasaydı gelmezdim Bayan Brophy. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğinizi gayet iyi biliyorum" dedim. Yine de, yolda geçirdiğim uzun Pazar gününden sonra, Sampson'ın sevdiği deyişle "kaba davranacak havamda değildim".

True Press editörü elindeki kâğıtları bıraktı ve az önce ayağa kalktığım taş bankın üzerine oturdu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, alaycılığı hâlâ bozulmamıştı.

"Sanki benim bir seçim."

Ona Mitchell Talley'in resmini gösterdim. "Bu adamı hiç gördün mü?"

"Oh, ama," dedi hemen. "Bana o e-postaları gönderen adamın *bu* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Teşekkür . Onu en son ne zaman gördünüz?"

Yeni bir sigara çıkardı ve cevap vermeden önce eskisinden kalan son sigarayı yaktı.

"Buna katılmama gerçekten ihtiyacınız var mı?" dedi. "Bu insanlara duyduğum güven çok zayıf."

"Bir hırsız yakalamaya çalışmıyorum, Bayan Brophy."

"Anlıyorum ama benim endişelendiğim hırsızlar. Birlikte çalıştığım pek çok evsiz insan geçinmek için zaman zaman yasaları çiğnemek *zorunda* kalıyor. Eğer onlardan biri beni seninle konuşurken görürse-"

"Bu özel bir konuşma olarak kalabilir," dedim ona. "Kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Tabii bu işi halledebileceğimizi varsayarsak. Bu adamı tanıyor musun?"

Uzun bir aradan ve birkaç nefes daha sonra, "Sanırım geçen haftaydı. Herkes gibi onlar da Çarşamba günü evraklarını aldılar."

"Onlar' mı?" Ben sordum.

"Evet. Mitch ve arkadaşı Denny. Onlar bir çeşit-"

O anda durdu ve yavaşça dönüp bana baktı. Belki de bir şey hakkında ikiye ikiye bir araya getirmiş gibiydi. Ya da belki bir ve bir dem.

"Aman Tanrım," dedi. "Onlar bir tür takım gibi. , değil mi?"

Bir şeylerin yerine oturduğu o zihinsel tıklamayı hissedebiliyordum. Steven Hennessey'imi bulmuş muydum?

"Denny'nin ne?" Ona sordum.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Beyaz, uzun boylu ve zayıf. Bir sürü kirli sakalı var ve bir tür-" Elini çenesinin altında salladı. "Çökük bir çene gibi, sanırım öyle diyebilirsin. Mitch'i yönlendiriyor gibi."

"Gazeteleri Çarşamba günü aldıklarını mı söylüyorsunuz?"

Başını salladı. "Bazen tükenirse daha fazlası için geri geliyorlar ama son zamanlarda onları görmedim. Yemin ederim. Bu işin ciddi olduğunu biliyorum."

"Sana inanıyorum," dedim. Tavıryla ilgili her şey değişmişti. Şimdi her şeyden çok üzgün görünüyordu. "İkisini nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Her yerde. Denny'nin benzin bulabildiğinde kullandığı eski beyaz bir Suburban'ı var. Bazen orada uyuduklarını biliyorum." Suburban artık bir çıkmaz sokaktı ama Bayan Brophy'ye bu konuda bir şey söylemedim.

"Ve barınakları deneyebilirsiniz. Gazetenin arkasında bunların bir listesi var." Yığının üstünden bir kopya çıkardı ve bana uzattı. "Tanrım, bütün bunları sana anlattığım için kendimden nefret ediyorum."

"Yapma," dedim ve gazete için ona bir dolar ödedim. "Doğru olanı yapıyorsun."

Sonunda.

Bölüm 82

Evsiz barınaklarını ve aşevlerini dolaşarak geçen uzun bir günün ardından, o sabah olduğumdan daha ileride değildim. Tek bildiğim, Talley ve Hennessey'in hâlâ New Jersey'de olduklarıydı. Ya da Kanada'ya gitmişlerdi. Ya da dumanlar içinde.

Ancak eve götüreceğim bazı dosyalar için ofise döndüğümde Jerome Thurman beni asansörde bazı haberlerle yakaladı.

"Alex! Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Çıkıyordum," dedim.

"Belki artık değil."

Bir tür çıktıdan bir sayfa kaldırdı. "Sanırım burada bir şey bulduk. İyi bir şey olabilir."

Normalde Jerome Birinci Bölge'de çalışırdı ama ona koridorun sonundaki Oto Hırsızlık Birimi'nde bir yer ayarlamıştım, orada benim için araçların izini sürebilirdi. "Yer" derken, Kayıt Odası'nda dizüstü bilgisayarını kurabileceği bir yığın kasadan bahsediyorum ama Jerome hiçbir zaman şikâyetçi olmadı.

Elindeki, NCIC veri tabanından alınan bir plaka numarası listesi idi. Girişlerden biri mavi kalemle daire içine alınmış.

NJ-DCY 488.

"Bu bir Lexus ES, Colliers Mills, New Jersey'deki bir apartman kompleksinden çalındığı bildirilmiş," dedi. "Bu, beyaz Suburban'ınızın suya düştüğü yerden iki, üç mil kadar uzakta."

Yarım bir gülümsemeyle riske girdim. "Bana daha fazlası olduğunu söyle Jerome," dedim. "Daha fazlası var, değil mi?"

"Aslında en iyi kısmı. Bir LPR kamerası aynı plakayı Cumartesi sabahı saat dört kırk beşte National'daki uzun süreli park yerine girerken tespit etti."

LPR, Plaka Okuyucu anlamına gelmektedir. Geçen araçların etiket numaralarını okumak için optik tarama yazılımı kullanır ve daha sonra bu numaraları aranan ve çalınan araçların listeleriyle karşılaştırır. Henüz tüm pürüzleri tam olarak çözülemedi olsa da bu inanılmaz bir teknoloji.

"Bunu şimdi öğrenmemizin bir sebebi var mı?" diye sordum. "Bu kırk sekiz saatten fazla bir süre önceydi. Sorun neydi?"

Jerome, "Sistem havalimanında canlı değil," dedi. "Pazartesi'den Cuma'ya günde bir kez manuel indirme yapılıyor. Bunu birkaç dakika önce aldım. Ama sonuç olarak, Alex? Sanırım küçük kuşların tünemek için eve geldi."

"Sanırım haklısın," dedim ve ofise doğru geri döndüm.

Ancak daha masama gelmeden heyecanım başka bir şeye dönüşmeye başladı. Bu en iyi ihtimalle iki ucu keskin bir kılıçtı. Şu anda Talley ve Hennessey'nin üzerindeki baskı düşünüldüğünde, DC'ye geri dönmeleri için çok fazla neden düşünemiyordum. Eğer onlardan en az birini yakında bulamazsak, kümesteki başka bir tilkinin beynine bir kurşun sıkma ihtimali vardı.

En iyi işinizi yapmanıza yardımcı olacak küçük bir baskı gibisi yoktur, değil mi?

Bölüm 83

Denny Vermont Bulvarı'nda park etmiş siyah Lincoln Town Car'a yaklaşıp içine bindiğinde gece yarısını biraz geçiyordu. Sadece Zachary olarak tanıdığı adam onu bekliyordu. Zachary'nin her zamanki isimsiz şoförü/şoförü ön tarafta direksiyonun başında oturuyordu.

"Bu için zaman daralıyor," dedi Denny açık açık. "Her şey patlamadan önce bu işi bitirmeliyiz."

"Aynı fikirdeyiz," dedi Zachary. Sanki bu onun kararıymış gibi. Sanki fildişi kuledeki büyük adam, her , ipleri elinde tutmuyor, çekleri yazmıyor ve burada kararları o vermiyormuş gibi.

Zachary koltuğun cebinden düz bir manila dosya çıkardı ve ona uzattı. "Bu bizim son anlaşmamız olacak," dedi. "Devam et. Al bunu."

Anlaştık. Adam çok .

Klasörün içinde iki dosya vardı, eğer buna dosya denebilirse -birkaç resim, birkaç paragraf ve birilerinin boktan küçük okul projesi gibi fotokopi kâğıdına bir araya getirilmiş birkaç Google haritası. Patron adam milyarlarını nereye harcadıysa, kesinlikle belge hazırlamaya harcamamıştı.

Peki ya o dosyalardaki isimler? *İşte onlar* etkileyiciydi. "Vay, vay," dedi

Denny. "Görünüşe göre senin adam bir Bam. Bu bir kelime oyunu, küçük bir şaka. Ekstra ücret yok."

Zachary gösterişli boynuz çerçevelerini burnunun üzerinde biraz daha yukarı itti. "Sadece... malzemeye odaklan," dedi.

Bu adamın kafasına bir kere vurmak iyi olurdu. Büyük bir şey değil, sadece yüzüne bir çeşit ifade koyacak kadar. Herhangi bir ifade büyük bir gelişme olurdu.

Ama çizgilerin dışına çıkmaya başlamanın zamanı değildi. Bu yüzden Denny çenesini kapalı tuttu ve bilgiyi özümsemek için birkaç dakika bekledi. Sonra dosyayı koltuğunun cebine koydu ve tekrar arkasına yaslandı.

Bu kısım artık ezberlenmişti. Zachary koltuğun üzerinden uzandı, ön taraftaki Bay Kişilik'ten kanvas keseyi aldı ve kolçağın üzerine koydu. Denny onu aldı.

Hemen hafif olduğunu hissetti.

"Bu da ne böyle?" dedi ve elindekini aralarındaki kolçağın üzerine bıraktı.

"Bu," dedi Zachary, "üçte biri. Geri kalanını daha sonra alacaksınız. Bu sefer işleri biraz farklı yapıyoruz."

"Cehenneme kadar yolumuz var!" dedi ve bir anda şoför, Denny'nin burnunun yarısına kadar sokulmuş koca bir 45'likle koltuğun üzerinden kalktı. Barut izlerinin kokusunu bile alabiliyordu. Silah yakın zamanda kullanılmıştı.

"Şimdi beni dinle," dedi Zachary. Daha çok mırıldandı. "Paranızın tamamını . Buradaki tek değişiklik teslimat koşullarımız."

"Bu saçmalık!" Denny dedi ki. "Şu anda benimle uğraşmamalısın."

"Sadece dinle," dedi Zachary ona. "New Jersey'deki beceriksizliğin takdir edilmedi *Steven*. Artık yetkililer senin kim olduğunu bildiğine göre, bu sadece iyi bir iş uygulaması. Peki, bu işi pürüzsüz bir şekilde bitirecek miyiz, bitirmeyecek miyiz?"

Bu gerçek bir soru değildi ve Denny cevap vermedi. Yaptığı şey uzanıp kanvas keseyi geri almak oldu. Bu kendi adına konuşuyordu. 45'lik yüzünden çıktı ve sürücü geri çekildi ama arkasını dönmedi.

"park eden arabayı gördün mü?" Zachary sanki bunca zamandır burada oturup dostça sohbet ediyorlarmış gibi yumuşak bir sesle sordu.

Ve evet, Denny onu görmüştü, Virginia plakalı eski mavi bir Subaru vagonu. Gözcüsünün radarı açıp kapattığı bir şey değildi.

"Ne olmuş ona?" dedi.

"Şehirden çıkmanız gerekiyor. Burada çok fazla maruz kalıyoruz. Mitch'i al ve gizli bir yere git, Batı Virginia'ya ya da en iyi olduğunu düşündüğün yere."

"mi? Mitch'e ne söylemem gerekiyor?" Denny söyledi. "Zaten çok fazla soru soruyor."

"Eminim onunla başa çıkmak için bir şeyler düşünürsünüz. Bunu da al." Zachary gümüş renkli, muhtemelen şifreli bir Nokia telefon uzattı. "Kapalı tut ama en az altı saatte bir kontrol et. Ve sana söylediğimizde gitmeye hazır ol."

"Merakımdan soruyorum," dedi Denny, "bu 'biz' de nesi? *Sen* Kimin için çalıştığını bile biliyor musun?"

Zachary uzandı ve onun için kaldırımın kapısını açtı. Burada işleri bitmişti.

"Bu senin büyük ödemen, Denny," dedi. "Sakın mahvetme. Başka hata da yapma."

Bölüm 84

Evsiz barınaklarını ziyaret ettiğim İKİNCİ GÜN, zaten yapmam gerekeni yaptım ve Sampson da dahil olmak üzere ekibimden daha fazla kişiyi yanıma aldım. Hatta Max Siegel'i da arayıp sıcak bir beden ayırıp ayıramayacağını sordum.

Max, iki hevesli genç asistanıyla birlikte bizzat gelerek beni şaşırttı. Listeyi paylaştık ve günün sonunda büyük tesislerden birinde yemek saatini ve akşam kayıt işlemlerini kontrol etmek için bir araya gelmeye karar verdik.

O öğleden sonra saat beşte, akşam yemeği için kapılarını açtıklarında hepimiz Lindholm Aile Hizmetleri'nde idik. Sığınma evi, beklediğiniz beklemediğiniz her şeye sahip bir müşteri kitlesine günde binden fazla öğün yemek servisi yapıyordu.

Çocuklu aileler, kendi kendine konuşan insanlar ve bir ofisten yeni gelmiş gibi görünen insanlar vardı ve hepsi uzun kafeterya masalarında omuz omuza yemek yiyordu.

İlk bir saat boyunca, önceki günün sinir bozucu bir tekrarıydı. Benimle konuşmak isteyen insanların hiçbirisi Mitch'in resmini ya da Steven Hennessey, nam-ı diğer Denny'nin eski bir dosyadan çıkardığım fotoğrafını tanımadı. Ve bazı insanlar polisle hiç konuşmak istemedi.

Özellikle bir adam kendi dünyasında gibiydi. Bir masanın ucunda oturuyordu, diğerlerine sırtını dönmüştü ve tepsisi köşede dengede duruyordu. Ben yanına geldiğimde kendi kendine mırıldandı.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Dedim.

Dudakları kıpırdamayı kesti ama başını kaldırıp bakmadı, ben de resmi görebileceği şekilde aşağıya doğru tuttum.

"Mitch Talley adındaki bu adama bir mesaj iletmeye çalışıyoruz. Ailesinde bilmesi gereken bir ölüm olmuş."

Bu, bazen işleri halletmek için rahat olmanız gereken türden bir yarı gerçektir. Bugün de hepimiz sokak kıyafetleri içinde idik. Ceketler ve kravatlar böyle bir yerde ters etki yaratabilir.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, çok hızlı. "Hayır. Üzgünüm. Onu tanıyamadım." Bana Doğu Avrupalı gibi gelen kalın bir aksanı vardı.

"Bir daha bak," dedim. "Mitch Talley mi? Genellikle Denny adında bir adamla takılır. Bir şey çağrıştırıyor mu? Yardımın işimize yarayabilir."

Biraz daha uzun süre baktı ve bir elini yarıya kadar keçeleşmiş olan tuzlu ve biberli sakalının üzerinde dalgınca gezdirdi.

"Hayır," dedi tekrar, başını bile kaldırmadan. "Özür dilerim. Onu tanımıyorum."

Onu zorlamadım. ", " dedim. "bir şey gelirse bir süre buralarda olacağım."

Uzaklaşır uzaklaşmaz mırıldanmaya geri döndü ve içimden bir ses ona göz kulak olmamı söyledi.

Elbette, mırıldanan adam kalkıp gitmeden önce bir sonraki kişiyle konuşmaya başlamıştım bile. Dönüp baktığımda tepsisi hâlâ oradaydı, yemeğinin çoğu da oradaydı.

", efendim?" birkaç kişinin başını çevirmesine neden olacak kadar yüksek sesle seslendim.

Ama o değil. O sadece devam etti.

"Efendim?"

Artık hareket ediyordum ve bu Sampson'ın dikkatini çekti. Mırıldanan adam açıkça çıkışa doğru ilerliyordu. Sonunda baktığında, peşinden geldiğimizi fark ederek koşmaya başladı. Doğruca çift kapıdan çıktı ve önümüzdeki İkinci Cadde'ye girdi.

Bölüm 85

Sampson ve ben dışarı çıktığımızda koşucumuz köşeyi yarılamıştı. Bana ellili yaşlarının başında gibi göründü ama oldukça iyi hareket ediyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Ayak takibi berbattır. işte. Tüm değişkenleri boş verin - uzun bir günün sonunda yapmak isteyeceğiniz bir şey değil. Ama işte Sampson ve ben, deli bir adamın peşinde İkinci Cadde'de kığımızı yırtıyorduk.

Durması için birkaç kez bağırdım ama belli ki oyun planında bu yoktu.

D'deki yoğun trafik, caddenin karşısına kolayca geçmesini sağlayacak kadar sıkışmıştı.

Bir taksi ile bir EMCOR kamyonunun arasından geçerek arkasından gittim, bu sırada barınağın dışındaki çim sandalyelerde oturan birkaç adam arkamızdan bağııyordu.

"Git, dostum! Yürü!"

"Kaz, kaz, , , !"

Benimle konuşmadıklarını tahmin ediyordum.

Doğruca Çalışma Bakanlığı'nın yanındaki küçük parka doğru koştu. Park, yüksek binaların arasından Indiana Caddesi'ne doğru çaprazlama uzanıyordu ama o kadar uzağa gidemedi.

Burada zemin teraslıydı ve ilk istinat duvarının üzerinden yukarıya doğru sıçradığında, bu onu yeterince yavaşlattı. Bir ayağımı duvara, iki elimi de omuzlarına koydum ve sert bir şekilde toprak örtüsünün üzerine indik. En azından artık kaldırımda değildik.

Hemen benimle boğuşmaya başladı, kurtulmaya çalıştı, sonra da beni ısırmaya çalıştı. Ben kalkarken Sampson oraya geldi ve sırtına bir diz indirdi.

"Efendim, kırıdamayın!" Ben hızlıca üstünü aramaya başlarken John ona bağırdı. "Hayır! Hayır! Lütfen!" diye bağırdı yerden. "Ben hiçbir şey yapmadım! I

masum bir insanım!" "*Bu da*
ne?"

Kirli ahır paltosunun yan bir bıçak çıkarmıştım. Tuvalet kağıdı rulosunun içindeydi ve koli bandıyla sarılmıştı.

"Bunu alamazsın!" dedi. "Lütfen! O benim !"

"Almayacağım," dedim ona. "Sadece şimdilik elimde tutuyorum."

Onu ayağa kaldırdık ve oturması için duvara doğru yürüttük.

"Efendim, tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?" Ben sordum. Düşüğümüz yerden dolayı alında bir sıyrık vardı. Bu konuda kendimi biraz kötü hissettim. Önümde titriyordu ve bana acınası görünüyordu. Bir dakika öncesine kadar kendini tutup parmaklarımdan birini ısırmaya çalışmasını boş verin.

"Hayır," dedi. "Hayır."

"Emin misin?"

"Sizinle konuşmak zorunda değilim. Beni tutuklamak için bir nedeniniz yok." İngilizcesi biraz yapmacık olsa da iyiydi. Ve belli ki düşündüğüm kadar geçmiş değildi, yine de bize bakmıyordu.

"Buna ne dersin?" Bıçağı göstererek söyledim. Sampson'a uzattım. "Bak, az önce akşam yemeğinden kaçtın. Sosisli sandviç ister misin? İçecek bir şey?"

"Seninle konuşmak zorunda değilim," dedi tekrar.

"Evet, anladım. Kola tamam mı?"

Yere doğru başını salladı.

"Bir sosisli sandviç, bir kola," dedi Sampson ve D Caddesi'ndeki arabalara yöneldi. Siegel ve adamlarının kaldırımında ne olduğunu öğrenmek için beklediklerini görebiliyordum. En azından Max mesafesini koruyordu; bu hoş bir değişiklikti.

"Dinle," dedim. "Adını sormadığımı fark ettin, değil mi? Tek istediğim resimdeki adamı bulmak ve sanırım söylemediğin bir şey ."

"Hayır," diye ısrar etti. "Hayır. Hayır. Ben sadece fakir bir adamım." "O zaman neden kaçtın?"

Dedim.

Ama cevap vermedi ve ben de onu zorlayamadım. Bu konuda haklıydı. Önsezim onu alıkoymaya yetmedi.

Ayrıca, bilgi edinmenin başka yolları da vardı.

Sampson sosisli sandviçle geri döndüğünde, adam üç ısırıkta yedi, sodayı içti ve ayağa kalktı.

"Gitmekte özgürüm, değil mi?" dedi.

"Kartımı al," dedim. "Fikrini değiştirirsen diye."

Parayı ona verdim ve Sampson da bıçağı karton kılıfı içinde geri verdi. "Bir arama için paraya ihtiyacın yok," dedim. "Sokaktaki herhangi bir polise benimle konuşmak istediğini söyle yeter. Ve o bıçakla beladan uzak dur, tamam mı?"

Veda falan yoktu tabii ki. Bıçağı cebine koydu ve biz orada durup gidişini izlerken doğruca D Caddesi'ne yöneldi.

"Konuş benimle, Sampson," dedim. "Burada aynı şeyi mi düşünüyoruz?"

"Bence öyle," dedi. "Bir şeyler biliyor. Ben sadece ona izin vereceğim önce köşeyi dön."

"Kulağa hoş geliyor. Siegel'a barınaktaki işini bitirmesini söyleyeceğim. Sonra da bu kola kutusunu laboratuara götürüp bize bir şey söyleyip söylemediğine bakmak istiyorum."

Gizemli adamımız Birinci Cadde'ye henüz ulaşmıştı. Sola döndü ve devam etti.

gözden uzakta.

", bu benim ," dedi Sampson. "Söyleyecek bir şey olursa ararım."

"Ben de öyle," dedim ve .

Bölüm 86

Polis dedektiflerinden uzaklaşırken Stanislaw Wajda kalbinin hâlâ göğsünde çarptığını hissediyordu. Bu iş henüz bitmemişti. *Hayır. Hayır. Hiç de değil.*

Aslında, köşeye ulaştığında ve hızlıca arkasına baktığında, hâlâ onu izliyorlardı. Muhtemelen onu da takip ediyorlardı.

şekilde kaçmak bir hataydı. İşleri daha da kötüleştirdi. Artık devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. *Evet.* Sonra düşünürüz. *Evet.*

Market arabası tam bıraktığı yerdeydi, Lindholm'un arka tarafındaki bir oyukta. Burada arka kapıyı kullanmamanız gerekiyordu. Aslında, çok az insan bunu biliyor gibi görünüyordu.

Oyuk, arabayı sokağın görüş alanının dışında tutmaya yetecek kadar büyüktü - kendisi göz kulak olamadığı zamanlarda. Şimdi arabayı çıkardı ve yavaş ve temkinli ama gerekirse tekrar koşmaya hazır bir şekilde yola devam etti.

Hareket etmek iyi hissettiriyordu. Yürümek zihnini rahatlatıyordu. Ve kaldırımda sallanarak giden arabanın sesi, şehrin diğer seslerini bastıran bir tür beyaz gürültü gibiydi. Net bir şekilde düşünebileceği, işine ve bir sonraki adımında ne yapacağına odaklanabileceği bir alan yaratıyordu.

Şimdi, eğer nerede olduğunu hatırlayabilseydi. Mersenne 44, bu muydu?

Evet. Bu muydu? Mersenne 44.

Yavaşça geri geldi, sanki gölgelerden çıkmış gibi zihninde parıldadı, ta ki net bir şekilde görebilene kadar.

Gör ve konuş.

Kelimeler ağzından dökülmeye başladı ama sessizce, mırıltıdan başka bir şey değildi. Kimsenin duymayacağı, sadece sayının bir kez daha gerçek olmasına yardımcı olacak kadar.

"Otuz iki milyon beş yüz seksen iki bin altı yüz elli yedide iki," dedi.

Evet. Tam olarak buydu. Mersenne 44. *Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.*

Şimdi hızını artırdı ve arkasına bakmadan caddeyi çıkmaya devam etti.

Bölüm 87

Oraya gittiğimde Parmak İzi Analiz Bölümü'nde sessizlik vardı. Laboratuvardaki tek kişi sivil personelden biriydi; Bernie Stringer adında, genellikle "Strings" olarak tanınan bir analist. O çalışırken iPod'heavy metal müziğin sesini duyabiliyordum.

"Umarım bu öncelikli değildir!" diye bağırdı ve ardından bir kulaklık çıkardı. "Narkotik şimdiden canıma okuyor." Yanındaki bankta iki kutu slayt vardı.

Kola kutusunu dudağından tutarak, "Sadece bundan biraz parmak izi almam gerekiyor," dedim.

"Bu gece mi?" dedi.

"Evet, aslında. Şimdi."

"bak dostum. Siyanoakrilat duman odasının yanındaki çekmecedeyim."

Benim için sorun değildi. Arada bir laboratuvarı çalışmayı seviyorum. Baskı Adli Tıp 101 olsa bile kendimi daha zeki hissettiriyor.

Dumanlama odasına gittim ve kutuyu dik bir şekilde içine yerleştirdim. Sonra bir tabağa birkaç damla siyanoakrilat (aslında süper yapıştırıcı) koydum ve bir süre ısıtmak için hepsini kapattım.

Yaklaşık on beş dakika içinde, teneke kutunun yüzeyinde duran güzel bir dördü iz seti elde ettim. Sampson'ın pati izi de oradaydı ama boyut olarak ayırt etmek yeterince kolaydı.

İstediklerimi kara barutla toz haline getirdim ve her ihtimale karşı birkaç fotoğraf çektim.

Bundan sonra, sadece onları şeffaf bantla kaldırmak ve taramak için bir kartın üzerine geri koymak meselesiydi.

"Hey, Strings!" . "Sistemini kullanabilir miyim?" "Keyfine bak!"

Şifre B-I-G-B-U-T-Z."

"Tabii ki öyle," dedim.

"Ha? O da ne?" "Hiçbir

şey."

Baskıları bilgisayara yükledikten sonra, IAFIS'in dört olası eşleşme çıkarması yaklaşık yarım saat sürdü. Çoğu zaman son karşılaştırma gözle yapılıyor ki bu iyi bir şey. Sürecin insani kalmasına yardımcı oluyor.

Ve dört kişiden birini onaylamam uzun sürmedi.

Adamımızın işaret parmağındaki kıvrımlı kemer deseni oldukça belirgindi,

Bu küçük bulmacalar gibi bile.

Birkaç tuşa basarak adını ve kayıtlarını buldum. Stanislaw Wajda'ydı.

Bu aksanını açıklıyordu zaten. Sadece bir kez tutuklanmıştı, bir buçuk yıl önce College Park, Maryland'de aile içi saldırı suçundan. Devam etmek için fazla bir şey gibi görünmüyordu.

Ama aslında bir katile rastlamıştım.

Bölüm 88

"Stanislaw Wajda" için internette yaptığım ilk aramada bir sürü farklı sonuç çıktı. Haber raporlarını filtrelediğimde, bir kayıp vakası hakkında bir sürü eski hikaye buldum.

Bu umut verici görünüyordu ve *Baltimore Sun*'dan ilkin tıkladım.

Profesörün Kaybolmasıyla İlgili Sorular Sürüyor

12 Nisan, College Park-En son 7 Nisan akşamı üniversite kampüsündeki A. V. Williams Binası'ndan çıkarken görülen 51 yaşındaki Maryland Üniversitesi profesörü Stanislaw Wajda'yı arama çalışmaları devam ediyor.

Wajda'nın kaybolduğu sıradaki ruhsal durumu o zamandan beri yaygın bir spekülasyon konusu haline geldi. Yerel polis ve UM yetkilileri konuyla ilgili yorum yapmayı reddetse de, profesörün son altı aydaki dengesiz davranışları kamuya mal olmuş durumda.

Ekim ayında polis, Wajda'nın Radcliffe Drive'daki evine bir aile içi şiddet ihbarı için çağrıldı. Daha önce sabıka kaydı bulunmayan Wajda ağırlaştırılmış saldırı ile suçlandı ve suçlamalar düşene kadar bir gece gözaltında tutuldu.

Kampüste, Profesör Wajda geçtiğimiz yıl iki kez üniversite rektörünün huzuruna çıkarıldı; bunlardan biri bir yüksek lisans öğrencisine yönelik belirsiz saldırgan davranışları nedeniyle, ikincisi ise bir görgü tanığının kayıp bir süreli yayın nedeniyle üniversite kütüphanesinde patlak veren bir olay olarak tanımlandığı olayın ardından gerçekleşti.

Matematik profesörü olan Wajda, 1983 yılında Polonya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne gelerek Boston Üniversitesi'nde eğitim görmüş ve burada kendi alanında en iyi akademik ödülleri kazanmıştır. Yakın zamanda, asal sayılar üzerine yaptığı çalışmalar ve özellikle de günümüzde pek çok kişinin matematiğin kutsal kasesi olarak gördüğü Riemann hipotezini kanıtlama arayışı nedeniyle PBS NOVA'nın "Ones to Watch" belgeselinde yer aldı: Riemann'ın hipotezi....

Tam orada okumayı bıraktım, kalktım ve kapıdan çıkarken Sampson'ın numarasını aradım.

"Strings, çok teşekkürler."

"Sorun değil. Yardım edebildiğime sevindim."

Bölüm 89

", JOHN?"

"İnanabiliyor musun, lanet sığınağın dışındayım. Ben inanamıyorum. Adam bir alışveriş arabasını birkaç kez itti ve sonra Siegel ve diğerleri daha gitmeden bir yatak için geri döndü. Donny Burke geceyi benim için geçirmeye geliyor."

"Adamı oradan çıkarmamız gerek," dedim. "Neden kaçıyormuş gibi konuşuyorsun?"

"O bir matematik profesörü, John. Asal sayılar konusunda bir uzman. Ve Riemann'ın hipotezi."

"Ne?"

"Evet. Adı Stanislaw Wajda ve bir yıldır kayıp. Beni bekleyin. Hemen geliyorum."

Barınağa koşmak arabamı almaktan daha hızlıydı. Çoktan arka merdivenlerden inmiş ve Yargı Meydanı'nı boydan boya geçmiştim.

"Ben ," dedi Sampson. "Sen buraya gelene kadar onu çıkarmış olurum."

"John, yapma-"

Ama telefonu çoktan kapatmıştı. Sampson bazen benim kadar inatçı ve dik kafalı olabiliyor, bu yüzden onu suçlamak zor.

Hızımı arttırdım.

Adliye Meydanı'ndan Dördüncü Cadde'ye çıktım ve İkinci Cadde'ye doğru ilerledim. Oraya varmadan önce Sampson'ın sanki binanın arkasından dolanmış gibi bana doğru geldiğini gördüm.

"O gitti, Alex! Arabası artık orada değil ve arkada lanet bir kapı var. Beni kandırdı! Çıktı!" Sampson arkasını döndü ve kaldırımındaki bir çöp torbasını tekmeleyerek sokağa bir çöp yağmuru gönderdi.

Bir tekme daha atamadan onu geri çektim. ", John. Her seferinde bir şey. Henüz hiçbir şeyden emin değiliz."

"Hiç başlama bile," dedi bana. "Bu o. O lanet bıçağı eline geri verdim ve sonra da kaçmasına izin verdim."

"İkimiz de yaptık, John," dedim. "*İkimiz de* yaptık."

Ama Sampson beni duymuyordu. Ne söylersem söyleyeyim kendini suçlayacağını anlayabiliyordum, bu yüzden denemeyi bıraktım ve eyleme geçtim.

"Uzakta olamaz," dedim. "Bir taksiye falan atlamış olamaz. Gerekirse bütün gece mahallede dolaşırız. Bunu WALES'a göndereceğim. Sokağa biraz daha göz koyun. Belki birini bulurum."

Eğer iş oraya gelirse, sabah Warrant Squad'dan. Bu adamlar kan avcısı. Onu yakalayacağız."

Sampson başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden sokağa çıktı. Şimdiki zaman gibisi yok.

geldiğimde "Adı ne demiştin?" diye sordu. "Stanislaw Wajda," dedim.

"Stanislaw...?"

"Wajda."

"Boş . O orospu çocuğunu bulduktan sonra söylemeyi öğreneceğim."

Bölüm 90

bile geçmeden üç gün önceydi. Talley yok. Hennessey yok. Wajda yok.

Ve sonra en kötüsü oldu.

Cuma sabahı, o ay üçüncü kez, Sampson'dan bir cesetle ilgili erken bir telefon aldım. Bir başka keş daha dövülerek öldürülmüşalına ve sırtına aynı anlamsız rakamlar kazınmıştı.

Ama bu sefer bir şey farklıydı ve her şeyi değiştirdi.

Sampson bana "Stanislaw'ın alışveriş arabasını cesedin yanında buldular" dedi. "En azından ben onun olduğuna eminim. Birini diğerinden ayırmak zor, biliyor musun?" Sesi boğuk çıkıyordu. Wajda ortadan kaybolduğundan beri ne kadar uyuduğundan emin değildim. "Bu zavallı çocuk on sekiz yaşından fazla göstermiyor, Alex."

"Sampson, iyi olacak mısın?" diye sordum. "Sesin kendin gibi gelmiyor."

"Umarım öyledir."

"Bu senin hatan değil, John. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Buna cevap vermeye hâlâ hazır değildi. Tek söylediği "Buraya gelmek zorunda ." oldu.

"Geliyorum," dedim. "Tabii ki ."

Bölüm 91

Oraya vardığımda Farragut Meydanı'ndaki manzara iç karartıcı derecede tanıdıktı. Hangisinin daha kötü olduğundan asla emin olamıyorum - daha önce hiç görmediğim bir şeyin şoku mu, yoksa onu çok fazla kez görmenin ağırlığı mı?

Sampson bana "Araba kesinlikle onun," dedi. "*Bunu daha yeni bulduk.*"

İçinde benim lekeli kartvizitim olan bir kanıt torbası uzattı. Kafama sert bir tekme yemiş gibi hissettim. Bu ne dağınıklık böyle.

"Ayrıca çerçevede gözle görülür kan sıçramaları ve alt rafta testere ile kesilmiş bir balyoz var. Muhtemelen cinayet silahımız."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim. "Lindholm'un hemen yanında uzun bir alt geçit var. Evsiz insanlar orada uyuyor. Kurbanlarını orada arıyor olabilir."

"Belki de öyledir," dedi John. "Ama o zaman neden onları buraya kadar taşıdın? Bunu hiç anlamıyorum. Neden K Caddesi?"

Kyle Craig'in Anjali Patel'le yaptığı numarayı saymazsak, bu davadaki üç kurban da K caddesinde bir yere bırakılmıştı, her biri de ana caddelerden birinin -Yirmi Üçüncü, On Üçüncü ve şimdi de On Yedinci- kesiştiği yere yakındı. İki olayda bunu görmek daha zor olmuştu ama üç olayda desen hemen ortaya çıkmıştı. "K" harfinin matematikte belirli bir şeyi temsil edip etmediğini merak ettim ama emin değildim. Ve dahası, "Adam deli, Sampson. Değişmeyen tek şey bu. Burada cinayet sebebi ararken çok uzağa gidemeyebiliriz."

"Ya da onun için," dedi John ve el arabasına baktı. "Eşyalarını geride bırakmasına neden olan her neyse, bir şeyler değişti Alex. Ne olduğunu bilmiyorum ama içimde bu adamı bir daha asla göremeyeceğimize dair bir his var. Bence o tarih oldu."

Bölüm 92

STANISLAW WAJDA GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRARAK UYANDI. İlk başta görmek onun için zordu. Belirsiz şekillerden oluşan bir renk cümbüşü görüşünü doldurdu. Sonra, yavaş yavaş, nesneler kendilerini ayırt etmeye başladılar. Bir duvar. Beton bloklar. Çatlamış çimento zemin üzerinde eski kazan.

En son hatırladığında parktaydı. *Evet.* Çocuk. Sadece dün gece miydi?

"Merhaba," dedi biri ve Stanislaw yerinden sıçradı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

dörtlüye başladı. Orada bir adam vardı. Koyu renk saçlı. Belli belirsiz tanıdık. "Neredeyim ben?" dedi Stanislaw.

"Washington."

"Yani-"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Ellerinin bağlı olmadığını fark etti. Ayakları da. Zincir yok, kelepçe yok. Neredeyse aksini bekliyordu. Yere baktı ve eski bir tahta sandalyede yarı çökmüş bir halde oturduğunu gördü.

"Sakın ," dedi adam. "Hâlâ biraz sersemlemiş hissedeceksin."

Bu adamın yüzünü daha önce görmüştü. Barınakta. *Evet.* İki siyah dedektifle birlikte. *Evet. Evet. Evet. Evet.*

"Siz polis misiniz?" dedi. "Tutuklandım mı?"

Adam alçak sesle kıkırdadı, bu gerçekten de çok tuhaftı. "Hayır, Profesör. Size Stanislaw diyebilir miyim?"

Durum şekillenmeye başladığında bile hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu.

"Adımı nereden biliyorsun?" dedi.

"Çalışmalarınızın hayranıyım diyelim," dedi adam ona. "Dün gece Farragut Meydanı'nda yaptıklarınızı gördüm ve size söylemekte bir sakınca görmüyorum, heyecan vericiydi. Oraya kadar gelmem için harcadığım çabaya kesinlikle değdi."

Wajda'nın midesi bulandı. Kusacakmış gibi hissetti. Ya da bayılacakmış gibi.

"Oh Jezu-"

"Endişelenme. Sırrın benimle güvende." Adam başka bir sandalye çekti ve onun karşısına oturdu. "Ama bana bir şey söyle Stanislaw.

Bu asal sayılar da neyin nesi? Polis raporları Riemann'ın hipoteziyle ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Yani biliyordu. Bu garip adam ne yaptığını biliyordu. Stanislaw göz yaşlarının gözlerinin kenarlarını ısıttığını hissedebiliyordu.

"Evet," dedi. "Riemann'ın. Evet."

"Ama özellikle ne hakkında? Beni aydınlatın Profesör. Bilmek için ölüyorum."

Stanislaw genç bir insanın gözlerinde merak görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllar ve yıllar. Bir ömür önce...

"Bildiğiniz gibi Riemann zeta fonksiyonu sıfır, eğer zeta fonksiyonu sıfıra eşitse, gerçel kısmı sıfır ile bir arasında olan kritik çizgi üzerinde yer alır-"

"Hayır," dedi adam. "Beni dikkatle dinle. Neden bunun için öldürüyorsun? Bu senin için ne ifade ediyor?"

"Her şey," dedi. "Bunu anlamak sonsuzluğu kavramaktır, anlıyor musunuz? Boyut ve hatta sınırlama fikirlerini aşacak kadar geniş bir çerçeveyi kavramak-"

Adam onun yüzüne sert bir tokat attı. "Senin aptal üniversite derslerinden birini istemiyorum, Profesör. O çocukları neden o şekilde öldürdüğünüzü bilmek istiyorum. Şimdi, bunu benim için cevaplayabilir misin, cevaplayamaz mısın? Sen zekisin, bu basit olmalı."

Yapabilirdi, Stanislaw aniden fark etti. *Evet. Evet. Evet, evet.* Sonuç onun alınmıştı. Artık gerçek dışında hiçbir şeye yer yoktu.

"O çocukların ölmesi daha iyi," dedi. "Burada onlar için hiçbir şey yok. ama sefalet ve acı. Anlamıyor musunuz? Görmüyor musun?"

"Görüyorum."

"Onlar Tanrı'nın ulaşamayacağı bir yere düştüler ama ben onlara hala yardım edebilirim. Onlara sonsuz olanı verebilirim" dedi. "Onları Tanrı'ya geri verebilirim. Anlıyor musunuz?"

"Sanırım biliyorum," dedi adam ve ayağa kalktı. "Bu çok hayal kırıklığı yarattı. Olabilirdi-" Durakladı ve gülümsedi. "Olabilecekleri boş verin. Teşekkür ederim, Profesör. Bu bir eğitim oldu."

"Hayır," dedi Stanislaw. "Teşekkür."

O buz kıracağını gördü ve adam onu tavandaki çıplak ampulün karşısında siluet halinde kaybolana kadar yukarı ve yana doğru kaldırırken gözleriyle takip etti. Sonra Stanislaw kendi çenesini yukarı kaldırdı, ne olursa olsun adamın ıskalamayacağından emin olmak için kendini olabildiğince açtı.

Bölüm 93

Kendi telefonumun her saat çalmasına o kadar alışmıştım ki, çalanın benim değil Bree'nin telefonu olduğunu fark edene kadar komodine uzanıyordum. Yatağın yanındaki saat 4:21'i gösteriyordu. *Yüce Tanrım, şimdi ne olacak?*

"Ben Stone." Karanlıkta sesini duydum. " kim?"

Hemen ayağa kalktı. Yatağın yanındaki ışığı açtığında, telefonu göğsüne dayamıştı ve o kadar alçak sesle fısıldadı ki, sonraki kelimeleri neredeyse ağzından bana söylüyordu.

"Ben Kyle Craig."

Artık ben de ayaktaydım. Telefonu elime aldığımda, hattın diğer ucunda Kyle'in hâlâ konuştuğunu duyabiliyordum.

"Bree, tatlım? Orada mısın?"

Eğer önümde olsaydı, onu düşünmeden öldürebileceğime gerçekten inanıyorum. Ama elimden geldiğince başımı . Duygularımın kontrolünü elime aldım.

"Kyle, ben Alex. Bu numarayı bir daha asla arama," dedim ve kapattım.

Bree'nin çenesi kelimenin tam anlamıyla düştü. "O da neydi öyle?" dedi. "Bunu neden yaptın?"

"Benim çizgim kumda. Onun kuralları koymaya devam etmesine izin vermenin bana bir faydası yok."

"Sence geri arayacak mı?"

"Eğer yapmazsa, ikimiz de biraz daha fazla uyuruz," dedim.

İçimde bir şeyler değişmişti. Sonsuza kadar bu oyunu oynamaya devam edemezdim. Oynayamazdım.

Ve zaten birkaç saniye sonra kendi cep telefonum çaldı.

"Ne?" Ben cevapladım.

"Bree soruma hiç cevap vermedi," dedi Kyle. "Düğün planlarının nasıl gittiği hakkında. Bunun senden çok onun işi olduğunu düşündüm."

"Hayır," dedim. "Kendini daha tehditkâr göstermek istedin." Neredeyse cana yakın bir şekilde güldü. "İşe yaradı mı?"

", Kyle."

"Bekle!" dedi. "Başka bir şey daha var. Önemli, yoksa bu kadar erken aramazdım."

Ne olduğunu sormadım. Aslında, devam ettiğinde telefonu kapatmak üzereydim.

"Sana bir nişan hediyesi aldım," dedi. "Bir çeşit. İzin verdiğimden beri

için. Programını rahatlatacak küçük bir Şey, böylece sen de o güzel gelin adayına odaklanabilirsin."

Şimdi kalbim sıkıştı. Bilmek zorundaydım. "Kyle? Ne yaptın sen?" "Şey, eğer sana söylersem, bu sürprizi bozar, değil mi?" dedi.
"Yirmi dokuzuncu ve K, kuzeydoğu köşesi. *Acele etmek isteyebilirsiniz.*"

Bölüm 94

Gün doğduğunda, Yirmi Dokuzuncu Cadde ile K'nın köşesinde tam bir taktik ekibimiz vardı. Kyle'ı geçebileceğim çok az şey vardı ve belirttiği zamanda ve yerde ortaya çıkmak hata olsa da, telefon çağrısını görmezden gelemezdim. Bu yüzden alabildiğimiz kadar önlem aldık.

Olay yeri Rock Creek Park'ın kenarındaydı ve Whitehurst Otoyolu üst geçitten geçiyordu. Üst geçide MP5'li polisler yerleştirdik ve mümkün olduğunca çok görüş açısını engellemek için köşeyi saran zırhlı SWAT minibüslerinden oluşan bir bariyer oluşturduk.

Sinir merkezimiz, SWAT birimi komutanı Tom Ogilvy'nin ekibiyle telsiz bağlantısı kurabildiği K üzerindeki bir kafeydi. Sampson ve ben kulaklıklarla dinliyorduk.

EMS beklemedeydi ve devriye birimleri her iki yönde bir blok caddeyi kapatmıştı. Tüm personel çelik yelek ve kasklarla donatılmıştı.

Ve belki de hepsi bir hiç içindi. Kyle gerçekten izliyor muydu? Silahı var mıydı? Kolunda bir şeyle hazır mıydı? Ya da belki hiçbiri. Sanırım şu anda güreşmemi istediği şey tam olarak buydu.

Her halükarda, giriş ekibinin bir şey bulması uzun sürmedi. Yirmi dokuzuncu caddeden parka girmelerinin üzerinden beş dakika geçmeden başlarındaki adam telsizle haber verdi.

"Burada bir ceset var," dedi. "Beyaz erkek, orta yaşlı. Evsiz bir adam olabilir gibi görünüyor."

Ogilvy telsizle "Dikkatli ilerleyin," diye cevap verdi. Buradaki olasılıklar hakkında herkesi zaten bilgilendirmiştik. "Kimse dokunmadan önce cesedin tamamen görsel olarak kontrol edilmesini istiyorum. B Takımı, yüksek alarmda olmanızı istiyorum."

Üç dakika daha süren sessizlik, "her şey " mesajı gelene kadar devam etti. Kahve dükkânının kapısına doğru uzandığımda Sampson kolumu tuttu.

"Bırak bunu ben yapayım, Alex. Eğer Kyle buradaysa, beklediği kişi sen olabilirsin." " olmaz," dedim ona. "Ayrıca, eğer Kyle benim için gelirse, bu yüz yüze, uzaktan değil."

"O manyak hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun diye mi?" dedi.

"O kadarını biliyorum," dedim ve dışarı çıktım.

Parktaki cesede yaklaşmadan önce bile Stanislaw Wajda'nın kirli ahır tanıdım. Yan yatmış, bir yığının altına itilmişti.

çalılar, tıpkı ondan önceki kurbanları gibi.

Bu sefer oyma yoktu. Görünürdeki tek yara, Anjali Patel'de gördüğümüze benzer şekilde boğazda açılan tek bir delik yarasıydı.

Boynundaki deride kurumuş kan lekesi vardı ve bu leke gömleğinin altında da devam ediyordu. Bu da bıçaklandığında büyük ihtimalle oturuyor anlamına geliyordu. Muhtemelen öldüğünde de.

Farragut Meydanı'ndaki alışveriş arabası ve balyozun parmak izlerini çoktan almıştık. Artık Wajda'nın bizim Numaralı Katilimiz olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı. Yine de, hayattayken ne yapmış olursa olsun, şimdi ona karşı bir acıma dalgası hissediyordum.

"Nedir bu?" Sampson Wajda'nın elindeki bir şeyi işaret etti. Eldivenlerimi giydim ve diz çökerek sıkılı parmakların arasından o şeyi aldım.

Küçük bir tebrik kartıydı - genellikle çiçeklerle birlikte gönderilen türden. Bu kartın ön yüzünde bir düğün pastası resmi vardı, en üstte de Afro-Amerikan bir gelin ve damat.

"Bu benim nişan hediyem," dedim. Midemin bulandığını hissettim. Kartı açtığımda, üzerindeki blok harflerle yazılmış şu yazıyı hemen tanıdım Kyle'ın el yazısı.

EDERİM.

-K.C.

Bölüm 95

Mitch'le birlikte Batı Virginia ormanlarında beş gün gizlendikten sonra Denny telefonu aldı. Ardından, gitmeye hazır olmadan önce DC'de keşif için birkaç gün daha vardı. Artık çok uzun sürmeyecekti, sadece kısa bir süre sonra özgür bir adam olacaktı. Çok *zengin*, özgür bir adam.

Ulusal Yapı Müzesi'nin çatısına çıktıklarında kapı arkasından çarparak açıldı. Arkasını döndü ve Mitch elini kaldırdı. "Benim hatam," dedi.

"Kapat şu lanet şeyi ve ," dedi Denny, kastettiğinden daha sert bir sesle.

Gürültü gerçekten önemli değildi. Müze gece için kapalıydı ve en yakın tehdit riski, alt kattaki güvenlik masasında oturup dizüstü bilgisayarında korku filmleri izleyen yirmili yaşlardaki bir serseriydi. Bu daha çok Mitch'le eski Subaru'da dirsek dirseğe uyuyarak, konserve yiyeceklerle yaşayarak ve onun "görev" hakkındaki gevezeliklerini çok fazla gece geçirmiş olmakla ilgiliydi.

Silkindi ve dışarı bakmak için çatının güneybatı köşesine doğru yürüdü.

F Caddesi'ndeki trafik Cuma gününe göre hafifti. Hafif bir esinti vardı ve daha sonra sağanak yağış vaat ediyordu ama şu ana kadar her şey sakindi. İlk limuzinler on beş yirmi dakika içinde Sidney Harman Hall'un -ya da yerel halk için sadece "Harman "ın- önüne yanaşmaya başlayacaktı.

Mitch geldi ve Denny brandayı açarken onun arkasında sessizce bekledi. Sonra Mitch teçhizatını yerleştirdi ve M110'u monte etmeye başladı.

"Bana kızgın falan mısın Denny?" dedi sonunda. "Bir sorunumuz mu var?"

Denny hemen, "Hayır, dostum," dedi. Bu gece onu sinirlendirmenin bir anlamı yoktu. *Özellikle* de bu gece. "Harika gidiyorsun. Sadece bu işi bitirmeye hazırım, anlıyor musun? Biraz fazla hevesliydim. *Benim* hatam."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. Mitch bir kez başını salladı ve hemen işine döndü. Bipodu aşağı çevirdi, tüfeği çıkıntıya yerleştirdi ve gözünü dürbüne dayadı. Dipçiği yanağına göre ayarladıktan sonra dürbünü çevirmeye başlayabilirdi.

"Bu gece bir alanda çalışıyoruz," dedi Denny, ses tonunu şimdi daha yumuşak tutarak. "Arabalar tüm blok boyunca duracak."

Mitch tiyatronun önündeki kaldırımını hissetmek için birkaç kez sağa sola baktı. "Bu kırıntıların birkaç yargıç olduğunu mu söylemiştin?"

"Doğru," dedi Denny. "Ülkedeki en güçlü piçlerden ikisi."

"Ne yaptılar?"

"Aktivist yargıcın ne olduğunu biliyor

musun?" "Pek sayılmaz. Neymiş o?"

Denny, "Şöyle diyelim, eski güzel A.B.D. onlarsız daha iyi," dedi. "Ben onları tespit edeceğim ve sen de onları indireceksin Mitchie, ama bu hızlı olacak. Hazır olmalısın, tamam mı? Bir, iki, sonra buradan gidiyoruz."

Mitch her zamanki gibi pozisyonunu koruyordu ama ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkmıştı. Bu, Denny'nin uzun zamandır onda gördüğü ukala bir gülümsemeye en yakın şeydi.

"Merak etme Denny," dedi. "Kaçırmayacağım."

Bölüm 96

Yedi otuzda, F Caddesi uzun bir siyah araba kuyruğuna dönüşmüştü.

Bu geceki etkinlik, sanat eğitimi için her yıl düzenlenen "Will on the Hill" adlı bağış toplama etkinliği idi. Capitol Hill'in önde gelen iki düzine oyuncusu, Will Shakespeare'in *On İkinci Gece*'sinin "beyzbolun içinden" bir versiyonunu, Kongre üyeleri, senatörler, Hill çalışanları ve muhtemelen K Street'in yarısından oluşan bir izleyici kitlesi için sahneleyecekti.

Denny dürbününden yolu izliyordu. "Bu gece kümeste tilki sıkıntısı yok, değil mi?"

Mitch hâlâ kalabalığa bakarak, "Sanırım," dedi. "Bunun bir grup ünlü insan olacağını sanmıştım. Aşağıda hiçbirini tanımıyorum."

"Evet, artık sen de ünlü ve kimse neye benzediğini bilmiyor," dedi Denny.

Mitch gülümsedi. "Doğru."

Rahm Emanuel ve eşi daha yeni gelmişlerdi. Temsilciler Meclisi azınlık lideri ve Senato geçici başkanı bir dakika önce birlikte gelmiş ve çekişmeli bir yasama oturumunun ortasında çok ihtiyaç duyulan bir fotoğraf çektirmişlerdi.

Her biri arabasından indi ve kırmızı tuğlalı kaldırımını belki altı adım geçerek tiyatronun ana girişinin üzerinde asılı duran cam duvarın altına geldi. Bu olay gerçekleştiğinde kesinlikle çok sıkı olacaktı.

Sonunda, sekize on kala Denny kişiyi buldu. Kısa bir Mercedes limuzin kaldırımında durdu.

Şoför inip kapıyı açmak için yanaştı ve Saygıdeğer Cornelia Summers görüş alanına girdi.

"İşte başlıyoruz, Mitch. Saat 10 yönünde. Uzun mavi elbise, Mercedes'ten iniyor."

Onun hemen arkasında Yargıç George Ponti ayağa kalktı. Basına ve kaldırımdaki polis sıralarının arkasında toplanmış aval aval bakanlara bilinçli bir şekilde el sallayacak kadar durdular. Denny uzaktan bile bu ikilinin kendilerine yabancı göründüklerini fark etti.

"İki numara smokinli, kır saçlı olan." Mitch duruşunu çoktan ayarlamıştı. "Ben ." "Nişancı hazır mı?"

Summers Ponti'nin koluna girdi ve içeri girmek için döndüler, sadece birkaç adım

Şimdi uzakta.

"Hazır," dedi Mitch.

"Gönder."

M110, mermi susturucudan saniyede üç bin fit hızla geçerken tanıdık keskin bir patlama sesi çıkardı. Hemen hemen aynı Cornelia Summers sol kulağının hemen üzerinde küçük kırmızı bir çiçekle yere yığıldı.

Yargıç Ponti kolundan kurtulurken tökezledi ve ikinci atış ıskaladı. Adamın kafasından yaklaşık on adım ötedeki cam kapı milyonlarca parçaya ayrıldı.

"Tekrar," dedi Denny. "Şimdi."

Yüksek Mahkeme yargıcı arabaya doğru döndü. Bir eli çoktan kapının üzerindeydi.

"Yap şunu, Mitchie."

"Onu yakaladım," dedi Mitch ve bir başka keskin patlama sesi duyuldu.

Ponti bu kez gerçekten yere düştü ve Harman'ın önündeki tüm blok tam anlamıyla bir kargaşaya sürüklendi.

Bölüm 97

Mitch DENNY sokağı izliyordu. Sürekli bir yağmur başlamıştı ama bu, çok güzel gece kıyafetleri giymiş yüzlerce insanın hamamböcekleri gibi bir aşağı bir yukarı dağılmasını engellemedi.

"Neler oluyor Denny?" Mitch dürbünü, dipçiği ve şarjörü çoktan paketlemişti.

Denny Mitch'e işaret . "Buraya gel. Bunu görmelisin. Yaptığın şey inanılmaz."

Mitch kararsız görünüyordu ama Denny ona tekrar el sallayınca eşyalarını bıraktı ve eğilerek çıkıntıya geri döndü. Sonra yaptığı işe baktı.

Harman, cam cepheli bir tür akıl hastanesine benziyordu. Polis flaşörleri çoktan caddede dönmeye başlamıştı ve orada hareket etmeyen tek insan kaldırımında yatan iki cesetti.

"Buna ne deniyor biliyor musun?" Denny söyledi. "Görev tamamlandı. Daha iyisi olamazdı."

Mitch başını salladı. "Her şeyi berbat ettim, Denny. O ikinci atış-"

"Artık hiçbir anlamı yok. Sen sadece bir dakikalığına bu boku içine çek ve tadını çıkar. Ben bizi gitmeye hazırlayayım."

Denny geri çekilip Mitch'in çantasının tokalarını takmaya başlarken Mitch şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Bir gecelik iş için fena değil, değil mi Mitchie?"

"Evet," dedi Mitch, yarı yüksek sesle, her şeyden çok kendi kendine. "Aslında harika bir şey."

"Peki hikayenin kahramanı kim, kardeşim?" "Biziz, Denny."

"Bu doğru. Gerçek canlı Amerikan kahramanları. Ne olursa olsun kimse bunu sizden . Anladınız mı?"

Mitch bu sefer başını sallamak dışında cevap bile vermedi. Sanki bir kez baktıktan sonra gözlerini sahneden ayıramamış gibiydi.

Bir saniye sonra Mitch ölmüştü, kafasında bir kurşunla.

Zavallı adam muhtemelen Denny'nin namlulu Walther'ının bile duymadı, o kadar hızlı oldu. İyi de oldu. Bu bazen berbat bir işti; Denny onun için en azından hızlı ve profesyonel bir iş yapabilirdi.

"Üzgünüm, Mitchie. bir şey gelmezdi," dedi.

Sonra Mitch'in çantasını aldı, diğer her şeyi bıraktı ve gecenin üçüncü cinayetine dönüp bakmadan merdivenlere yöneldi.

Bölüm 98

İlk korkunç rapor geldiğinde Daly Binası'nda çalışıyordum ve bu kez silah sesinden birkaç dakika sonra olay yerindeydim. Sokaktaki kaosu görmezden gelmeye çalıştım, kurbanları düşünmemeye çalıştım -henüz değil- ve en çok bilmem gereken tek şeye odaklandım.

Silah sesleri geliyordu? Bu sefer bir hata yapmış olmaları mümkün müydü?

Kaldırımındaki bir MPD çavuşu ilk raporunda Cornelia Summers'in önce düştüğünü ve Harman'a doğru ilerlerken George Ponti'nin solunda olduğunu söylemişti. İki Yüksek Mahkeme yargıcı-şimdi bile inanılmaz görünüyordu!

Sol tarafa, F Caddesi'ne baktım. Jackson Graham Binası da bir olasılıktı ama silahlı saldırgan ben olsaydım, Ulusal Yapı Müzesi'ne giderdim. Birkaç blok ötedeydi, olay yerinden oldukça uzaktaydı ve bolca korunaklı düz bir çatısı vardı.

"Bana üç üniforma daha getirin," dedim çavuşa. ". Ben şu binaya gidiyorum, National'a."

Birkaç dakika içinde caddenin aşağısındaydık ve müzenin ön kapısını yumrukluyorduk. Çok telaşlı görünen bir güvenlik görevlisi bizi içeri almak için koşarak geldi. Federal Koruma Servisi'nin burada yetkisi vardı, ama bana bir ekip göndermeleri için yarım saat geçmesi gerektiği söylenmişti.

Nöbetçiye "Çatıya çıkmamız gerek" dedim. Künyesinde DAVID HALE yazıyordu. "Oraya çıkmanın en hızlı yolu nedir?"

Binanın tamamen kilitlenmesi için telsizle haber vermesi için bir devriye memurunu geride bıraktım ve geri kalanımız Hale'i müzenin merkez salonuna kadar takip ettik. Korint sütunlarının tavana kadar uzandığı devasa, açık bir alandı ve tavandan birkaç kat yüksekteydi. Gitmemiz gereken yer orasıydı.

Hale bizi uzak köşedeki acil çıkışa getirdi. "Doğruca yukarı," dedi.

Onu orada bıraktık ve el fenerlerimizle ve silahlarımızı çekmiş bir şekilde merdivenleri teker teker atlayarak kaba bir düzende çıktık.

En tepede bir yangın kapısına geldik.

Alarmlı olması gerekirdi, ancak metal muhafaza yerdeydi ve mekanizmanın kendisi birkaç kabloyla gevşek duruyordu.

Kalbim zaten koşudan dolayı çarpıyordu. Şimdi tekrar hızlandı. Doğru yere gelmişiz.

Kapıyı açtığımda bomboş çatı vardı ve onun ötesinde G Caddesi'nin karşısındaki Hesap Verebilirlik Ofisi'nin tepesi görünüyordu. Yağmur şiddetle yağıyordu ama Harman'dan gelen siren sesleri ve bağırışlar hâlâ duyulabiliyordu.

Bir memura sağa gitmesini, diğerine de sokak gürültüsünün geldiği yöne doğru beni takip etmesini işaret ettim.

Güneybatı köşesine doğru geldiğimizde, bir sıra yükseltilmiş tavan penceresi görüşümüzü engelliyordu.

En uzaktakinin yanında bir şeyin gölgesini gördüm -bir paket ya da belki sadece bir çöp torbası- ve polise işaret ettim. Adamın adını bile bilmiyordum.

Her ihtimale karşı alçakta kalarak, ışıklarımız kapalı bir şekilde çatı boyunca ilerledik.

Yeterince yaklaştığımızda birinin hâlâ orada olduğunu görebiliyordum. Dizlerinin üzerindeydi, yüzü Harman'a dönüktü ve hareket etmiyordu.

Glock'um kalkmıştı. "Polis! Kımıldama!" Bacaklarına doğru alçaktan nişan aldım, ama anlaşıldığı üzere buna gerek yoktu. Diğer memur el feneriyle ona vurur vurmaz, başının arkasındaki yağmurla yıkanmış karanlık deliği net bir şekilde gördük. Vücudu, çatıyı çevreleyen yarım köşesine sıkışmış ve onu o şekilde tutmuştu.

Yüzüne bir kez bakınca Mitch Talley'i tanıdım. Birden bacaklarım jöle gibi oldu. Bu çok fazlaydı, gerçekten öyleydi. Mitch Talley ölmüş müydü? Nasıl ölmüştü?

"Tanrım." Yanımdaki devriye polisi daha iyi için eğildi. "Bu , dokuz milimetre mi?"

"Haber ver," dedim ona. "Steven Hennessey, nam-ı diğer Denny Humboldt için arama emri çıkartın. Henüz fazla uzaklaşmış olamaz. CIC'yi arayacağım. Bu mahalleyi hemen kapatmalıyız. Her saniye önemli."

Eğer içgüdülerim yanıltmıyorsa, Hennessey Patriot keskin nişancı ekibini kendi sebeplerinden dolayı dağıtmıştı.

Onun yerinde olsaydım, gibi kaçardım. Washington'dan çoktan ayrılmış olurum ve asla arkama bakmazdım.

Ama ben Hennessey değildim, değil mi?

Bölüm 99

DENNY saatlerce dolaştı. Kuzeyde kaldı ve Maryland'de birkaç farklı eczaneye uğradı. Bir Nationals şapkası, bir tıraş seti, bir çift zayıf okuma gözlüğü ve bir kutu kestane-kahverengi saç boyası aldı. *Bu iş görür.*

Chevy Chase'deki Sunoco tuvaletinde bir kez daha durduktan sonra şehre geri döndü. Logan Circle'a park etti ve tanıdık siyah Town Car'ın beklediği Vermont Caddesi'ne doğru iki blok yürüdü.

Denny arka koltuğa kayarken Zachary ender rastlanan bir gülümsemeye karşılık verdi. "Şu bak," dedi. "Hepsi ortadan hazır. Bahse girerim sen Bu işte de iyiyim."

"Her neyse," dedi Denny. "Şu . Böylece dediğin gibi ben de ortadan kaybolabilirim."

"Haberlere inanmak gerekirse, işler yeterince iyi gitmiş gibi görünüyor."

"Bu doğru."

Zachary olduğu yerde kaldı. "Suç ortağı hakkında bir şey söylemediler. Mitch hakkında hiçbir şey."

Denny, "Öyle bir şey yaparlarsa şaşırıyorum," dedi. "Bu baş dedektif Cross, kartlarını kapalı tutmayı seviyor. Ama inanın bana, bu iş halledildi. Ve artık Mitch hakkında konuşmak istemiyorum. O işini iyi yaptı."

İrtibat görevlisi Denny'nin yüzünü bir süre daha inceledi. Sonunda ön koltuğa uzandı ve sürücünden keseyi aldı. Bu sefer doğru gibi görünüyordu ama Denny emin olmak için çantanın fermuarını açıp kontrol etti.

Zachary şimdi arkasına yaslandı ve gerçekten de biraz gevşemiş görünüyordu. "Bana bir şey söyle, Denny. O kadar parayla ne yapacaksın? Yeni bir isim almanın dışında yani."

Denny gülümsemeye karşılık verdi. "Başlangıç olarak onu güvenli bir yere koy," dedi ve konuyu açıklamak istercesine keseyi ceketinin içine soktu. "Ondan sonra-"

Cümlelerin devamı yoktu. Walther cebinden ateş etti ve sürücüyü kafasının arkasından vurdu. Bir kan ve gri madde spreyi ön cama çarptı.

İkinci atış Zachary'nicabına baktı, tam da o gösterişli boynuzlarının arasından. Kapıya uzanmasına bile gerek kalmadı. saniye içinde bitmişti; Denny'nin şimdiye kadar yaptığı en tatmin edici iki atışı.

Tabii ki Denny hariç. Artık değil. Bu da oldukça iyi bir duyguydu. Tüm bunları geride bırakmak.

Yine de kutlama için zaman yoktu. Kaldırıma çıkıp her zaman en iyi yaptığı şeyi yapmaya geri dönmeden önce araba ancak sessizleşmişti. Hareket etmeye devam etti.

Bölüm 100

Harman'daki saldırıları takip eden yirmi dört saat boyunca Washington'da nadiren gördüğüm bir tam saha pres vardı. Komuta Bilgi Merkezimiz bütün gece trafik kontrolleri yaptı; Büyük Vaka Ekibi her iki birimi de sokağa çıkardı; ve NSID'ye gerekli olmayan tüm işleri bırakması söylendi ve bu sadece MPD'nin içindeydi.

Ayrıntılar Kongre Binası Polisi, ATF ve hatta Gizli Servis tarafından yürütülüyordu.

Sabah olduğunda Steven Hennessey'i arama çalışmaları bölgesel olmaktan çıkıp ulusal ve uluslararası bir hal almıştı. Büro tamamen harekete geçmişti ve Büro'nun bakabileceği her yerde onu arıyordu. CIA de işin içindeydi.

Bu cinayetlerin önemi gerçekten anlaşılmaya başlamıştı. Yargıçlar Summers ve Ponti, Yüksek Mahkeme'nin gayri resmi sol kanadını oluşturuyor, ülkenin yarısı tarafından seviliyor, diğer yarısı içinse *küместeki tilkiler* olarak görülüyorlardı.

MPD'de öğleden sonraki brifingimiz zombilerin yürüyüşü gibiydi. Gece boyunca kimse fazla uyumamıştı ve havada hissedilir bir gerginlik vardı.

Şef Perkins başkanlık etti. Giriş yapılmadı.

"Neye ?" diye doğrudan sordu. Bölümün komuta kadrosunun çoğu da oradaydı. Bütün koltuklar doluydu ve insanlar odanın kenarında ayakta duruyor, yerlerinden kıpırdanıyorlardı.

"Konuş benimle," dedi. "Herhangi biriyle."

Bölge komutanlarından Gerry Hockney, "Yardım hattı ve web sitesi yanıyor," bildirdi. "Kelimenin tam anlamıyla her yerde. Hennessey bir hükümet ajanı. Ohio'da bir depoda saklanıyor, Florida'da, Toronto'da-"

Perkins onun kesti. "Güvenilir bir şey var mı? *Elimizde* ne olduğunu bilmem gerekiyor, bir sürü gereksiz saçmalık değil."

"Bir şey söylemek ya da taahhütte bulunmak için henüz çok erken. Çok yoğun durumdayız, efendim."

"Başka bir deyişle, hayır. Başka kim olabilir? Alex mi?"

Olduğum yerden el salladım. "Dün gece Vermont Bulvarı'nda işlenen çifte cinayetle ilgili silah raporunu bekliyorum. İki John Does bir arabada vurulmuş olarak bulundu, üzerlerinde nakit para vardı ama kimlikleri yoktu.

"Kesinlikle dokuz milimetreydi, ancak aynı şey olup olmadığını henüz bilmiyoruz.

Mitch Talley'i öldüren silah."

Odada büyük bir uğultu yükseldi ve herkesin dikkatini tekrar toplamak için bağırarak zorunda kaldım.

"Öyle olsa bile" diye devam ettim, "kısa vadede Hennessey hakkında bize söyleyebileceği en fazla şey, on iki ile dört arasında şehirde olduğudur."

"Yani şu anda herhangi bir yerde olabilir," dedi Sampson. benim için kısaltılmış versiyonu. "Bu da demek oluyor ki bu işi bitirip oraya geri dönmeliyiz."

"Hennessey'nin arabadaki iki ölü adam için çalıştığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu birisi.

"Bilmiyorum," dedim. "Hâlâ kim olduklarını bulmaya çalışıyoruz. Yine de evi temizliyor gibi görünüyor. İşinin bitip bitmediği ise cevabını bilmediğimiz bir başka soru."

İlk sıradaki bir teğmen konuştu. "Temizlik bitti mi demek istiyorsunuz, yoksa keskin nişancı cinayetleri bitti mi?"

Sorular doğaldı ama sinirlerimi bozmaya başlamışlardı. Omuz silkerek ellerimi uzattım. "Sen söyle."

"Yani başka bir deyişle," diye araya girdi Şef Perkins, "neredeyse yirmi dört saat oldu ve bu cinayetlerden önce bildiğimizden daha az şey biliyoruz, öyle mi?"

Kimse cevap vermek istemedi. Odada uzun bir sessizlik oldu. "Onun gibi bir şey," dedim sonunda.

Bölüm 101

İKİ GÜN DAHA sinir bozucu bir sessizlik içinde geçti ve Steven Hennessey'den ya da onu tanıyor olabilecek herhangi birinden haber alınamadı. Sonra nihayet Büro'da bir hareketlilik oldu. Max Siegel bizzat beni arayıp haber verdi.

"Web üzerinden bir şey aldık," dedi. "İsimsiz, ama bu kontrol edildi. Frances Moulton adında bir adam var, Hennessey'in tarifine ayak tırnaklarına kadar uyduğu söyleniyor. On ikinci caddede bir dairesi var ama yaklaşık iki aydır kimse onu görmemiş. Sonra bu sabah biri onu oradan çıkarken görmüş."

"Biri-kim?" diye sordum.

"Bu 'anonim'," dedi. "Binanın kapıcısı da bunu . O da Moulton denen adamı aylardır görmemiş ama Hennessey'nin resmini getirdiğimde bana kimliğini doğruladı."

Ya bu çok büyüktü ya da şimdiye kadar sıfırlar göz önüne alındığında öyle hissettiriyordu. Bazen çaresizken aradaki farkı anlamak zordur.

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. Ne anlama gelirse gelsin, bu hâlâ Siegel'ın ipucuydu, bizim değil.

"Düşünüyorum da sen ve ben bir süre burada oturup neler olacağına bakabiliriz," dedi. "Eğer istersen, ben varım. Gördün mü? Değişebilirim."

Beklediğim cevap bu değildi ve benim duraksamam da gösteriyordu.

"Benimle kafa bulma," dedi Siegel. "İyi davranmaya çalışıyorum."

Aslında, gibi görünüyordu. Önümüzdeki sekiz saati ya da daha fazlasını Max Siegel ile bir arabada geçirme fikrini sevmiş miydim? Pek sayılmaz, ama bundan da öte, bir saniye bile bu soruşturmanın dışında kalmak istemiyordum.

"Evet, tamam," dedim. "Ben de . Seninle nerede buluşabilirim?"

Bölüm 102

Kahve bile getirdim.

Siegel da biraz getirmişti, böylece etrafta bol miktarda kafein vardı. Büro'nun verdiği Crown Vic'i On İkinci Cadde'nin doğu tarafına, M ve N caddeleri arasına park ettik. Dar, ağaçlarla çevrili bir bloktu ve çok sayıda inşaat vardı ama Midlands'da yoktu. Orası Frances Moulton'ın eviydi ve eğer doğru iz üzerindeyseniz Steven Hennessey'nin de adresiydi.

Söz konusu daire on katın sekizincisindeydi ve sokağa bakan iki büyük penceresi vardı. Oraya vardığımızda ikisi de karanlıktı. Max ve ben uzun bir süre için yerleştik.

Dava hakkında söylenmesi gereken her şeyi söyledikten sonra, biraz - uzun sessizlikler oldu. Yine de sonunda konuşma tekrar gevşedi. Siegel bana yumuşak bir soru yöneltti, bürodaki erkeklerin söyleyecek daha iyi bir şeyleri olmadığında sordukları türden bir soru.

"Peki, neden kolluk kuvvetlerine girdin?" diye sordu. "Sormamın sakıncası yoksa."

Kucağımda gülümsedim. Eğer bir şey varsa, o da kankalık yapmak için çok uğraşıyordum.

"Hollywood yaramadı. NBA de öyle," diye kestirip attım. "Peki ya sen?"

"Bilirsin işte. Egzotik seyahatler. Harika saatler."

Bir kez olsun beni güldürdü. Gelmeden önce bütün gece orada oturup ondan nefret etmeyeceğime karar vermiştim. Bu işkence gibi olurdu.

"Sana şu kadarını söyleyeyim," dedi. "Eğer işler farklı gitseydi? Bence ben de oldukça iyi bir kötü adam olabilirdim."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Kafanda mükemmel bir cinayet var."

"Öyle değil mi?" Siegel söyledi.

"Yorum yok." İkinci kahvemini kapağını açtım. "Gerçi çoğu polis yapar. Zaten mükemmel bir suç."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Şuna ne dersiniz: Birini öldürebilseydiniz - bunu gerçekten hak eden birini - ve bundan bilseydiniz, yırtılır mıydınız?" dedi.

"Hayır," dedim. "Bu benim için çok kaygan bir zemin. Bunu düşündüm."

"ama." Siegel güldü ve bana bakmak için arabanın kapısına yaslandı.

"Diyelim ki sen ve Kyle Craig karanlık bir sokakta yalnızsınız. Tanık yok. O

mermin bitti ve hala Glock'un var. Bana tetiği Şimdi çekip soruları sonra sormayacağını mı Őöylüyorsun?"

"Doğru," dedim. Kyle göndermesi biraz tuhaftı ama görmezden geldim. "İsteyebilirim ama bunu yapmazdım. Onu içeri alırdım. Onu ADX Florence'a geri getirmek isterim."

Sanki kırılmamı bekliyormuş gibi sırtarak bana baktı. "Ciddi misin?" dedi.

"Ciddiyim."

"Sana inandığımdan emin değilim."

Omuz silktim. "Ne Őöylememi istiyorsun?"

"Senin bir olduğunu. Hadi ama Alex. Bu işte en azından biraz karanlık tarafa geçmeden başarılı olamazsın."

"Kesinlikle," dedim. "Bunu yaşadım, yaptım. Sadece tetiği ekmeyeceğimi Őöylüyorum." Doğru olsun ya da , gerçekten emin değildim. Sadece Siegel'la birlikte oraya gitmek istemiyordum.

"İlginç," dedi ve Midlands'ınön kapısına doğru döndü. "ok ilginç."

Bölüm 103

ALEX dişlerinin arasından yalan söylüyordu. İyi bir yalancıydı ama yalan *söylüyordu*. Eğer şu anda Kyle Craig'in karşısında oturduğuna dair bir fikri olsaydı, Glock'u bir saniye içinde çıkarırdı ve bir saniye sonra da bir mermi eksik olurdu.

Ama bütün mesele de , değil mi? Cross'un hiçbir fikri yoktu. Bu konudaki tüm şüpheleri geride kalmıştı. Bundan daha lezzetli olamazdı, değil mi? Hayır, olamazdı.

Kyle kahvesini yudumladı ve devam etti. "Bütün mesele , değil mi?" dedi gayri ihtiyari. *İlginçti; Siegel*'ın konuşması ve ses tonu artık onun için kendisinininkinden daha doğaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Cross sordu.

"Tüm o 'küresteki tilkiler' olayı. İyi adamlar ve kötü adamlar, hepsi birbirine karışmış durumda. İyi ve kötü arasındaki çizgi artık o kadar net değil."

"Bu doğru," dedi Cross. "Gerçi polis teşkilatından çok Büro için."

"Yani her yerde," dedi Kyle. "Sahtekâr kongre üyesi. İlk on milyonla geçinemeyen açgözlü orospu çocuğu CEO. Cehennem, gömülü terör hücreleri. Ne fark eder ki? Hepsi dışarıda, burnumuzun dibinde, yanı başımızda yaşıyorlar. Sanki dünya eskiden siyah ve beyazdı, şimdi ise gözlerinizi biraz kısarsanız her şey gri."

Alex şimdi bakıyordu. Tam gözlerinin içine. Sonunda alışıyor muydu?

"Max, burada Steven Hennessey'den mi bahsediyorsun? Yoksa kendinden mi?" "Huh-oh," diye cevap verdi Kyle-Max ve parmağını ona doğru salladı. "Ben bile

şapka değiştirdiğinizi görüyorum. Çok kurnazca, Dr. Cross."

Ve Alex sadece güldü. Gerçekten inanılmazdı. Kyle, Cross'un Max Siegel'dan nefret etmesini sağlamayı başarmıştı ve şimdi de birkaç vidayı çevirerek Alex'i zeki ama iğrenç ajanın gerçek bir hayranı haline getirme yolunda ilerliyordu.

Kim bilir-Siegel bu gidişle aile yemeği ya da benzeri bir şeye kadar varabilirdi. Ama sonra Kyle'ın bile beklemediği bir şey oldu.

Ön camdan bir kurşun girdi.

Bölüm 104

SIEGEL VE BEN aynı hem kaldırımda hem de kapılarımızın arkasındaydık. Izgaraya bir el daha ateş edildiğini duydum ve ardından Siegel'in arabasının yan tarafına isabet eden mide bulandırıcı bir gümbürtü duydum.

"Max?"

"Ben iyiyim. Vurulmadım."

"geliyor?"

Glock'um dışarıdaydı ama nereye doğrultacağımı bile bilmiyordum. Gözlerim etrafımdaki binaları tararken diğer elim 911'i arıyordu.

"Şu ikisinden biri," dedi Max, Midlands'ı ve hemen kuzeyindeki yeri göstererek.

Hennessey'nin dairesine tekrar baktım; pencereler kapalıydı ve hâlâ karanlıktı. Çatılar zaten onun işiydi. Bu doğru değil miydi?

"Alo? Orada mısınız?" dedi telefonumdan biri. "Burası Dokuz-Bir-Bir Acil. Beni duyabiliyor musunuz?"

"Ben Dedektif Cross, MPD. Twelve Twenty-one Twelfth Street Northwest'de aktif bir silahlı saldırgan var. Acil yardıma ihtiyacım var, müsait olan tüm birimler!"

Başka bir atış, bir saksıyı ve hemen arkamdaki ikinci kat penceresini birbiri ardına patlattı. Bir dairenin içinden gelen bir çığlık duydum.

"Polis!" Duyabilen herkes için bağırdım. "Yerde kalın!" En az yarım düzine insan hâlâ kaldırımda siper almaya çalışıyordu ve daha fazlasının yoldaki yürüyüş yolu boyunca gelmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu.

"Bir şeyler yapmak zorundayız. Burada öylece kalamayız. Birileri vurulacak," dedi Max.

Sürücü koltuğunun üzerinden ona baktım. "Eğer bir dürbün kullanıyorsa ve biz hızlı hareket ediyorsak, ona yetişemeyebilir."

"Zaten ikimiz varken olmaz," dedi suratsızca. "Midlands'ı al. Ben bir sonrakini getireceğim."

Bu tamamen protokol dışıydı. Destek için beklemeliydik, ancak bu kadar çok ikincil hasar potansiyeli varken, daha fazla gecikmek istemedik.

Siegel başka bir şey söylemeden çömeldiği yerden kalktı ve koşarak caddenin karşısına geçti. Bunu yapabileceğini düşünmezdim.

biraz mesafe bırakmak için üçe kadar saydım, sonra başımı eğerek koşmaya başladım. Arkamda bir yerde bir pencere daha kırıldı. Zar zor

fark ettim. Œu anda tek odak noktam apartmanın ön kapısının diğeri tarafına geçmek ve Hennessey'nin peşinden içeri girmekti.

Bölüm 105

İçeri girince merdivenleri kullandım. Çatıya on kat vardı ama oldukça iyi durumdaydım. Adrenalin de işini yaptı.

Birkaç dakika sonra Midlands'in tepesine çıkıyordum. Garip bir deja vu yaşadım; tıpkı geçen gece müzede yaşadığım gibi.

Glock'umu sağa sola salladım, bir şey yok. Kapının arkasında da kimse yoktu.

Bir hizmet odasından çıkmıştım ve duvarlar binanın On İkinci Cadde tarafını görmemi engelliyordu. Hennessey burada olsaydı oradan ateş ediyor olurdu.

Uzaktan siren sesleri geliyordu; şansım varsa bana doğru geliyorlardı.

Sırtımı duvara dayadım ve yavaşça köşeye doğru ilerledim, önce silahımla.

Çatının sokak tarafı, loş ışıklı olmasına rağmen bana ıssız göründü. Birkaç katlanır çim sandalye ve yan yatmış çelik bir varil vardı.

Hennessey'den iz yok ama.

Kenara geldim ve dışarı baktım. On ikinci caddenin aşağısı sessizdi. Kapıları açık duran bir büro arabası ve yerde bir parça kırık cam dışında, az önce ne olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Hatta birkaç kişi hasardan habersiz yürüyordu.

Sonra, daha iyi bakmak için eğildiğimde, ayağım küçük, metalik bir çınlama sesi çıkaran bir şeye çarptı. Maglite'ımı çıkardım ve ne olduğunu görmek için yere doğrulttum.

Mermi kovanları. Birkaç .

Nabzım hızlandı ve arkamı dönüp Walther marka bir dokuz milimetrenin namlusuna doğru baktım.

Parmağı tetikte olan adam, muhtemelen Steven Hennessey, tabancayı alnımdan yaklaşık bir inç uzakta tuttu.

"Kımıldama," dedi. "Kılını bile kıpırdatma. Bu mesafeden ıskalamam."

Bölüm 106

Görünüşünü değiştirmek için oldukça iyi bir iş çıkarmıştı; gözlükler, siyah saçlar, temiz traş. Şehirde dolaşmasına yetecek kadar.

Ve muhtemelen buradan tanınmadan uzaklaşmak için de yeterli olduğunu fark ettim. Her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

"Hennessey?"

"Kime sorduğunuza bağlı," diye cevap verdi.

"O isimsiz ihbarı Büro'ya kendiniz , değil mi?" Dedim.

Bütün bunların bir tuzak olduğundan emindim ve ona tam da istediği şeyi vermiştik; onun hakkında en çok şey bilen insanlar tarafından sessiz bir gözetim detayı. Bizi arabada öldürmeye mi çalışıyordu yoksa daha yakına mı çekmeye çalışıyordu, hâlâ bilmiyordum.

"Ve bak ne yakaladım," dedi. "Şimdi yavaşça geriye uzanmanı ve o Glock'u çatıdan aşağı bırakmanı istiyorum."

Başımı salladım. "Onu şuraya atacağım. Bu şeyi sokağa atamam."

"Elbette yapabilirsin," dedi. Walther'inin ucunu alnıma bastırdığında soğuktu. Muhtemelen birkaç dakika önce daha büyük bir şey kullanıyordu.

Geri uzandım ve Glock'un düşmesine izin verdim. Aşağıdaki betona çarptığında karnım sıkıştı.

Sonra bir adım geri çekildi, kolunun ulaşamayacağı bir yere.

"Doğruyu söylemek gerekirse, sadece ölmeni ve yolumdan çekilmeni istedim. Ama şimdi burada olduğuna göre, benim hakkımda ne bildiğini söylemen için sana otuz saniye veriyorum," dedi. "Ve zaten gazetelerde olanlardan bahsetmiyorum."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedim. "Tekrar ortadan kaybolmadan önce ne kadar derine inmen gerektiğini bilmek ."

"Yirmi saniye," dedi. "Yaşamana bile izin verebilirim. Konuş benimle."

"Sen Steven Hennessey'sin, nam-ı diğer Frances Moulton, nam-ı diğer Denny Humboldt,"

dedi. "İki bin ikiye kadar ABD Ordusu Özel Kuvvetleri'ndeydiniz, en son Afganistan'daydınız. Kentucky'de üzerinde adınızın yazılı olduğu bir mezar var ve o zamandan beri radardan uzak serbest çalıştığınızı varsayıyorum."

"Peki ya Büro?" dedi. "Beni başka nerede arıyorlar?" "Her yerde," dedim.

Tutuşunu düzeltti ve dirseklerini kilitledi. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum Cross. Beşinci Cadde'de oturuyorsun. Bu gece orada durmamam için bir neden yok,

Hem de çok. Anladın mı?"

Bir öfke patlaması hissettim. "Seninle dalga geçmiyorum. Boşuna . Neden bütün ekibimiz burada değil sanıyorsun?"

"Henüz değil," dedi. Yine de sirenler kesinlikle yaklaşıyordu. "Başka? Hâlâ hayattasın. Konuşmaya devam et."

"Ortağını öldürdün, Mitch."

"Sorduğum şey değil. Bana kullanabileceğim bir şey ver," dedi. "Son şansın, yoksa bu gece ölen tek Haç sen olmayacaksın."

"Tanrı aşkına, elimde bir şey olsaydı sana söylerdim!"

İlk polis aracı aşağıdaki bloktan çığlık atarak geldi. "Görünüşe göre zamanınız doldu," dedi.

Bir silah ateşlendi ve Hennessey'nin silahı olmadığını anlamadan önce irkildim. Gözleri kocaman açıldı. Üst dudağına bir çizgi halinde kan yayıldı ve sanki biri iplerini düşürmüş gibi önümde yere yığıldı.

"Alex?"

Sağ tarafa baktım. Max Siegel yan binanın çatısında duruyordu, merdiven boşluğundan gelen küçük bir ışıkla arkadan aydınlatılmıştı. Beretta'sı hâlâ yukarıdaydı ve bana ama ona döndüğümde indirdi.

"İyi misin?" diye seslendi.

Hennessey'nin bileğine bastım ve Walther'ı elinden aldım. Boynunda nabız yoktu ve gözleri boş fincan tabağı gibiydi. Adam ölmüştü. Max Siegel onu öldürmüş ve benim hayatımı kurtarmıştı.

Tekrar ayağa kalktığımda cadde hızla dolmaya başlamıştı. Siren seslerinin yanı sıra kapıların çarpıldığını ve polis telsizlerinin ciyaklamalarını duyabiliyordum. Blok kilitlenmişti ama yine de gidip Glock'umu bulmam gerekiyordu.

Ben kapıya yönelirken Siegel arkamdan bakıyordu. En azından ona bir teşekkür borçluydum, ama sokağın gürültüsü sözlerimi yutabilirdi, bu yüzden şimdilik sadece bir başparmak işareti yaptım.

Her şey yolunda.

Bölüm 107

ERTESI SABAH YAĞMUR YAĞDI. Büyük basın brifingimizi dışarıda yapmayı planlamıştık ancak bunun yerine Daly Binası'ndaki toplantı salonuna taşındık. Yüz, belki de daha fazla muhabir bu toplantı için gelmişti ve biz de lobiye canlı bir ses yayını koyduk.

Max ve ben, Şef Perkins ve Müdürlükten Jim Heekin ile birlikte ön taraftaki bir masaya oturduk. Her yerden kamera sesi geliyordu, çoğu Max ve bana doğrultulmuştu. Kesinlikle tuhaf bir çifttik.

Bu benim meşhur anlarımdan biriydi. Daha önce de birkaç kez yaşamıştım. Birkaç hafta boyunca sürekli röportaj talepleri, belki bir ya da iki kitap teklifi ve o gece eve gittiğimde evimin önünde bekleyen birkaç muhabir olacaktı.

Brifing, tüm bunların neden bir sonraki seçimde kendisine oy vermemiz gerektiği anlamına geldiğini açıklamak için yaklaşık on dakika süren belediye başkanının açıklamasıyla başladı. Daha sonra şef, sorulara geçmeden önce davanın temellerini özetledi.

"Dedektif Cross," diye sordu Fox muhabiri, "dün gece o çatıda olanları bize anlatabilir misiniz? Gerçek bir darbe mi? Bu hikayeyi sadece *siz* anlatabilirsiniz."

Bu, davanın "seksi" kısmıydı - gazeteleri ve reklam alanlarını sattıran şey. İşlerin ilerlemesini sağlayacak kadar kısa ama bir sonraki saati *soğukkanlı* bir *katille yüz yüze* gelmenin *nasıl bir his olduğu* konusunda beni sıkıştırarak geçirmelerini engelleyecek kadar detaylı bir cevap verdim.

"Ajan Siegel'ın hayatınızı kurtardığını söyleyebilir misiniz?" diye devam etti birisi.

Siegel mikrofonuna doğru eğildi. "Bu doğru," dedi. "Bu adamı benden başka kimse dışarı çıkaramaz." Bunun için ona iyi bir kahkaha attılar.

"Cidden," diye devam etti, "yolda bazı pürüzler yaşamış olabiliriz, ancak bu soruşturma federal ve yerel yetkililerin büyük bir tehdit karşısında nasıl birlikte çalışabileceğinin mükemmel bir örneğidir. Dedektif Cross ve benim burada başardıklarımızla gurur duyuyorum ve umarım şehir de bizimle gurur duyuyordur."

Görünüşe göre Siegel'ın iyi tarafının bile büyük bir egosu vardı. Ama seçici ya da küçük olma havasında değildim. Yüz yüze görüşmek istiyorsa, görüşebilirdi.

Sonraki birkaç soru için kendimi tuttum, ta ki kaçınılmaz olarak biri sorana kadar,

"Peki ya cinayet sebebi? Bu noktada bize Talley ve Hennessey'in kendi başlarına hareket ettiklerini kesin olarak söyleyebilir misiniz? Ve hangi sebeple?"

"Tüm olasılıkları araştırıyoruz," dedim hemen. "Size söyleyebileceğim tek şey, Patriot keskin nişancı cinayetlerinden sorumlu iki tetikçinin artık öldüğüdür. Şehir normale dönecektir. Soruşturmanın açık kalan yönleriyle ilgili olarak şu an için herhangi bir yorumumuz yok."

Siegel bana baktı ama çenesini kapalı tuttu ve biz de köpek ve midilli gösterimize devam ettik.

Basınla asla paylaşmayacağımız gerçek şuydu: Talley ve Hennessey'nin başka birinin oyun planını izlediğine inanmak için pek çok nedenimiz vardı. Belki kimin olduğunu öğrenecektik, belki de öğrenemeyecektik. O sabah bir tahminde bulunmam gerekseydi, bu davanın artık kapanmış olduğunu söylerdim.

Olur böyle şeyler. Birçok polis işi, en tepeye ulaşmadan alt katmanları sıyırmakla ilgilidir. Aslında, tepedeki insanların güvendiği şey de tam olarak budur. Onlar için çalışanlar - kiralık katiller, haydutlar, sokak suçluları - riskin çoğunu üstlenenlerdir ve çoğu zaman da zararı sadece onlar görür.

Aklıma "kümesteki tilkiler" ile ilgili bir şey geliyor.

Bölüm 108

İKİ GÜN DAHA sıkıcı ve yorucu evrak işleriyle uğraştıktan sonra uzun bir hafta sonu geçirdim ve çocukların Ketçap adını verdikleri oyunu oynayarak biraz zaman geçirdim. Çoğunlukla cep telefonumu kapatıp mümkün olduğunca onlarla takıldım, ancak Bree ve ben Pazar öğleden sonra birkaç kutsal saat için gizlice kaçtık.

Cleveland Heights'ta Tregaron adında bir yere gittik. Washington International School kampüsünde yaz aylarında kiralanabilen devasa bir neo-Gürcü malikanesi. Halkla ilişkiler müdürü Mimi Bento tarafından .

"Burası da Teras Oda," dedi bizi büyük fuayeden içeri sokarken.

Pirinç avizeli, parke zeminli bir salondur ve arka taraftaki kanopili bir verandaya açılıyordu. Bunun ötesinde tertemiz bahçeler ve Klinge Vadisi manzarası vardı. Hiç de fena değil. Aslında çok güzel. Ve şık.

Bayan Bento deri folyosunu kontrol etti. "Ağustos'un on biri, yirmi beşi ya da... gelecek yıl için uygun tabii ki. Kaç misafir düşünüydünüz?"

Bree ve ben birbirimize baktık. Bu konu hakkında fazla ayrıntılı düşünmemiş olmamız tuhaf görünüyordu ama düşünmemiştik. Sanırım biraz küçük tutmak istedik. Her şey bizim için yeniydi.

"Henüz emin değiliz," dedi Bree ve kadının ağzının kenarları neredeyse fark edilmeyecek şekilde aşağı doğru döndü. "Ama kesinlikle tören ve resepsiyonun aynı yerde olmasını istiyoruz. Her şeyi nispeten basit tutmak istiyoruz."

"Elbette," dedi. Gözlerindeki dolar işaretlerinin küçüldüğünü görebiliyordunuz. "Peki, neden etrafa biraz daha bakmıyorsunuz, herhangi bir sorunuz olursa ben ofiste olacağım."

O gittikten sonra terası görmek için dışarı çıktık. Mükemmel bir bahar günüydü ve burada bir düşün olduğunu hayal etmek çok kolaydı.

"Sorusu olan var mı?" Bree söyledi.

"Evet." Elini tuttum ve onu içeri çektim. "İlk dansımızı burada mı yapacağız?"

Ben kulağına Gershwin"birkaç parça mırıldanırken sallanmaya başladık. *Hayır, hayır, bunu benden alamazlar...*

"Biliyor musun?" Bree birdenbire şöyle dedi. "Burası kesinlikle muhteşem. Bayıldım."

"O zaman anlaştık," dedim.

"Ama bence bunu atlamalıyız."

Dans etmeyi bıraktım ve ona baktım.

"Önümüzdeki birkaç ayı davetiyelerin ne renk olacağını ya da kimin kimin yanında oturacağını düşünerek geçirmeme gerek yok," dedi. "Bu başkasının düğünü, benim değil. Bizim değil. Ben sadece seninle evli olmak istiyorum. Şimdi olduğu gibi."

"Şimdi mi?" Dedim. "Şimdi gibi *mi*?"

Güldü ve beni öpmek için uzandı. "Yakında zaten. Damon okuldan geldikten sonra. Ne dersin?"

Düşünmeme gerek yoktu. Bu düğünden tek istediğim tam olarak Bree'nin istediği gibi olmasıydı -süslü bir malikâne ya da Washington adliyesi, umurumda değildi. Yeter ki o orada olsun.

"Damon eve geldikten sonra o zaman," dedim ve bir öpücükle daha anlaşmayı mühürledim. "Sıradaki soru: Sence arkadan gizlice kaçabilir miyiz, yoksa Mimi'ye söylemek zorunda mıyız?"

Bölüm 109

ARKA BAHÇE ÇOK GÜZELDİ, herkesin bizim için yaptığı gibi. Sampson, Billie ve çocuklar ağaçlara küçük beyaz ışıklar ve baktığınız her yere mumlar koymuşlardı. Havada caz vardı ve kısa sürede davet ettiğimiz arkadaşlarımız ve ailemiz için verandaya bir düzine yüksek arkalıklı sandalye yerleştirilmişti.

Çocuklar tören için bizimle birlikte ayağa kalktılar - Ali, yüzüklerle; Jannie, ona savurganlık yapmasına izin verdiğimiz güzel beyaz elbiseyle ışıltıyor; ve Damon, geçen sonbaharda Cushing'e bıraktığımız çocuğun daha uzun ve çok daha bilinçli ve kendinden emin bir versiyonu gibi görünüyordu.

Bree'ye gelince, sade beyaz straplez elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Benim gözümde sade ve mükemmeldi. O ve Jannie'nin saçlarında aynı küçük beyaz çiçekler vardı ve Nana kulağının üzerine sıkıştırılmış tek bir ve gözlerinde son birkaç yıldır görmediğim bir ışıltıyla ön sırada gururla oturuyordu.

Saat tam altı buçukta, St. Anthony'den papazımız Dr. Gerry O'Connor, Nana'ya başıyla işaret ederek törene başlama zamanının geldiğini söyledi. Bugün için tek bir ricada bulunmuştu; kendi tarzında bir konuşma yapmasına izin verilmesini istemişti.

"Evliliğe inanıyorum," dedi gruba hitap etmek için ayağa kalkarak. Sesindeki kilise havasını şimdiden duyabiliyordunuz. "Daha spesifik olarak, *bu* evliliğe inanıyorum."

Bree ve benim durduğumuz yere geldi ve her birimizin elinden tuttu. "Siz ikiniz benden bunu istemediniz ama bu gece sizi birbirinize veriyorum ve bunu yapmaktan büyük onur duyuyorum.

"Bree, anne ve babanı hiç tanımadım, ruhları şad olsun ama torunumla evlenmene çok sevineceklerine inanmak zorundayım. Bu adam iyi bir adam," dedi ve gözlerinden birkaç damla yaşın süzüldüğünü görebiliyordum. "O benim biriciğim ve bunu kolay kolay paylaşmam.

"Ve sen," dedi bana dönerek. "Burada turnayı gözünden vurdunuz bayım."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin," dedim.

"Hayır, ama bu beni ne zaman durdurdu ki? Bu kadın aşık, Alex. Sana baktığında bunu yüzünde görebiliyorum. Çocuklara baktığında da görebiliyorum. Hatta geveze, aptal yaşlı bana baktığında bile görebiliyorum. Ruhu konusunda bu kadar cömert bir kadın daha tanımadım. Siz tanıdınız mı?" diye sordu büyük gruba ve hepsi kararlı bir şekilde "Hayır!" ya da birkaç durumda "Hayır,

Hanımfendi!"

"Doğru," dedi ve kemikli bir parmağını bana doğrulttu. "bunu berbat etme!"

Herkes gülmeye devam ederken o yerine oturdu, çoğumuz gözyaşlarımızı tutamadık. Sadece birkaç kelime, ama her şeyi çok güzel anlatmış gibi görünüyordu.

"Hepsi sizin, Papaz," dedi.

Ve Dr. O'Connor başlamak için kitabını açtığında ve etrafımdaki gülümseyen yüzler çemberine baktığımda - en iyi arkadaşım John Sampson, büyükannem, güzel çocuklarım ve onsuz yaşamayı hayal bile edemeyeceğimi fark ettiğim bu muhteşem kadın, Bree - ilk iki kelimesinin tam o anda kalbimde ve aklımda olan her şeyi daha mükemmel bir şekilde yakalayamayacağını biliyordum.

Bu kelimeler "" idi.

Bölüm 110

GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ PARTİ gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Yemek konusunda cimrilik yapmadık, bir arkadaşımızın yemek şirketinden sonsuz miktarda jerk domuz eti, hindistan cevizi pilavı, kızarmış plantain ve Sampson'ın Breelex adını vermeye karar verdiği bir şey getirdik. İki çeşit rom, ananas, zencefil ve oluşuyordu - ya da çocuklar için sadece ananas, zencefil ve kirazdan oluşuyordu, ancak Damon yetişkin içeceğinin tadına bir kez bakmıştı, bunu biliyorum.

Jerome Thurman, arka bahçede Fusion adlı grubuyla birlikte yıldızların altında bol bol dans etti ve hatta bir ya da iki Breelex'ten sonra benim de biraz kötü şarkı söylemem gerekti. Ya da üç. Çocuklar benim "zift gibi" ve "kesinlikle korkunç" olduğumu söylediler.

Yine de ertesi sabah hepimiz erkenden kalkmıştık. Bir taksi bizi Miami'ye ve oradan da Nassau'ya uçmak üzere havaalanına götürdü. Diğer uçta, bir limuzin bizi aldı ve uygun bir şekilde adlandırılmış One&Only Ocean Club'a götürdü.

Bree ve ben burayı en sevdiğim James Bond filmi olan *Casino Royale*'de görmüştük ve onu bir gün buraya getireceğime yemin etmiştim. Tanıdık gözyaşı damlası şeklindeki araba yoluna girer girmez Bond şakaları başladı, baktığınız her yerde ağzınızın suyunu akıtacak arabalar vardı.

Limuzinden inmesine yardım ederken "Cross," dedi. "*Bree Cross*."

Sanırım benim adımları alarak pek çok kişiyi şaşırtmıştı. Bu tamamen ona bağlıydı ama bunu yapması hoşuma gitmişti. Söylemesi kadar duyması da hoşuma gidiyordu.

Resepsiyondaki güler yüzlü, misafirperver kadına "*Dr. ve Bayan Cross*, giriş yapıyoruz," dedim. Bree elimi sıktı ve iki çocuk gibi gülüştük. Ya da belki sadece yeni evli bir çift gibi. "Ne kadar sürede arka bahçenizdeki okyanusa açılabiliriz?"

"Yaklaşık üç buçuk dakika diyebilirim," dedi kadın bize ve anahtarlarımızı masanın üzerinden kaydırarak. "Burada her şey hazır. Crescent Wing'de bir çift kişilik süit ve okyanus kenarında bir villa. Keyfinize bakın."

"Oh, yapacağız!" Jannie az önce gelmişti. Nana, Damon ve Ali hâlâ dışarıda beyaz kumlu plajı ve turkuaz renkli suyu seyrediyorlardı. Gerçekten de turkuazdı.

", Bayan J." Süitin anahtarını ona uzattım. "Seni resmi olarak bu işin başına getir, yarın öğle yemeğinde görüşürüz."

"Baba, bizi getirdiğin için hâlâ deli olduğumu düşünüyorum," dedi ve sanki söyleyecek bir sırrı varmış gibi eğildi. "Ama getirdiğin için çok mutluyum."

"Ben de," fısıldadım.

Ayrıca, yine de bir balayı olacaktı. Rahatsız Etmeyin tabelaları bunun içindir.

Bölüm 111

VİLLAMIZ en güzel yerdı. Tıpkı filmlerdeki gibi, dedikleri gibi. Özel bir terasa ve sonsuzluk havuzuna açılan sürgülü panjurlu kapılardan oluşan bir duvar ve sahile inen merdivenler vardı. Personel içeride ve dışarıda her yere taze çiçekler yerleştirmişti ve maun Kaliforniya kral yatağı tek başına muhtemelen bir yıllık maaşa mal oluyordu.

"Evet, bu görür," dedim, dış dünyaya açılan kapıyı kapatırken. "Double Oh Seven için yeterince iyi ve hepsi bu."

"Oh, James, James," diye biraz daha şaka yaptı Bree, beni yatağa çekti. "Sadece senin yapabildiğin gibi yağmala beni James."

Ben de öyle yaptım. Her şey çok hızlı bir şekilde birbirini izledi ve acil plaj planlarımız gelecekte bir zamana ertelendi. Yine de iştahımızı açmayı başardık. Tekrar ayağa kalktığımızda güneş batmak üzereydi ve ikimiz de harika bir yemek için hazırдық.

O akşam hangisinin daha iyi olduğundan emin değilim - Dune'daki Fransız-Karayip yemekleri mi, sipariş ettiğimiz muhteşem Pinot Noir şısesi mi, yoksa değişiklik olsun diye olmak istediğim başka bir yer olmadığı hissi mi?

Geceyi de dolu dolu geçirdik ve akşam yemeğinden sonra Atlantis Resort'taki kumarhanede biraz blackjack oynamak için durduk. Bree bir süre uyanık kaldı, sonra ben de uyandım ama gece yarısına doğru birkaç dolarla oradan . Peki kimin umurundaydı? Bizim değil.

Sahil boyunca el ele tutuşarak uzun yoldan evimize geri yürüdük. "Mutlu musun?" Bree'ye söyledim.

"Evli," dedi. "Mutlu bir evlilik. Henüz gerçek gibi bile gelmiyor. Bu *sadece* Ama bu gerçek dünya, değil mi? Rüya , değil mi Alex?"

Kollarımı ona dolamak için durdum ve ayın okyanustan yansıyan yansımasını izlemeye koyulduk.

"Biliyor musun, henüz o mavi, mavi suya girmedik," dedim. Parmaklarım gömleğinin üst düğmelerini iliklemeye başladı. "Gece yüzmeye var mısınız, Bayan Cross?"

Bree etrafına bakındı. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Sadece bir davet," dedim. "Ama orada çırılçıplak ve tek başıma biraz aptal gibi hissederdim." Pantolonumla uğraşmaya başlamıştı bile.

Kıyafetlerimizi kumların üzerine bıraktık ve yüzmeye başladık. Otelden gelen çelik davul seslerini duyabiliyordum ama sanki bütün okyanus bize kalmıştı. Bir süre suda öpüştük ve sonra sevişmeye başladık.

yine, tam kıyıda. Biraz riskli ve kumluydu ama haftanın her günü kabul edebileceğim türden bir tehlikeydi.

Bölüm 112

Ertesi sabah geç yattık ve güne hazırlanmak için acele etmedik. Telefon çaldığında Bree oda servisi menüsüne bakıyordu ve ben de üzerime bir tişört geçiriyordum. Çocukların araması için henüz erken bir saatti ama aldırmadım. Aslında onlardan biraz fırça yemeyi dört gözle bekliyordum.

"Günaydın!" Cevap verdim.

"Evet, öyle." Kyle Craig'in kusursuz sesi kulağıma doldu. "Peki düğün nasıldı?" dedi.

Geldiğini görmeliydim. Daha fazla önlem almalıydim. Bu aramalar Kyle'in imzası haline gelmişti.

Daha tek kelime etmeden tepemde bir uçak gürledi ve ani bir sarsıntıyla bunu telefondan da duyabildiğimi fark ettim.

Dışarı bakmak için ön pencereye koştum. "Kyle? ? Neler oluyor?"

"Sözümü tuttuğumu fark ettin mi?" dedi. "Sana evlenmene izin vereceğimi söylemiştim ve verdim."

"İzin mi?"

Dışarıda ondan hiçbir iz yoktu ama bu bir şey ifade , değil mi? Herhangi bir yerde saklanıyor olabilirdi. Belli ki buradaydı. Hem de çok yakında.

"Peki nedenini bilmek istiyor musun?" diye sordu.

incelemeye devam ederken nefesim göğsümde ağırlaştı. "Hayır," dedim. "İstemiyorum."

"Çünkü *evliliğe inanıyorum*," dedi Nana'nın sesini taklit ederek. "Geçen gece de böyle dememiş miydi?"

Birdenbire nefes alamaz oldum.

"Ve ayrıca," diye devam etti, "bir eş, bir erkekten kız arkadaş almaktan çok daha eğlencelidir. Sabırlı davrandım Alex, ama artık hayatıma devam etme zamanı geldi."

"Devam etmek mi? Sen neden ?" Dedim ama korkarım zaten biliyordum.

"Aydınlanma, dostum," dedi. "Aşağıya, suya doğru bak. Ne gördüğünü gör."

Cam kapıyı arkaya attım ve dışarı baktım. Bir saniye sürdü ama sonra onları gördüm.

Jannie ve Ali sahilde bana el sallıyorlardı. Birkaç adım , her nasılsa, imkânsız bir şekilde Max Siegel duruyordu. Güneş gözlüğü takmıştı ve

Sağ elinde bir plaj havlusu ve diğer elinde cep telefonu . Beni görünce gülümsedi ve sonra ağzı hareket edince kulağımda Kyle Craig'in sesini duydum.
"Sürpriz," dedi.

Bölüm 113

KALBİM DURMUŞ VE SONRA TEKRAR ÇALIŞMAYA BAŞLAMIŞ GİBİ Zihnim yarışıyordu. Kyle büyük bir geçirmiş olmalıydı. *Yüzü Kyle'a hiç benzemiyordu.*

"Bu doğru," dedi. "Şu anda düşündüğün her şey doğru. Herkesi kurtardığın kısım hariç. Öyle bir şey olmayacak." Sahilin biraz ilerisinde, Nana bir şemsiyenin altından olanları izliyordu. Damon, Max Siegel ile tanışmamış olan tek kişi, onun yanındaki şezlongda oturmuş iPod'unu dinliyordu.

"Ne düşünüyorsunuz çocuklar?" Kyle sesine biraz Siegel havası katarak konuştu. "Gidip babanıza bir günaydın öpücüğü vermek ister misiniz?"

Telefonu cebine koydu ve Ali'nin elini tuttu, havlunun altındaki şeyi bana göstermeyi ihmal etmedi. Bir çeşit silah.

Tanrım, hayır. Böyle bir şey .

Kendi silahlarımızı DC'de bırakmıştık, hem de bilerek. Şimdi bu korkunç bir hata gibi görünüyordu. Doğaçlama yapmak zorundaydım. Ama nasıl? Neyi silah olarak kullanarak?

Onlar sahile gelirken Bree'ye hızlı ve alçak sesle fısıldadım. Seçenekleri düşünecek zaman yoktu. Sadece içgüdülerim ve bu işi doğru yapmamız için hızlı bir dua vardı.

"Hey, baba!" Teras merdivenlerine doğru gelirlerken Ali seslendi. Önden çekmeye çalıştı ama Siegel-Kyle!- elini tuttu. Olduğum yerde kalmak için yapabileceğim tek şey buydu.

Jannie koştu. "Bay Siegel'ın da burada kaldığına inanabiliyor musun?" dedi ve beni yanağımdan öptü. "Bu delilik *mi ne*?"

"İnanılmaz," dedim. Ne o ne de Ali sesimin ne kadar boş çıktığını fark etmiş gibiydi.

"Böyle uğradığım için özür dilerim," dedi Kyle, Max gibi. Bana sırtıyor, gözleriyle bana meydan okuyor, belli ki bir hamle yapmamı istiyordu. Sesi de Kyle'a ait değildi ama Kyle'ın *sesiydi*. Benzerlikleri daha önce nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Beynin, gözlerin gördüğünü takip etmesi inanılmaz. -Ya da görmüyorum.

"Sorun değil," dedim. Çocukların iyiliği için maskaralığı ve içeri geri döndüm. "İçeri gelin. Bree duş alıyor ama hemen çıkacak."

Kyle elini Ali'nin omzuna koydu ve karnım döndü. "Neden gidip onu getirmiyorsun?" dedi gülümseyerek. "Ben burada çocuklarla bekleyeceğim. Eminim o da

Burada olduğumu bilmek hoşuna giderdi. Ne tesadüf. Bu çılgınlık mı?"

Aramızda elektrik yüküne benzer bir şey geçti - nefrete çok benzeyen bir şey. "Bree?" diye seslendim. Gözlerim hâlâ Kyle'ın üzerindeyken banyoya doğru ilerledim. "Buraya gelebilir misin?"

Bir anlığına kafamı içeri uzattım. "Max Siegel az önce ," dedim onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Biz çaresizce birbirimize bakarken Bree tişörtünü çıkarıp kafasını akan suyun altına sokuyordu.

"Hemen !" diye geri seslendi.

Tekrar Kyle'ın yüzüne döndüm. Hâlâ Ali'yi tutuyordu.

Jannie yapılmamış yatağın kenarında oturuyordu ama şimdi beni izliyordu. Sanırım bir şeylerin ters gittiğini hissetmeye başlamıştı.

Elimden geldiğince doğal bir şekilde, "Hemen çıkacak," dedim.

"Güzel," dedi Kyle. "O zaman hepinizi arabayla gezintiye çıkaracağım. Çocuklar, küçük bir maceraya var mısınız?"

"Elbette!" dedi Ali. Jannie sessiz kaldı. Tüm bu süre boyunca Kyle sağ elini havluyla örtmüş, silahını da gözden uzak tutmuştu.

Bree odaya girdiğinde çıplak ayaklıydı ve üzerinde tesisin bornozlarından biri vardı. Onu izlerken onun da en az benim kadar korkmuş ve heyecanlanmış olduğunu asla anlayamazdınız.

"Max, seni görmek ne güzel," dedi ve ona doğru gelirken elini uzattı.

"Seni görmek kadar güzel değil," dedi, artık zevkini saklamadan.

Ama tam el sıkışacaklarken, Bree'nin boştaki eli bornozunun cebinden küçük bir kutu çıkardı - banyodaki ikram setinden bir saç spreyi. Kyle'ın gözlerine sıktı. Adam acıyla bağırdı ve Bree ikinci bir akıcı hareketle onun kasığına diz çöktü.

Aynı anda, kendimi konumlandırıdığım bardan bir cam sürahi aldım. Üç hızlı adımda zemini geçtim ve olabildiğince sert bir şekilde savurdum. Ağır kap Kyle'ın çenesine ve burnuna çarptı. Yere yığıldı. Cam parçaları etrafa saçıldı.

Ali çılgınlık attı ama açıklama yapacak ya da sakinleştirecek zaman yoktu. Bree onu sanki ağırlıksızmış gibi kucakladı, Jannie'nin kolunu tuttu ve onları kapıdan çıkardı.

Ve her şeyimle Kyle' üzerine düştüm.

Bölüm 114

KYLE yumruğunu savurdu ve beni çenemden yakaladı. Kafamdan bir şok geçti ama karşılık veremedim. Şimdi bir elim bileğinde, diğer elim de yanında taşıdığı silahın üzerindeydi.

Onun yerine kafasına sertçe vurdum, zaten kesilmişti. Bu, silahı serbest bırakmak için yeterliydi. *Bir Beretta 9 milimetre. Max Siegel'in silahı.*

Yerde geriye doğru çabaladım, öfkeyle ovuşturduğu ve görmeye çalıştığı gözlerinin arasına nişan aldım.

"!" Ayağa kalkarak ona söyledim. "Yüz üstü yere yat, ellerini vücudundan uzak tut!"

Kyle gülümsedi. Gözleri neredeyse kan çanağına dönmüştü, yaşlarla doluydu ama ben beni tekrar görebileceğini biliyordu.

"Bu çok ironik," dedi. "O gece arabada yalan söylediğine yemin edebilirdim ama o tetiği gerçekten çekemezsin, değil mi?"

"Bir sebep olmadan olmaz," dedim. "Ya bana bir tane ver ya da hemen şimdi yuvarlan ve yeri öp! Yap şunu!"

"Bunu hafife almadığımı biliyorsun Cross, ama siktir ."

Birden çok hızlı bir şekilde yuvarlandı ve elinde sıkıldığı bir cam parçası aramızdaki boşluğu geçti. Baldırımdaki kasın yırtıldığını hissettim. Dizim büküldü. Ne olduğunu anlayamadan yolu yarılamıştım.

Ve Kyle ayağa kalktı.

Çıkarken tökezledi ve muhtemelen bu onun hayatını kurtardı. Atmayı başardığım tek kurşun, terastan atlayıp dışarıda kaybolmadan hemen önce kafası yerine sürgülü kapıyı parçaladı.

Bölüm 115

Sahile geldiğimde havaya bir el ateş ettim. Zaten Kyle'ın yolundan çekilmemiş olan herkes şimdi dağılmaya başlamıştı. Yürüyüşü düzensizdi. Beyin sarsıntısı geçirmiş olması mümkündü ama bacağım da bana pek iyi gelmiyordu. Daha önce hiç böyle bir kovalamaca görmemiştim.

Bazı insanlar çılglık atıyordu; diğerleri çocuklarını sudan çıkarıyordu. Sonra, net bir görüntü olmadan, Kyle'ın uzanıp iki ya da üç yaşlarında küçük bir çocuğu annesi ona yerden almasını izleyebildim.

Kadın üzerlerine doğru koştu ama Kyle oğlunu bir kalkan gibi gövdesine sardı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "Geri çekil, yoksa ben-"

"Al beni!" Anne dizlerinin üzerindeydi, ne yaklaşabiliyor ne de arkasını dönebiliyordu. "Onun yerine beni al!"

"Kyle, onu yere bırak!"

O sırada bana bakmak için döndü ve gözlerindeki sakinliğin geri geldiğini görebilecek kadar yakındım. İhtiyacı olan pazarlık kozuna sahipti ve bunu biliyordu.

"Buraya benim için geldin, bu çocuk için değil," dedim. "onu! *Beni alın.*"

Zavallı çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve annesine uzanıyordu ama Kyle onu biraz daha yukarı kaldırdı ve daha da sıkı tuttu.

"Önce o silahı geri almam gerek," dedi. "Daha fazla konuşmak yok. Sadece silahı yere bırak ve geri çekil. Üç. İki-"

"Tamam." Yavaşça diz çökmeye başladım. Bacağım tutulmuştu ve artık zar zor hareket ettirebiliyordum. "Yere bırakıyorum," dedim.

Ama o çocuğun hayatını Kyle'ın sözlerine emanet edemezdim. Bu yüzden almam gereken şansı aldım. Son saniyede silahı çevirdim ve alçaktan ateş ettim. Çocuk Kyle'ı tepeden tırnağa koruyacak kadar büyük değildi. Atışım onu diz kapağının hemen altından yakaladı.

Vahşi bir hayvan gibi uludu. Çocuk kuma düştü ve sonra annesine doğru koşmaya başladı. Kyle ayağa kalkmaya çalıştı ama sadece tek bacağının üzerinde durabiliyordu, onu da vurana kadar.

Göğsü acıyla kabarak kumun içine geri uçtu. Bacakları kan içindeydi ve bu iyi hissettiriyordu. Onu kendi silahıyla yere sermek özellikle hoşuma gitmişti.

O sırada Bree'nin iki üniformalı memurla birlikte bize doğru koştuğunu gördüm. O da

Geldiklerinde Kyle'ı onlara işaret etti ve sonra doğruca bana koştu. "Aman Tanrım." Üzerimdeki yükün bir kısmını almak için kolunu bana doladı. Bacağımı. " misin?"

Başımı salladım. "Ambulansa ihtiyacı olacak."

Polis memurlarından biri "Yolda," dedi.

Kyle'ın gözleri kapalıydı ama gölgem güneşle yüzünün arasından geçtiğinde gözlerini açtı.

"Bitti, Kyle," dedim. "Bu sefer sonsuza dek."

"Bitti'yi tanımla," diye hırıldadı. Nefesi ve acıdan titriyordu. "Burada bir şey kazandığını mı düşünüyorsun?"

"Kazanmaktan bahsetmiyorum," dedim. "Seni bir daha kimseye zarar veremeyeceğin bir yere koymaktan bahsediyorum."

Gülümsemeye çalıştı. "Geçen sefer beni durdurmamıştı," dedi.

"Ne derler bilirsin. Hücreye gitmekten daha kötü olan tek şey geri dönmektir," dedim. "Ama belki de bu sadece bir deyimdir."

Muhtemelen ilk kez Kyle Craig'in gözlerinde korkuya benzer bir şey gördüm. Bu sadece bir saniye sürdü, sonra tekrar aynı sert tavrına döndü.

"Bu iş daha bitmedi!" diye mırıldandı ama çoktan arkamdan konuşmaya başlamıştı.

Ambulans bulunduğumuz yere yanaşıyordu ve ben de sağlık görevlilerini uyarmak istedim.

"Önce onunla ilgilen," dedim, "ama dikkatli olmalısın. Bu adam son derece tehlikeli."

Polislerden biri bana "Bunu biz hallederiz efendim" dedi. "Ve o silahı teslim etmeniz gerekiyor."

Biraz isteksizce elimi uzattım ve Bree beni bir şezlonga oturttu. Bu arada bir havlu aldı ve bacağıma sıkıca sardı.

Sağlık görevlileri ona serum ve oksijen maskesi taktıktan sonra pantolonunun paçalarını keserken Kyle karşı koymaya zahmet etmedi. Çok kan kaybetmişti. Yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Sanırım ADX Florence'a geri döneceği gerçeği iyice kafasına dank başlamıştı.

Onu sedyeye aldılar ve her şeyi ambulansa kaldırabilmeleri için serum torbasını ve oksijen tüpünü bacaklarının arasına koydular.

"Onu kelepçelemeniz gerek," diye seslendim polislerle. "Ve o acil yardım ekibinin yalnız gitmesine izin vermeyin!"

İçlerinden biri öfkeli bir sesle "Sakin olun efendim," dedi.

"Ben bir polis memuruyum ve neden biliyorum," dedim. "Bu adam FBI tarafından aranıyor ve onu zapt etmeniz gerekiyor. *Hemen şimdi!*"

"Tamam, tamam." Ortağına işaret etti ve Kyle'a doğru yürüdüler.

Sanki sahne ağır çekimdeymiş gibi, ilk polisi izledim.

ambulansın arkasına adım attı. Kelepçeler havaya kalktı ve sonra Kyle'ın ancak onun gibi bir psikopatın o durumda toplayabileceği türden bir güçle kelepçelere uzandığını gördüm. Kelepçeleri kullanarak memuru kendine doğru çekti ve bir saniye içinde adamın silahını eline aldı.

Bree içgüdüsel olarak yardım etmek için ayağa kalktı ama ben şezlongdan yuvarlandım ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

Bir silah sesi duyuldu, sonra bir tane daha.

Sonra iki büyük patlamadan ilki oldu. Daha sonra bir kurşunun Kyle'ın oksijen tüpünü deldiğini öğrenecektik.

Aambulansın içinde bir alev topuna dönüştü ve hemen ardından yakıt tankı patladı.

Tüm araç kulak zarımı patlatan bir patlamayla infilak etti. Cam ve metal dışarıdan çok yukarıya uçtu ve üzerimize bir kum yağmuru yağdı. İnsanlar yine çığlık atıyordu.

Başımı kaldırdığımda hayatta kalanların söz konusu olmadığını gördüm. Ambulans siyah bir leşti, alevler ve koyu dumanlar hâlâ havaya yükseliyordu. Her iki polis memuru ve her iki sağlık görevlisi de ölmüştü.

Kyle da öyle. Yangın söndüğünde ve cesedini görebilecek kadar yaklaştığımızda, tepeden tırnağa kömürleşmiş olduğunu fark ettik.

O kadar yatırım yaptığı yüz tamamen tanınmaz haldeydi, adamın eskiden olduğu yerde sadece özelliksiz siyah bir maske vardı. Aslında, artık ondan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Kyle'ın oksijen tankına bilerek ateş edip etmediğini merak ediyorum. Belki de hücre hapsine geri dönmek dayanabileceğinden daha fazlaydı. Hapishane sonunda onu kolayca öldürebilirdi ve belki de Kyle bunu biliyordu.

Belki de giderken beni de yanında götürmeye çalışıyordu ne sebeple olursa olsun, hayatının işi haline getirdiği işi bitirmek için son bir çaba.

Aslında tüm bu soruların cevaplarını bildiğimi düşünüyorum ama tabii ki asla emin olamayacağım. Ve belki bir gün artık umurumda da olmayacak.

[Sonsöz](#)

[YAZ](#)

Bölüm 116

Eve döndüğümde beni bekleyen medya fırtınası, eğer mümkünse, geride bıraktıklarımın da üstüne çıkmıştı. Kyle Craig ülkedeki en ünlü aranan kişiydi ve herkes hikayenin bir parçası olmak için can atıyordu. Aval aval bakanları uzak tutmak ve aileme biraz mahremiyet sağlamak için Rakeem Powell'ın güvenlik hizmetini birkaç gün daha kiralamak zorunda kaldım.

Nana'nın Nassau'da olanlardan dolayı sigortaları attıracağını düşünmüştüm ama . Hepimiz elimizden geldiğince sessizce yerleştik.

Sonraki birkaç gün boyunca, çocuklarla birlikte ve ayrı ayrı, yavaş ve istikrarlı bir şekilde konuşma sürecine başladım. Yaşananlar çok gerçek olsa da, bunun aynı zamanda bir şeyin sonu olduğunu bilmelerini istedim.

Sanırım herkes bunu kendi elde etti. İki haftalık tatilim sona erdiğinde herkes oldukça iyi durumdaydı.

Ama bir karara da varmıştım. En azından bir süreliğine, eskisinden daha fazla etrafta olmam gerekiyordu. Yaz kadar işten ücretsiz izin almak için başvurdum ve kabul etmelerini umdum. Kabul etmezlerse, etmesinler. Yapacak başka bir şey bulurdum.

Aslında, Kyle Craig ve Mastermind davasına odaklanan başka bir kitap yazmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Kyle sadece kariyerimin en zorlu mücadelesi olmakla kalmamış, aynı zamanda bir zamanlar arkadaşım da olmuştu. Sanki anlatacak bir hikâyem varmış gibi hissediyordum ve bu güçlü bir hikâyeye olacaktı.

Bu arada, ekilecek ayçiçekleri ve izlenecek filmler vardı. Bodrumda yetişilecek boks dersleri, beyzbol maçları, Smithsonian gezileri. Karanlık çökene kadar oyalanılacak uzun akşam yemekleri, güzel sohbetler ya da Go Fish oyunları. Verebileceğim tüm sevgiyi cömertçe sunacağım yeni karım vardı.

Ve tabii ki birlikte başlayacağımız yeni bir hayat.

Bölüm 117

EĞER HER ŞEY BÖYLE KALABİLİRSE - sonsuz yaz.

MPD'den o telefonu aldığımda 4 Temmuz hafta sonundan hemen sonraydı, oradaki herkesin şartlar ne olursa olsun yapmayacaklarına yemin ettikleri telefon.

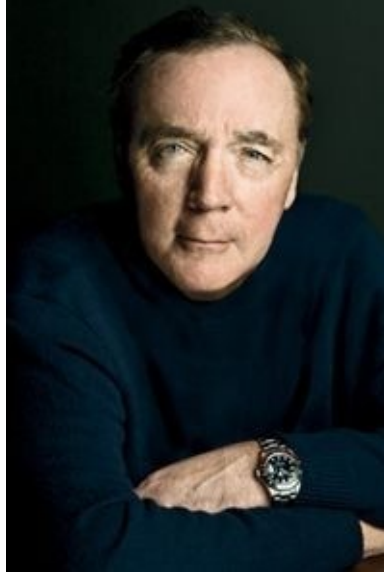
Austin, Teksas'ta bir dedektif beni arıyormuş. Orada çoklu bir olayla uğraşıyordu, şaşırtıcı ve tüyler ürpertici bir olayla. Ama mesele sadece cinayetler değildi. Dava benimkiyle çarpıcı bir benzerlik göstermeye başlamıştı - yıllar önce yatağa attığımı düşündüğüm bir şey.

Yine de Dallas'ta birlikte çalıştığım bir dedektife gerekli yönlendirmeyi yaptım ve durdum. Şu anda polis değildim. Eylül'e kadar değil.

Ama bir sonraki telefon yaklaşık iki hafta sonra geldi. Bu San Francisco'daki Boxer adında bir dedektiften geliyordu. Elinde tuhaf bir vaka ve vaka da tanıdık geliyordu, "Bay Smith" olarak bilinen bir delinin işlediği cinayetlere çok benziyordu. Smith'i yakalamış ve ölümünü izlemiştim. En azından ben öyle sanıyordum.

Ama bu başka bir günün hikayesi.

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'in en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

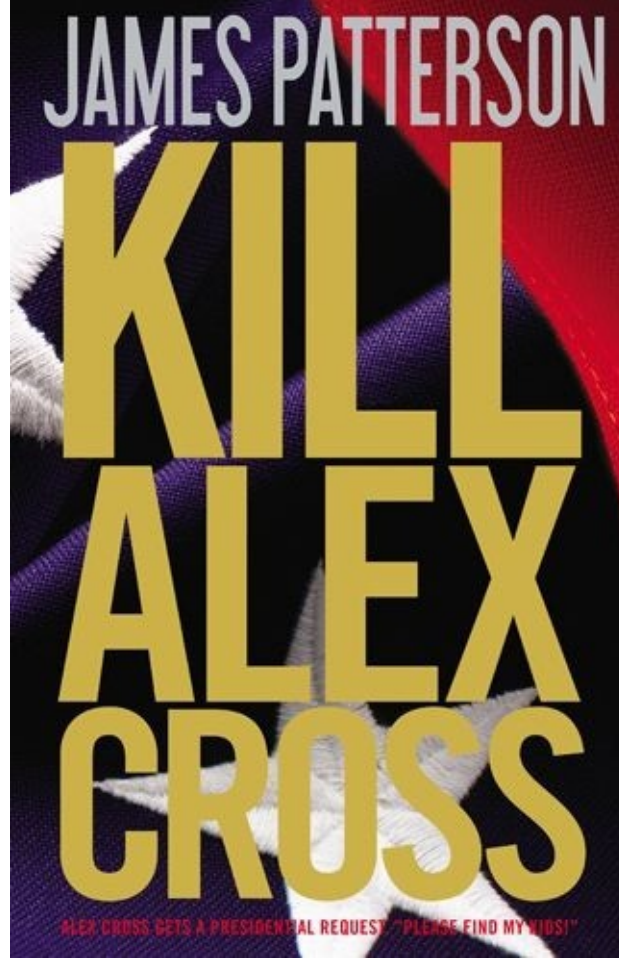

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Alex Cross'un başkanlık talebi var: "Lütfen çocuklarımı bulun!"

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin

BAŞKAN COYLE'UN ÇOCUKLARI ETHAN VE

ZOE, her ikisi de Washington'a geldiklerinden beri ve muhtemelen daha da öncesinde yüksek profilli şahsiyetler.

On iki yaşındaki Ethan Coyle mikroskop altında ve halkın gözü önünde yaşamaya alıştığını düşünüyordu. Bu yüzden Ethan, Branaff Okulu'nun kapısında sürekli kamp kuran haber kameramanlarını artık pek fark etmiyordu ve tanımadığı bir çocuk koridorda, spor salonunda, hatta erkekler fotoğrafını çekmeye çalıştığında eskisi gibi endişelenmiyordu.

Ethan bazen görünmezmiş gibi bile davranırdı. Biraz bebeksi, biraz saçmaydı ama kimin umurundaydı ki? İşe yarıyordu. Daha cana yakın Gizli Servis elemanlarından biri bunu önermişti. Ethan'a Chelsea Clinton'ın da eskiden aynı şeyi yaptığını söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilirdi?

Ama Ethan o sabah Ryan Townsendsin kendisine doğru geldiğini gördüğünde, sadece ortadan kaybolabilmeyi *diledi*.

Ryan Townsend'in ona her zaman bir vardı ve bu sadece Ethan'ın paranoyasından kaynaklanmıyordu. Bunu kanıtlayacak morumsu ve sararmış çürükleri vardı - sert bir yumruğun ya da kas sıkmanın geride bırakabileceği türden.

"N'aber, Çıban Coyle?" Townsend, yüzünde o bakışla koridorda ona doğru hücum ederek, "N'aber Çıban Coyle?" dedi. "Boil şimdiden kötü bir gün mü geçiriyor?"

Ethan işkencecisine cevap vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sert bir şekilde
Bunun yerine sola, dolaplara doğru gitti ama bu ilk hatasıydı. Artık gidecek hiçbir yeri yoktu ve bacağının yan tarafında keskin, mide bulandırıcı bir darbe hissetti. Tekme yemişti! Townsend yanından geçerken neredeyse hiç yavaşlamadı bile. Bu küçük olaylara "arabayla geçme" diyordu.

Ethan'ın yapmadığı şey bağırarak ya da acı içinde tökezlemektir. Kendisiyle yaptığı anlaşma : İçinde hissettiklerini kimsenin görmesine izin verme.

Bunun yerine, kitaplarını yere bıraktı ve onları tekrar almak için diz çöktü. Tam bir korkak hareketiydi ama en azından Ryan Townsend'in yumruk ve tekme kuklası olduğunu tüm dünyaya belli etmeden bacağındaki ağırlığı bir saniyelik azaltabilirdi.

Ancak bu sefer başka biri gördü ve bu Gizli Servis değildi.

Ethan tanıdık bir ses duyduğunda grafik kâğıdını matematik dosyasına geri koyuyordu.

"Hey, Ryan? N'aber?"

On dört yaşındaki kız kardeşi Zoe'nin Townsend'in yoluna çıktığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

"Bunu gördüm," dedi. "mi sandın?"

Townsend sarı bukledi başını yana eğdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Neden kendi işine bakmıyorsun-"

Birdenbire, ağır sarı bir ders kitabı hızla Zoe'nin iki eline birden geldi. Sertçe savurdu ve Townsend'in yüzünün tam ortasına sapladı. Kabadayının burnu kıpkırmızı oldu ve geriye doğru tökezledi. Bu harikaydı!

Gizli Servis onları yakalamadan önce işler bu kadar ilerlemişti. Ajan Findlay Zoe'yi geride tutarken, Ajan Musgrove da Ethan ve Townsend'in arasına girdi. Altıncı, yedinci ve sekizinci sınıf öğrencilerinden oluşan bir kalabalık, sanki bu yeni bir reality TV programı *-Başkanın Çocukları-* imiş gibi durmuş onları izliyordu.

"Sizi *ezikler!*" Townsend, Branaff kravatından ve beyaz düğmeli gömleğinden kan damlarken bile Ethan ve Zoe'ye bağırdı. "Ne kadar da salaksınız. Sizi korumak için sadık SS korumalarınıza ihtiyacınız var!"

"Öyle mi? Bunu cebir kitabıma anlat," bağırdı Zoe. "Ve kardeşimden uzak dur! Sen ondan daha büyüksün ve daha yaşlısın, seni pislik. Seni bok kafalı!"

Ethan ise eşyalarının yarısı yere saçılmış bir halde hâlâ dolapların yanında duruyordu. Ve bir iki saniyeliğine kendini kalabalığın bir parçasıymış gibi davranırken buldu - sadece kimsenin adını bile duymadığı bir çocuk, orada durmuş, tüm bu çılgınlığın başka birinin başına gelmesini izliyordu.

Evet, diye düşündü Ethan. Belki bir sonraki hayatımda.

AJAN FINDLAY ETHAN'I HIZLI VE ETKİLİ BİR ŞEKİLDE ACELE ETTİRDİ VE ZOE aval aval bakanlardan ve daha da kötüsü iPhone'larını kaldırmış çocuklardan uzaklaştı: *Merhaba YouTube!* Birkaç saniye içinde onlarla birlikte ana fuayenin dışındaki boş büyük konferans salonunda gözden kayboldu.

Branaff Okulu, mülkiyeti bir Quaker eğitim vakfına kadar bir zamanlar Branaff Malikanesi'ydi. Çocuklar arasında, arazinin burada ölen iyi insanlar tarafından değil, özel okula yer açmak için tahliye edilen hoşnutsuz Branaff torunları tarafından perili olduğu söyleniyordu.

Ethan bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyordu ama ana konferans salonunu her zaman süper ürkütücü bulmuştu; eski zamanlardan kalma yağlıboya portreler oradan geçen herkese onaylamaz bir şekilde bakıyordu.

"Biliyorsun, Başkan bunu duymak zorunda kalacak, Zoe. Kavga, orada kullandığınız dil," dedi Ajan Findlay. "Müdür Skillings'ten bahsetmiyorum bile-"

Zoe omuz silkerek ve kaşlarını çatarak, "Şüphesiz, o yüzden sadece işini yap," diye cevap verdi.

Bir elini kardeşinin başının üstüne koydu. "İyi misin Eth?"

"Ben iyiyim," dedi onu iterek. "azından fiziksel olarak." Saygınlığı başka bir soruydu ama şu anda bunu düşünmek onun için çok karmaşıktı.

Findlay onlara, "O halde bu geçit törenini ettirelim," dedi. "Beş dakika içinde toplanacaksınız."

"Anladım," dedi Zoe küçümseyici bir hareketiyle. "Sanki toplantıyı unutacaktık, değil mi?"

Sabahın konuk konuşmacısı, DC Uluslararası Politika Enstitüsü'nde kıdemli araştırmacı ve aynı zamanda Branaff School mezunu olan Isabelle Morris'ti. Tanıdığı çoğu çocuğun aksine Ethan, Bayan Morris'in Orta Doğu'daki deneyimleri hakkındaki konuşmasını dört gözle bekliyordu. Bir gün kendisi de BM'de çalışmayı umuyordu. Neden olmasındı ki? Oldukça iyi bağlantıları vardı, değil mi?

"Bize ufacık bir saniye verebilir misin?" Zoe sordu. "*Kardeşimle* yalnız konuşmak istiyorum."

"İyiyim dedim ya. yok," diye ısrar etti Ethan ama kız kardeşi ters ters bakarak sözünü kesti.

"Sana söylemeyeceği şeyleri bana söylüyor," diye devam etti Zoe, Findlay'in şüpheli bakışına cevap vererek. "Ve buralarda özel konuşmalar pek kolay değil, ne demek istediğimi anlıyorsan. Alınma ama."

"Alınmadı." Findlay saatine baktı. "Tamam," dedi. "Size sadece iki dakika verebilirim."

"İki dakika, öyle. Hemen çıkacağız, söz veriyorum," dedi Zoe ve kapıyı kapattı.

çıkarken arkasından ağır ahşap kapıyı kapattı.

Ethan'a tek kelime etmeden, eski masa koltuklarının arasından odanın arka tarafına yöneldi. Pencereilerin altındaki kalorifer peteğinin üzerine çıktı.

Sonra Zoe mavi ve gri üniforma ceketinin içine uzandı ve küçük siyah lake bir çanta çıkardı. Ethan bunu hemen tanıdı. Kız kardeşi bunu geçtiğimiz yaz ailesiyle birlikte Çin'e yaptıkları bir gezi sırasında Pekin'den almıştı.

"Şu anda bir sigara içmek istiyorum," diye fısıldadı Zoe. Sonra hınzırca sırıttı. "Geliyor musun?"

Ethan tekrar kapıya baktı. "Aslında bu toplantıyı kaçırmak istemiyorum," dedi ama Zoe sadece gözlerini devirdi.

"Oh, *lütfe*n. Bla, bla, bla, Orta Doğu, bla, bla. Haftanın herhangi bir saatinde CNN'de izleyebilirsiniz" dedi. "Ama ne sıklıkla Gizli Servis'i atlatma şansınız oluyor? *Hadi ama!*"

Bu onun için tamamen kazananı olmayan bir durumdu ve Ethan bunu biliyordu. Ya pısırik gibi görünecekti -yine- ya da bütün hafta dört gözle beklediği toplantı konuşmasını kaçıracaktı.

"Sigara içmemelisin," dedi beceriksizce.

Zoe, "Evet, ama bu kadar çok zayıflamamalısın," diye cevap verdi. "O zaman belki Ryan Townsend gibi pislikler peşinde olmazdı."

"Babam başkan olduğu için öyle," dedi Ethan. "Hepsi bu, değil mi?" "Hayır, çünkü sen bir ineksin," dedi Zoe. "Spunk-Punk'ı görmüyorsun Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Pencereyi açtı, zahmetsizce kendini içeri çekti ve dışarıda yere düştü. Zoe onun başka bir Angelina Jolie olduğunu düşündü. "Eğer gelmeyeceksen, en azından kaçmam için bana bir dakika ver. Tamam mı büyükanne?"

Bir saniye sonra Zoe gitmişti.

Ethan omzunun üzerinden bir kez daha baktı. Sonra saygınlığının son kırıntılarını korumak için yapabileceği tek şeyi yaptı. Kız kardeşini amfinin penceresinden dışarı kadar takip etti ve hayal bile edemeyeceği bir belanın içine girdi.

Kimse yapamaz.

KONFERANS SALONUNUN KAPISI KAPANIR KAPANMAZ

Ajan Clay Findlay, kapı kolunu kontrol etti, *hâlâ kilitli değildi*. Sonra paslanmaz çelik Breitling'inin yelkovanını kontrol etti. "Onlara kırk beş saniye daha veriyorum," dedi kolundaki mikrofona. "Ondan sonra T. Rex toplantıya, Twilight da müdürün odasına gidecek."

Başkan ve First Lady'den Ethan ve Zoe'nin kendi çatışmaları da dâhil olmak üzere mümkün olduğunca normal bir okul deneyimi yaşamalarına izin verilmesi istenmişti. Elbette bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Zoe Coyle her zaman mantık çerçevesinde hareket etmezdi. Aslında, genellikle yapmazdı. Zoe kötü bir çocuk değildi. Ama o bir çocuktü. İnatçı. Zeki ve küçük kardeşine bağlıydı.

Findlay telsizden sessizce, "Muhtemelen bunun için azar işiteceğim," dedi. "Bak ne diyeceğim. Şu Ryan Townsend denen çocuk tam bir pislik. Burada duyduğunuzdan değil."

"Babasının oğlu gibi," diye telsizle cevap verdi Musgrove. "Çocuk istediğini ve daha fazlasını aldı. Zoe o küçük bok kafalının canına okudu."

kısık sesle gülüşmeler oldu. Ryan Townsend'in babası Temsilciler Meclisi'nin azınlık sözcüsüydü ve Başkan Coyle'un yaptığı ya da yapmayı hemen her hamleye şiddetle karşı çıkıyordu. Bazen Branaff Okulu kendini Küçük Washington gibi hissedebiliyordu. Öyle de sayılırdı.

Findlay saatini tekrar kontrol etti. Tam olarak iki dakika. Coyle çocukları için teneffüsün sonu. Şimdi herkes işinin başına dönüyor.

Mikrofonuna, "Pekâlâ, bayanlar ve baylar, harekete geçiyoruz," dedi. Sonra konferans salonunun kapısına iki kez vurdu ve kapıyı iterek açtı.

"Zaman doldu çocuklar. Hazır ... *lanet olsun*."

Oda boştu.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olmaz. Lanet olsun o çocuklara. Lanet olsun Zoe'ye!

Findlay'in nabzı en azından bugün için yeni bir zirveye çıktı. Gözleri arka duvar boyunca uzanan çok camlı pencerelere kaydı.

Onlara doğru ilerlerken bile vericisindeki tüm kanalları açarak Müşterek Harekât Merkezi'ne ve sahadaki ekibine sesleniyordu.

"Komuta, burası Apex One. Twilight ve T. Rex'ten alınamıyor." Sesi acil ama düzdü. Paniğe kapılmak yoktu. "Tekrar ediyorum, iki koruyucudan da haber alınamıyor."

Pencerelere ulaştığında hepsi pervaza kadar çekilmişti ama bir tanesinin kilidi açık bırakılmıştı. Dışarıdaki araziye hızlıca göz attığında, güney çitine kadar uzanan yemyeşil oyun alanlarından başka bir şey göremedi.

"Findlay? oluyor?"

Musgrove şimdi oradaydı, koridorun kapısında duruyordu. "Gizlice dışarı çıkmış olmalılar," dedi Findlay. "Onu öldüreceğim. I gerçekten . Çok geciktim." Bu şeyin yerinde Zoe yazıyordu. Muhtemelen bu onun büyük bir oyun ya da bekçilerine bir şaka fikriydi.

"Komuta, Apex One," diye tekrar telsizle bildirdi. "Twilight ve T. Rex'ten hâlâ alınamıyor. İçerideki ve dışarıdaki tüm çıkışların derhal kapatılmasını istiyorum.

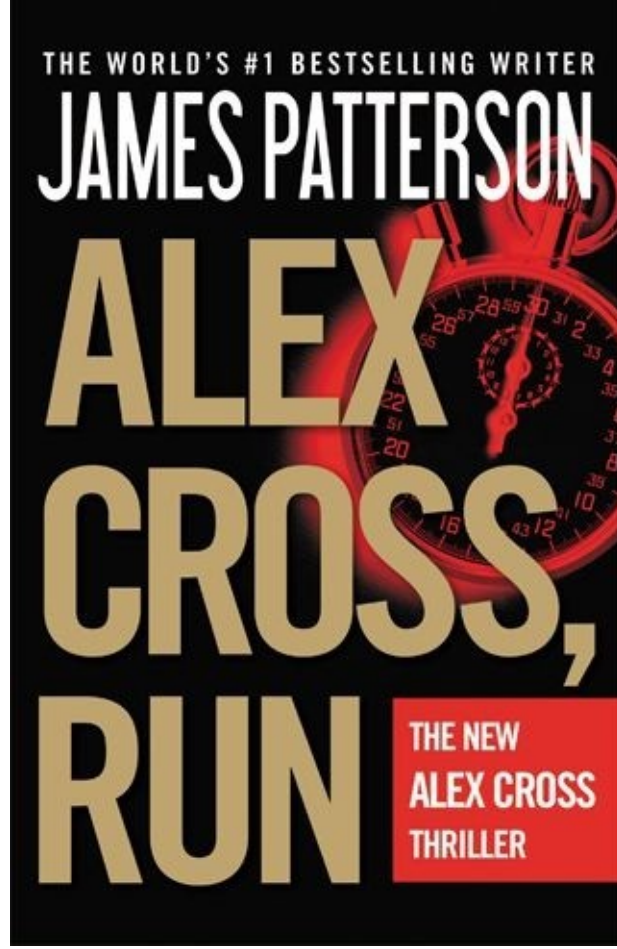
_"

Bir anda hatta bir kargaşa koptu. Findlay bağırışlar ve metalin metale sürtünme sesini duydu. Sonra iki el silah sesi.

"Komuta, burası Apex Beş!" Telsizden şimdi başka bir ses yükseliyordu. "Gri bir panelvan var. Az önce doğu kapısında bizi atlattı. Wisconsin'den güneye doğru hızla ilerliyor. Saatte 60, 70 mil! *Acil destek istiyoruz!*"

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *Kill Alex Cross* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZDAN CEVAP ALMIYORUM.

Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümür gümürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiyiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm devam ediyordu. Ön salon ve

resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Kraliçe Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklardan içen çocuklar vardı.

Sampson üniformalılardan birine, "Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırkı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılglık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık.

"Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana ya kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı. "Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; arkaya yatırılmış sarı saçlar, kare şeklinde çene yarığı, mükemmel kaplamalar.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyenin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu.

Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Bence o

tamamen benim bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman benim Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında çoktan pencereyi yarıladığını söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla ilgili sorunları olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin -"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Sadece narsisizm bile şaşırtıcı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırdı. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza dek sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın ne yazık ki reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona "Hapse giremem Elijah," dedi. "*İstemediğimi* söylemiyorum. Yani, *yapamam*. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiym, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan formlarından kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi. En yeni şey. Creem o zamandan beri bununla deneyler yapıyordu.

Skandal patlak vermiş ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımaları zar zor tanıyor. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adam; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde zavallı bir kuru, gümüş saç kalıntısı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey yapabileceği- kadar da biçimliydi.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu. "Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı. "O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibi geliyordu ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi Bergman.

"Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum."

"Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok.

İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ CADDENİN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI.

DOWN DOG YOGA akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, düzgün vücutlu bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavisi ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers'ın minnettarlığının ilk damlasını bile ifade ettiğinden değil. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroid bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonuyla umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme."

Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görecektik kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefonda Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saç kendine ayırdı, bir Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırtı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Bergman'ın her şeye rağmen ironik bir anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex Cross*,

Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.